வான வீதி

DR. T. P. M. LIBRARY,
MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

கு. ராஜவேலு எம்.ஏ.,

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே · சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு-நவம்பர், 1956.
இரண்டாம் பதிப்பு-ஜனவரி 1962.
மூன்றாம் பதிப்பு—ஜூலை 1964.
நான்காம் பதிப்பு ஏப்ரல் 1977.
© உரிமை ஆசிரியருக்கு.

164728

164728

விலை ரூ. 10-00

மாருதி பிரஸ், 83, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-600 014.

DR. T. P. M. LIBRARY, MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

வீதி முனை

சமுதாயத்தில் இன்று நிலவிவரும், உயர்ந்த பண்புகள், சிறந்த எண்ணங்கள், மாண்புடைய கொள்கைகள், வான்புகழ் கொண்ட ஒழுக்க உணர்வுகள்— இவை அனைத்தும் மனிதன் தோன்றியபோதே அவனுடன் பிறந்தவை அல்ல. மனிதனின் அறிவு வளர வளர—அவனுடைய மொழி அறிவு கூர்மை அடைய அடைய, அவனுடைய வாழ்வும் அதற்குத் தக்க அளவிலே நாகரிகமும் பண்பாடும் கலந்து, செம்மையான வாழ்வாக மலரத் தொடங்கியது. அகவாழ்வில் இன்பங் காண ஒழுக்கத்தையும் புற வாழ்வில் அமைதி நிலவ சட்டத்தையும் நாளடைவிலே உண்டாக்கிக் கொண்டான். மனையை மாட்சி பெறச் செய்வதற்காக அவன் வகுத்துக்கொண்ட அற ஒழுக்கமே பிற்காலத்தில் சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களாக மாறின. சட்டத்தைக் காட்டிலும் சமுதாய மரபுகள், மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன.

சட்டங்கள் தவறிய காலத்திலும்—அவை அநீதி இழைத்த, நேரத்திலும் மனிதனின் கற்பனையாம் உயர் கொள்கைகள் அவனுக்குத் தோன்றாத் துணையாய்— விளக்கறியா இருட்டறையில் உழலும் சிறுமிக்கு

வழிகாட்டித் துயர் துடைக்கும் தூண்டா மணிவிளக்காய் இன்றும் அவனுக்குப் பெரும் பயன் விளைவித்து வருகின்றன.

இவ்வாறு வாழ்க்கை எனும் மலருக்குச் சுவை ஊட்டும் தேனாய்—ஒளி கொடுக்கும் கதிராய்—மகிழ்வு தரும் நறுமணமாய் - ஊற்றின்பம் கொடுக்கும் மென்மையாய்—கண்ணை மயக்கும் கவின் அழகாய்—கருத்தைக் கவரும் கள்ளமில்லா மலர்ச்சியாய்—கட்டழகு நிரம்பிய காரிகையரும் காதல் கொள்ளும் கவர்ச்சி நிறைந்ததாய்—அமுதக் கவிபாடும் கவிஞர்களும் மயக்கங்கொள்ளும் வண்ணம் ஆரமுதாய்—நிலவிவரும் உயர்ந்த கொள்கைகள் உண்மையில் இருப்பவையா? இதை நாம் நன்கு ஆராயவேண்டும்.

காதல் எனும் கொள்கை, காம எண்ணத்தைப் போல் இயற்கையாகவே ஏற்படும் மனித உணர்ச்சியா? மனித வாழ்க்கையிலே அன்றாடம் நாம் உணரக்கூடியது தானா? மேலோரும், நூலோரும் காதலைப் பற்றிக் கூறியதும் கூறி வருவதும் உண்மைதானா? அல்லது கவைக்குதவாத வெறுங் கற்பனையா? கற்பனையேயானால் அதனால் மனித சமுதாயத்திற்கு ஏதாவது நலம் விளைந்ததா?

காதல் எனும் கொள்கை இயற்கையான உணர்ச்சி அல்ல. அது ஆணும் பெண்ணும் வளர்க்க வேண்டிய ஓர் உணர்வு. ஒழுக்கமாக வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற அனைவரும் போற்றிக் காக்கவேண்டிய ஓர் ஒப்பற்ற அரிய கொள்கை. சுருங்கக் கூறினால் காதல் எனும் கற்பனை, கறிக்கு உதவக்கூடிய ஏட்டுச் சுரைக்காய் என்பதிலே சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

மனித அறிவு, எவ்வாறு தீயை-மின்சாரத்தை—வான ஊர்தியை—அணுவின் ஆற்றலைக்—கண்டு பிடிக்க முடிந்ததோ அவ்வாறே அவனுடைய மனமும் காதலைக் கண்டு, கற்பனைத் தேரில் ஊர்ந்தது. காதலோடு வாழும் வாழ்வு, மின்சாரத்தை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதைப் போன்றது. வான ஊர்தியிலே ஏறி நம் அருமை மனைவியையும் அன்புக் குழந்தைகளையும் காணப் பறந்து செல்வதைப் போன்றது. அணுவின் உற்பத்தியால் அளவற்ற பொருள்களை நம் தேவைக் கேற்ப உற்பத்தி செய்து மகிழ்வதைப் போன்றது.

காதல் இல்லாத வாழ்வு—காம வெறி பிடித்த வாழ்வு—மின்சாரத்தால் இல்லத்தை எரிப்பதைப் போன்றது. வான ஊர்தியால் அழகு நிறைந்த நகரங்களை அழிப்பதைப் போன்றது. அணுவினால் மனித உயிர்களை வதைத்து மாய்ப்பதைப் போன்றது.

இவ்வுண்மையை மற்றவரைக் காட்டிலும் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். அகத்தின் அமைதியே புறத்தின் அமைதி என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். வீட்டிலே காதல் மலர்ந்தால் நாட்டிலே அருள் மணம் பரவும் என்பதனை உலகத்துக் கெல்லாம் விளக்கினர். இலக்கியமெல்லாம் காதல் மணங்கமழ இயற்றினர். மொழிக்கு இலக்கணம் வகுக்க முற்பட்டபோதும் காதலை மறக்காது, காதல் துறைக்கு—அகப்பொருளுக்கும் இலக்கணம் வகுத்தனர். ஆண்டவனை வழிபடும் போதும் இந்தத் தலைவன் தலைவி உணர்வையும் உறவையும் அவர்கள் மறக்கவில்லை. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் காதல் உணர்வைச் சிரஞ்சீவியாகவும் கடவுள் தன்மை உடையதாகவும் மாற்றினர். இதுதான் “வானவீதி” என்றும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்திச் சென்றனர்.

இவ்வாறு காதலை மறக்காதவர் இம் மாஞாலத்திலே யாவர்? தமிழ் நாட்டைக் "காதல் நாடு" என்றே அழைக்கும் வண்ணம் இலக்கியமும் இலக்கணமும் காதலைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

இங்ஙனம் "காதல் புரிந்த" தமிழ் நாடு இன்றைய தினம் தன் பரம்பரையை மறந்து—அரிய பண்பைத் துறந்து மேலை நாட்டுக் "காதலிலே" நாட்டம் செலுத்தி வருகிறது. மேனி மினுக்கிலும், புறஞ் சுவர்க் கோலத்திலும் மயங்கி வருகிறது. பகுத்தறிவு என்பது மனித இனத்தை உயர்த்துவதற்குப் பயன்பட வேண்டுமே ஒழிய அதைத் தாழ்த்துவதற்காகப் பயன்படக் கூடாது. சமுதாயத்திலே நிலைத்துப் போன கொள்கைகளை எடுத்த எடுப்பிலேயே மூடப் பழக்கம் என்று கூறி விடக் கூடாது.

"வான வீதியிலே" வரும் எழிலும், பண்ணனும் இந்த உயர்ந்த கொள்கைகளைப் பேசித் தங்களுடைய வாழ்க்கையிலும் பின்பற்றிய சான்றோர்களாய் உள்ளனர். இவர்கள் இருவரின் வாழ்க்கை, இந்நூலைப் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தால் அதுவே நான் அடைந்த பெரும் வெற்றியாகக் கருதுவேன். என்னுடைய கொள்கையும் வென்றது என்று மகிழ்வேன். தமிழ்நாடும் தமிழரும் தம் பண்டைய உயர்ந்த வாழ்க்கையை அடைந்து உயர்ந்துவிட்டார்கள் என்று அமைதி அடைவேன்.

இவ்வாறு நடக்காமல் வாழ்க்கையில் உயர்ந்த பதவியும், நிறைந்த பொருளும் அடைவதுதான் வெற்றி. சொக்கப்பனின் வாழ்வுதான் பின்பற்றக் கூடிய வாழ்வு என்று எவரேனும் எண்ணினால் அதற்காக நான் என்ன செய்ய முடியும்? தமிழ் நாடு, பாதை தவறிப் போய்

விட்டது. தமிழன் நாளொன்றுக்கு, ஒரு பொன் முட்டையிடும் வாத்தைக் கொன்ற "பகுத்தறிவு நிறைந்த மனிதனாக" மாறிவிட்டான் என்றுதான் பிறநாட்டு நல்லறிஞர் உலகம், தமிழ்ப் பெருமக்களைக் கருதும். தமிழ் நாடு—காதல் நாடு—சங்க இலக்கியத் தலைவன்—தலைவியையும், ஆண்டாளையும்—மாணிக்கவாசகரையும் மறந்து போகுமா என்ன?

சென்னை,
15—11—56.

கு. ராஜவேலு

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

* * *

தங்கச் சுரங்கம்
அடிவானம்
காந்தமுள்
இளவேனில்
மகிழம் பூ

"1942"
காதல் தூங்குகிறது
சாலை ஓரம்
அழகு ஆடுகிறது
வங்கம் தந்த தங்கக் கவிஞன்

நல்ல பொய்
அணை கடந்த வெள்ளம்
வள்ளல் பாரி
கொடை வளம்
கருணை மறவன்

நிலவின் வெற்றி
வான் குயில்
அருமருந்து
இடிந்த கோபுரம்

1

சொக்கப்பன்

பச்சை மரங்கள் அடர்ந்த சோலையிலே படர்ந்திருக்கும் நிழலைப் போன்று அந்தி இருள் உலகில் பரவிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் பல வகையாகக் கத்திக்கொண்டு வீட்டிற்கு ஓடுவதை யொப்ப வானத்திலே பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டம் ஒன்று “கிரீச் கிரீச்” எனக் கத்திய வண்ணமே சென்று கொண்டிருந்தது. பாற்காரன் ஒருவன் பாலைக் கறந்து விட்டுப் பசுவையும் கன்றையும் ஓட்டிக்கொண்டு தெருவிலே போய்க் கொண்டிருந்தான். அப் பசுவையும் கன்றையும் மேலே செல்லா வண்ணம் நாய் ஒன்று குரைத்தவாறே எதிர்நின்று தடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“டேய் கறுப்பா! போ”, என்று பாற்காரன் நாயை அதட்டினான். அவ்வேளையில் பூக்காரி ஒருத்தி இடுப்பில் பூத்தட்டை வைத்துக்கொண்டு வந்தவள், நாயைப் பார்த்தவாறே “கறுப்பு” என அன்புடன் அழைத்தாள். உடனே அது தன் வாலை ஆட்டியவாறே அவள் பின்னே சென்றது. அவள் என்னை நெருங்க நெருங்க மல்லிகைப் பூவின் மணம் இனிமையாக வீசியது.

“அம்மா! பூ அம்மா!” என்று கூவினாள் எதிர்வீட்டின் முன்னிருந்து.

சிறிது நேரம் கழித்துச் சுமார் ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து வயது மதிப்பிடக்கூடிய முதிய பெண் ஒருத்தி வந்தாள். அவளது தலை முழுவதும் வெள்ளைத் தாமரை போல் நரைத்திருந்தது. நெற்றியிலே பட்டையாகத் திருநீறு அணிந்திருந்தாள். மெல்லிய மாலை இருள் பரவிய அந்நேரத்திலும் அவளுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற கன்னங்களிலே சுருக்கம் ஏதுமில்லாதிருப்பது நன்கு தெரிந்தது. அவள் வாங்கிய மல்லிகைப் பூவைப் போல் அவளது ஆடையும் வெள்ளை வெளேரென்று மாசற்றுத் திகழ்ந்தது.

''மல்லிகைப் பூ, மல்லிகைப் பூ'' என்று கூவியவாறே அப் பூக்காரி போய்விட்டாள். அவள் பின்னே அந்த நாயும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புதிதாகக் குடிவந்த என்னை அந்த அம்மாள் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். அந்நேரத்தில் என் சிந்தையிலும் பழைய எண்ணங்கள் தோன்றின. ஓடிச் சென்று ''அம்மா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்'' என்று அந்த மூதாட்டியிடம் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் உள்ளம் தயங்கியது. அடுத்த கணம் அந்தப் பெரு மூதாட்டியும் மறைந்து விட்டாள்.

மறுநாள் பொழுது புலருவதற்கு முன்பே நான் கண் விழித்துக்கொண்டேன். எழுந்து கொல்லைப்புறம் சென்றேன். முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு மறுபடியும் வந்து உட்கார்ந்தேன். சாளரத்தின் வழியாக எதிர் வீட்டை நோக்கினேன். கதவு மூடி இருந்தது.

பணப் பெட்டியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கஞ்சனைப் போல் நானும், கண்ணிமைக்காது, அக் கதவு எப்போது திறக்கப்படுமோ என்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நன்கு விடிந்து விட்டது. பொறுமையை இழந்தவனாய் முன் வாசற் கதவைத் திறந்து வெளியே

வந்தேன். என் கண்களையே நான் ஒரு கணம் நம்பவில்லை. நன்கு துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் நோக்கினேன். ஆம்; ஐயமில்லை. கதவு பூட்டி இருந்தது.

ஆனால் என்னுடைய உள்ளக் கதவு உடனே திறந்து கொண்டது. திறந்த கதவின் வழியாக என் அறிவு நுழைந்தது. உள்ளே ஒரே இருள். தட்டுத் தடுமாறி நினைவாகிய விளக்கை ஏற்றினேன். வீடு முழுவதும் குப்பையும் கூளமுமாக இருந்தது. சுவர் முழுவதும் ஒட்டடை படிந்து கிடந்தது. வலது பக்கத்துச் சுவரின் மூலையிலே ஒரு செந்தேள் இருந்தது. அதன் முதுகிலே தேளின் குஞ்சுகள் அடைபோல் மண்டிக் கிடந்தன. தேளை அடித்துவிட்டுப் புறக்கடைப் பக்கம் சென்றேன். அங்கே பெயர் தெரியாத செடி கொடிகள் புதராய் வளர்ந்து நின்றன. அப்புதருக்குப் பக்கத்திலே விரியன் பாம்பு ஒன்று வளையம்போல் சுற்றிக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துறங்கியது.

என்னுடைய உடல் என்னை அறியாமலே நடுங்கியது. தோள்கள் குலுங்கின. என்னுடைய பழைய வாழ்க்கையை எண்ணியதும், என் உள்ளம் எவ்வாறு ஒரு பாழடைந்த வீட்டையும், அங்கே நிம்மதியாகக் குடியிருக்கும் தேளையும் பாம்பையும் கற்பனையில் கண்டது என்பதை நினைத்தவுடனே என் கண்களில் நீர் மல்கியது. என்னுடைய இளமைத் துடிப்பிலே நான் செய்த மாபெருந் தவறுகளுக்காக இறைவனை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

விரைந்து என் காலைக் கடன்களையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, பெட்டியைத் தேடினேன். பழைய நாட்குறிப்புப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் எடுத்து வெளியே போட்டேன். ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்தேன்.

* * *

இருபத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த செய்தி. நான் அப்போது சப்-இன்ஸ்பெக்டராக வேலை பார்த்து வந்தேன். என்னுடைய அறிவிலே அப்போது தெளிவில்லை. அதற்கு மாறாக நான் மிக்க கர்வமும், அகந்தையும், செறுக்கும் உடையவனாக இருந்தேன். எனக்கு எதிரே வரும் எவரையும் அழித்துப் பொடியாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மேலோங்கி இருந்தது. என்னுடைய தீது நிறைந்த எண்ணங்கள் அனைத்தையும் நான் பார்த்து வந்த போலீஸ் வேலை நாளும் தவறாது எண்ணெய் வார்த்து வளர்த்து வந்தது.

ஒரு வார விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தேன். அப்போது என்னுடைய தாயார் உயிரோடு இருந்தார். அவரைத் தேடிக் கொண்டுதான், ‘‘பாட்டி’’ என அழைத்தவாறே ஒருநாள் நண்பகற் பொழுதில் அவள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தாள்.

இளங்காலைப் போதில் முறுக்கு அவிழ்ந்து நறுமணம் பரப்பிய மலர்களைக் காணச் சென்றவள், அங்கே கரும் பாம்பைக் கண்டால் எவ்வாறு மருள்வாளோ அவ்வாறு திகைத்தாள் அவள். அடுத்த கணம் வானவில் மறைவது போல் மெல்ல மறைந்து போனாள்.

‘‘என்னம்மா எழில்!’’ எனக் கேட்டுக்கொண்டே என் தாய் வந்தார். வீட்டில், வெளியார் யாரும் இல்லாமற் போகவே என் அம்மா திகைத்தவாறே என்னைப் பார்த்தார்.

‘‘எதிர்வீட்டுப் பெண் என்னைக் கண்டதும் திரும்பிப் போய்விட்டாளம்மா’’ என்றேன்.

‘‘திரும்பிப் போய் விட்டாளா! ஏன்? என்று வினவியவாறே அவளை அம்மா தேடிக்கொண்டு சென்றார்.

நடுப்பகலில் தனிமையில் விடப்பட்ட நான், அப்பெண்ணைப் பற்றிப் பலவாறு எண்ணினேன். அவள் யார்? எப்போது இந்த வீட்டுக்கு வந்தாள்? இந்த வீட்டுக்காரருக்கும் அவளுக்கும் என்ன உறவு? படித்தவளா? திருமணம் ஆனவளா? என்று பல கேள்விகளை என் உள்ளம் கேட்டது.

பாடத்தை ஒரு முறைக்கூடப் படிக்காத மாணவனிடம் ஆசிரியர் எத்தனை கேள்விகள் கேட்டாலும் அவன் வாயில் இருந்து ஒரு விடையாவது வெளியில் வருமா என்ன? அதைப்போன்று என் உள்ளம் எழுப்பிய ஒரு வினாவிற்குக்கூட என் மூளையிடமிருந்து விடை வரவில்லை.

அன்று இரவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அம்மாவிடமிருந்து அவளைப்பற்றிய சில விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். என்னுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் அம்மா அன்போடும், உற்சாகத்தோடும் பதில் சொன்னார். வயது முப்பத்தைந்து ஆகியும் திருமணம் ஆகாமல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் தன் மகனின் பார்வை அப்பெண் மீது விழுந்து விட்டது என்பதை எளிதாக அவர் அறிந்திருக்க வண்டும். உண்மையில் என்னுடைய மனக்காற்றும் அதே திசையை நோக்கித்தான் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

படுக்கையிற் படுத்ததும் அவ்வெழிற் பாவையின் இன்னுருவம் என் கண் முன்னே தோன்றியது. எவ்வளவு பொருத்தமான பெயர்! அழகு நிறைந்த அவளுக்கு "எழில்" என்ற பெயரை எப்படித்தான் அவளுடைய பெற்றோர்கள் முன்னமே அறிந்து சூட்டினார்களோ? அவளுடைய நிறை நிலா போன்ற முகமும், கருங்கயற் கண்களும், செங்கனி வாயிலே தோன்றிய முத்துப்

போன்ற ஒளியும் என் சிந்தையிலே, காலத்தாலும் கலைக்க முடியாத கற்பனை ஓவியமாக நிலைத்துவிட்டது.

எப்படியும் இப்பெண்ணை மணப்பதற்கு வேண்டிய வகைகளையெல்லாம் செய்யுமாறு அம்மாவிடம் குறிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு என்னுடைய ஒரு வார விடுமுறையை இரண்டு வாரமாக நீட்டினேன்.

சிறு குழந்தைக்கு, வாழ்க்கையென்பது ஒரு விளையாட்டு. நீலவானிலே தோன்றும் கோல நிலவும், விண்ணிலே சிறகடித்துப் பறந்து செல்லும் எண்ணற்ற வண்ணப் பறவைகளும் குழந்தை உள்ளத்திற்கு எட்டாத பொருள்கள் அல்ல. தாயிடம் அழுது அடம் பிடித்தால், அவைகளெல்லாம் தன்னிடம் ஓடி வரும் என அப்பசுங் குழந்தைகள் எண்ணுவது போலவே நானும் எண்ணினேன். முதல் வாரத்தில், வாழ்க்கை இவ்வாறுதான் என் கைப்பிடிக்குள் அடக்கக் கூடியதாய் எனக்குத் தோன்றியது.

இரண்டாவது வாரமோ, வாழ்க்கையை எனக்கு வேறு வகையாகக் கற்பித்தது. எழிலின் தாய் மாமன் கணபதி எனக்கு ஒரு வகையில் உறவினர். அவரை ஒருநாள் என் தாய் அழைத்து எழிலின் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசினார். எனக்கும் அவளுக்கும் “ஒருவகையாக முடிச்சுப் போட்டால்” தன்னுடைய கவலையெல்லாம் தீர்ந்துவிடுமென்றும் அப்பால் அமைதியாகக் காலத்தைக் கழிக்க முடியுமென்றும் விளக்கினார்.

நான் அடுத்த அறையில் உட்கார்ந்தவாறே காதைச் சுவரோடு ஒட்ட வைத்துக்கொண்டே, கணபதி என்ன விடை சொல்லுகிறார் என்பதைக் கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய குரலின் ஒலியையே நான் கேட்கவில்லை. ஒருவேளை ரகசியமாகத் தன் கருத்தை அறிவித்து விட்டாரோ? இதில் என்ன ரகசியம்

வேண்டிக் கிடக்கிறது? என்னுடைய தங்கையையும், மைத்துனரையும் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லுவார். இதைவிட அவரிடமிருந்து வேறு எதை எதிர்பார்க்க முடியும்?

“என்ன பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே?” என்ற என் தாயின் குரலைக் கேட்டு என் சிந்தனை கலைந்தது.

“ஒன்றுமில்லை. எழிலைப் பற்றித்தான் உங்களுக்கு நன்கு தெரியுமே. அவள் இங்கு ஓய்வுக்காக வந்திருக்கிறாள். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களில் கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பிப் போய்விடுவாள். அநேகமாக நான்தான் அவளைக் கொண்டு போய் விடவேண்டி இருக்கும். ஏனெனில், மைத்துனரும், தங்கையும் இப்போதுதானே வந்துவிட்டுப் போனார்கள்.”

“அதனால் என்ன? மறுபடியும் வரக்கூடாதா என்ன?” —இது என் தாயின் குறுக்குக் கேள்வி.

“விடுமுறை கிடைக்க வேண்டுமே? அதற்காகத்தான் சொன்னேன். நான் அவளுடன் செல்லும் பொழுது அவளுடைய பெற்றோர்களின் சம்மதத்தையும் தெரிந்து கொண்டு வருகிறேன்.”

“நீங்கள் இசைந்தால் அவர்களும் இசைந்து விடுகிறார்கள். முதலில் உங்களுடைய விருப்பமென்ன?”

“என்னுடைய கருத்தை அறிந்தா திருமணம் நடக்கப் போகிறது? நீங்கள் எழிலைப் பார்த்தீர்களா? அவளிடம் இதைப் பற்றி ஏதாவது பேசினீர்களா?”

“ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னர் ஒருநாள் பார்த்தேன். சிரித்துக்கொண்டே, “என்னம்மா எழில்! என்னுடைய சொக்கனைப் பார்த்தாயா? அவனைக் கட்டிக்கொள்ள

விருப்பமிருந்தால் சொல்லு. நாளையே மேள தாளத்தோடு மன்றலை முடித்து விடுகிறேன் என்றேன்."

"அதற்கு அவள் என்ன சொன்னாள்?"

காலம் அறியாமல் கணபதி, என் அம்மாவை இடைமறித்துக் கேட்டார். எனக்கோ அது மிக்க வேதனையாக இருந்தது. அவர் கேட்டது சிறு கேள்விதான் என்றாலும் என் அம்மா அதற்குப் பிறகு பல நிமிடங்கள் பேசவில்லை. என்னுடைய மனமோ அதற்குள் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமிடையே உள்ள திரிசங்கு சுவர்க்கத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு "உன்னுடைய வினாவிற்கு அவள் என்னம்மா சொன்னாள்?" என்று நானே கேட்டு விடலாமா என்று எண்ணி வெளியே வர முயலும்போது அதே கேள்வியை மீண்டும் கணபதி கேட்டார்.

"அவள் என்ன சொல்லுவாள்? நான் அவ்வாறு கேட்பேனென்று அவள் எதிர்பார்த்திருப்பாளா என்ன? சிறிது நேரம் என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டு, 'என்ன பாட்டி! நீங்கள் உண்மையாகத்தான் கேட்கிறீர்களா என்ன?' என்றாள்.

"இதில் என்ன விளையாட்டு இருக்கிறது" என்றேன் நான்.

"நான் யாரையும் மணக்கப் போவதில்லை பாட்டி! வீணாக என்மேல் நம்பிக்கை வைக்காதீர்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அப்பால் சென்றுவிட்டாள்.

நான், என் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. கன்னிப் பெண்களிடம், அதிலும் கல்லூரியிலே படித்துப் பட்டம் பெற்ற மங்கையரிடம் மன்றலைப் பற்றிப் பேசினால் அவர்கள் இம்மாதிரிதான் விடையளிப்பது வழக்கம். எனவே

முயன்றால் முடித்துவிடலாம் என்று எண்ணி உள்ளம் தேறினேன்.

தட்டாம் பூச்சியைப் போன்றது வாழ்க்கை. அதைப் பிடிக்கவேண்டுமானால் மெல்லப் பின்புறமாகச் சென்று கையின் நிழல் அதன்மீது படாவண்ணம் தந்திரமாகப் பிடிக்கவேண்டும். பிடிக்கும்போதுகூட சில சமயங்களில் அது பறந்து போய்விடும். சிறு வயதில் இந்த அனுபவம் எனக்கு நிறைய உண்டு. பிடித்த பிற்பாடு அதை நாம் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அத் தும்பியின் வாலிலே நூலைக்கட்டி அதைப் பறக்கவிடலாம். அது பறக்காது போனால், மைக்கா போன்றுள்ள அதன் இரு நீண்ட சிறகுகளைப் பிய்த்தும் விடலாம். கேட்பார் யார்?

இந்தத் தட்டாம் பூச்சி வாழ்க்கையை நான் வெற்றி கொள்ளாவிட்டால் என்னுடைய போலீஸ் வேலை எதற்காக இருக்கிறது? எப்படியாவது எழில், என் மனைவியாக வேண்டும் என்ற முடிவான எண்ணத்துடன் வெளியே வந்தேன். அப்போது கணபதி என் அம்மாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

என்னைக் கண்டதும் நகைத்தவாறே, "என்ன தம்பி! இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இங்கே இருப்பாய்?" என்றார்.

நானும் சும்மாவிடவில்லை. "நீங்கள் எத்தனை நாட்களுக்கு இங்கே என்னை இருக்கச் சொல்லுகிறீர்களோ அத்தனை நாட்கள் இருக்கிறேன்" என்றேன்.

நான் மிகத் திறமையோடு கூறிய சொற்களின் பொருளை அவர் உணர்ந்தாரோ அன்றி உணராதது போல் காட்டிக் கொண்டாரோ என்னவோ, எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர் தன்னுடைய முகத்தில் அரும்பிய சிரிப்பை வாடவிடாமல் "நான் வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

அவரை வழியனுப்பிவிட்டு நான் உள்ளே வந்தேன். என்னுடைய அம்மா இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் சிந்தனையை முகத்தில் தேக்கித் தன்னையே மறந்த நிலையில் இருந்தார். நான் வந்ததையும் பார்க்கவில்லை. சிறிது நேரம் நானும் அமைதியாக இருந்தேன். ஆனால் எத்தனை நேரம் அமைதியாக இருப்பது?

“என்னம்மா, எதையோ இழந்துவிட்டதைப் போன்று உட்கார்ந்திருக்கிறாயே?”

“என்ன சொன்னாய்? எதையோ இழந்துவிட்டதைப் போன்றா?”

“ஆம் அம்மா. அப்படித்தான் கேட்டேன். நான் உன் அருகில் வந்து நின்றதைக்கூட நீ பார்க்கவில்லையே. உன்னையும் மறந்து, உன் எதிர் நிற்கும் என்னையும் காணாது என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய்?”

“உனக்கும், எழிலுக்கும் திருமணம் நடந்து, நீங்கள் இருவரும் காரில் வீதியுலா வருவது போன்ற, இனிய காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த அழகான காட்சி நனவாக மாறவேண்டும்.”

“எல்லாம் ஆகும் அம்மா. நம்மைப் போன்ற மாப்பிள்ளை அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமே” என்றேன் பெருமிதத்தோடு.

அம்மா ஒன்றும் பேசாது என் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் இவ்வளவு பேசிய பிற்பாடும் அவருடைய முகத்திலே ஒரு தெளிவு இல்லை. மெல்லிய கருப்பு மேகங்களால் மூடப்பட்ட வானத்தைப் போன்று அவருடைய முகம் பொலிவிழந்து காணப்பட்டது.

என்னுடைய விடுமுறையும் முடிந்துவிட்டது. பன்னிரண்டு நாட்கள் எவ்வாறோ கழிந்து விட்டன.

முதல் நாள் எழிலைப் பார்த்ததோடு சரி. அப்பால் அவளை நான் காணவே முடியவில்லை. ஒருகால் நாணம் மேலிட்டிருக்குமோ? என நினைத்தவாறே ஊருக்குப் புறப்படுவதற்காகப் பெட்டி, படுக்கையைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

இரவு மணி ஒன்பது இருக்கும். அந்தத் தெருவில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் அடங்கிவிட்டார்களோ என எண்ணும்படியாகத் தெரு அமைதியாக இருந்தது. நான் ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கு இன்னும் அரைமணி நேரம் இருந்தது. ஆனால் தூக்கமும் வந்தது. கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே வெளியே வந்து பார்த்தேன்.

எழில், கையில் ஒரு பாட்டரி விளக்கை வைத்துக் கொண்டு யாரோ ஒரு வாலிபனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய முதுகுப் புறந்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. என்றாலும் அவன் இளமையுடையவன் என்பதை நான் நன்கு அறிந்து கொண்டேன். என்னுடைய நெஞ்சில் யாரோ தீயை மூட்டுவது போன்று ஒரு வேதனை உண்டானது. அடுத்த கணம் தீயின் நாக்குகள் நீண்டு எரிவதைப் போன்று சொல்ல முடியாத ஆத்திரம் மேலிட்டது. அவனைச் கூப்பிட்டு "இந்நேரத்தில் உனக்கு இங்கு என்ன வேலை?" என்று கேட்டு அவன் கன்னத்தில் நாலு அறை கொடுக்கலாமா என்றும் பட்டது.

செய்வதறியாது, நிற்கும் சிலையைப்போல் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவனிடம் அவள் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினாள். அவளுடைய சிரிப்பொலியைக் கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சை யாரோ இறுக்கிப் பிடித்து இரத்த ஓட்டத்தை நிறுத்துவதைப் போன்ற வேதனை ஏற்பட்டது.

''மணி, ஒன்பதேகால் ஆகிவிட்டது. நான் வரட்டுமா? இன்னும் கால்மணி நேரம் கழிந்தால், நான் பட்டினி கிடக்க நேரிடும்.''

''இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள் என்றால் நீங்கள்தான் வேண்டாம் வேண்டாம் என்கிறீர்களே?''

''இந்தமாதிரி யெல்லாம் நீ சாப்பாடு போட்டால் நான் சாப்பிடுவேனா என்ன? ஒரு நல்ல நாளைக் குறித்து அறுசுவையும் கலந்த உணவைப் போடு. நானும் வேண்டும் வேண்டும், இன்னும் வேண்டும் என்று சாப்பிடுகிறேன்.''

''சரி, சரி. இதோ இந்தப் பாட்டரியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுங்கள். நாளைக்கு விடுமுறைதானே? காலையில் வருகிறீர்களா?''

''கண்டிப்பாக வருவேன்.'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் திரும்பினான்.

அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தேன். அது அழகாக நீண்டிருந்தது. கதர் ஜிப்பாவும், வேட்டியும் அணிந்திருந்தான். அவைகளைக் கண்டதும் அவன்மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பு பன்மடங்கு பெருகியது. ''பிச்சைக் காரப் பயல்கள்'' என்று என்வாய் முணுமுணுத்தது.

''சொக்கப்பா, நேரமாய் விட்டதே; புறப்பட வில்லையா? என்று கேட்டுக் கொண்டே என் தாய் வந்தார்.

என் அம்மையின் குரலைக் கேட்டதும் அந்தக் காலிப் பயல் செல்வதையே நிலையாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவள் ''சடக்'' கென்று உள்ளே நுழைந்து விட்டாள். அதை அடுத்து அவள் கதவைத் தாளிட்ட ஓசையும் ''கடக்'' கென்று என் காதில் கேட்டது.

"இதோ, புறப்பட்டு விட்டேனம்மா" என்று கூறியவாறே உள்ளே நுழைந்தேன். வேலைக்காரன் கைப் பெட்டியையும் படுக்கையையும் எடுத்துக்கொண்டு முன்னே நடந்தான். போலீஸ்காரன் நடந்த வழி நடக்கும் கைதிபோல் நானும் அவன் பின்னே நடந்தேன். கைதியின் சிந்தை எவவாறு அவன் விட்டுச் செல்லும் கள்ளப் பொருளை எண்ணியே அமைதி இல்லாது அலையுமோ, அவ்வாறு என் எண்ணமும், எழிலைச் சுற்றியும் அவளோடு கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசிக் களித்து விளையாடிய அக் காளையைப் பற்றியும் ஓய்வில்லாது எண்ணியது.

அலைமோதும் கடலிலே, பெரும் புயலும் வீசத் தொடங்கினால் அது எங்ஙனம் கொந்தளித்து ஆரவாரிக்குமோ அவ்விதம் என் நெஞ்சிலே பற்பல எண்ணங்கள் குமுறின. பஸ் நிலையத்தை அடைவதற்குள் என் உடல் முழுவதும் "குப்"பென வியர்த்து விட்டது. உடலிலிருந்த வலிமையைச் சுடலைத் தீய்க்கு இரையாக்கி விட்டுக் கிடக்கும் வெள்ளெலும்புக் கூடுபோல் என் மேனி மாறி விட்டதாக ஒரு மயக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இயற்கை எழில் நிறைந்து காணும் திருவையாற்றிலிருந்து பஸ் மூலமாகத்தான் தஞ்சாவூர் செல்ல வேண்டும். அங்கிருந்து நான் கரூர் போகவேண்டும். நான் பஸ் நிலையத்திற்கு வந்ததும் ஒன்று புறப்பட ஆயத்தமாயிருந்தது. சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். பஸ் நிலயத்தில் என்னைச் சந்திப்பதாகச் சொன்ன என் நண்பன் பஞ்சநதத்தையும் காணவில்லை. என்னுடைய உள்ளத்திலே எரிமலையும், அலைகடலும், காற்றும், கார் காலத்து அருவியும் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன.

"என்னப்பா, வந்து அதிக நேரமாய் விட்டதோ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பஞ்சநதம் வந்தான். ஒரு

கணம் அவனை உற்று நோக்கினேன். அவனுடைய பருத்த உடல், குட்டையான உருவம், குறுகிய நெற்றி, கறுத்த உதடுகள் இவைகளைக் கண்டதும் ஏனோ எனக்கு வெறுப்பு உண்டானது. என்னுடைய நெருங்கிய நண்பன் என்று நான் யாரையாவது கூற வேண்டுமானால் அவனைத்தான் கூறமுடியும். அப்படிப்பட்டவனிடம்தான் நான் அன்று சலித்துக் கொண்டேன். என்னுடைய ஆத்திரத்தையும் அவனிடம் கொட்டினேன்.

நல்ல மழையினால் மாசு நீங்கப் பெற்றுத் தனி ஒளியுடன் வீசி ஆடும் மாந்தளிரைப் போன்று அவனும் என்னுடைய வசைமாரியால் மகிழ்ச்சியுற்று, "என்னப்பா, அடுப்பிலே தவறி விழுந்த உப்புக் கல்லைப் போன்று "படபட" வென்று வெடிக்கிறாய்? கைதி யாராவது தப்பிச் சென்றுவிட்டதாக ஏதாவது தகவல் வந்ததா?" என்றான்.

"ஆம், பஞ்சநதம்! ஒரு கைதி தப்பிச் சென்று விட்டான். செல்லும் பொழுது மௌனமாக என்னையும் அவமானப்படுத்தி அகன்று விட்டான்."

"கொஞ்சம் விளக்கம் தேவை?" என்று கெஞ்சுபவனைப் போல் அபிநயம் காட்டிக் கேட்டான்.

என்னை அறியாமல் நான் சிரித்துவிட்டேன். "வேடிக்கை வேண்டாம் பஞ்சநதம். இப்போது நீ என்னுடன் தஞ்சாவூர் வரை வரவேண்டும். உன்னிடம் எவ்வளவோ சொல்லவேண்டிய செய்தி உள்ளது."

"தங்சாவூர் வரையிலுமா? வீட்டில் ஒன்றும் சொல்லாமல் உடனே புறப்பட்டு வர நான் என்ன குட்டிச் சுவரா? அல்லது உன்னைப் போன்ற தனி மரமா?"

"குட்டிச் சுவரின்மீது கூரையை எழுப்பப் போகிறேன். தனி மரத்தைத் தோப்பாக்கப் போகிறேன். அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்குத்தான் உன்னை அழைக்கிறேன்."

"அப்படியா?" என்று கேட்டு விட்டு அவன் வலையிலிருந்து தப்பிச் செல்ல வாய்ப்பு ஏற்பட்ட மீன் எவ்வாறு தாவித் தண்ணீரில் குதித்துச் செல்லுமோ அவ்வாறு குதித்துக் கேட்டான். அவனுடைய களிப்பைக் கண்டதும் அவன் கண்டிப்பாக என்னோடு தஞ்சை வரை வருவான் என்று எண்ணினேன்.

"மிக்க மகிழ்ச்சி சொக்கப்பா! அதோ பஸ் புறப்படப் போகிறது. நீ இன்று போ. நான் நாளைக் காலையில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு வருகிறேன். எல்லாவற்றையும் விரிவாகப் பேசலாம்."

இவ்வாறு அவன் சொன்ன பிறகும் அவனை நான் மேலும் வற்புறுத்த விரும்பவில்லை. "துன்பத்தில் யாரே துணையாவார்?" என்று நான் படித்த பாட்டின் ஓர் அடி என் நினைவிற்கு வந்தது. அவனுடைய மனைவியின் துன்பந்தான் அவனுக்குப் பெரிதாக இருக்கிறது. என்னுடைய துயரத்தைப் பற்றி அவன் எவ்வாறு கவலைப் படப் போகிறான்? நம்முடைய சுமையை நாம்தான் சுமக்க வேண்டும். அதைப் பிறர் சுமப்பார்கள் என்று நாம் எதிர் பார்ப்பது நம்முடைய மடமை அல்லவா? வேண்டுமானால் இறக்கிவைக்கச் சிறிது உதவுமாறு கேட்கலாம். அதுவும் அவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது.

"சொக்கப்பா, ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? நான் நாளைக் காலையில் புறப்பட்டு வருகிறேன் என்று சொன்னதற்காக வருந்துகிறாயா? அவசியம் நான் வரவேண்டுமானால் இப்போதே புறப்பட்டு வருகிறேன்" என்றான்,

என்னுடைய எண்ணத்தின் ஓட்டம் அணைபோட்டுத் தடுத்த வெள்ளம் போல் நின்றது. அங்கும் இங்கும் அலைபாய்ந்தது.

“கொஞ்சம் பொறு. இதோ வந்து விட்டேன்” என்று சொல்லி என் நண்பன், அந்த இடத்தில் பெட்டிக் கடையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பையனிடம் ஏதோ பேசி விட்டுத் திரும்பி வந்தான்.

“யார் அந்தப் பையன்?” என்றேன் நான்.

“நான் இருக்கும் தெருவில் குடி இருக்கிறான். உன்னோடு அவசரமாகத் தஞ்சாவூர் சென்றுள்ளேன் என்ற செய்தியை என் மனைவிக்குத் தெரிவிக்குமாறு அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.”

“அப்படியா? சரி, உடனே புறப்படுவோம், வா.” அதோ அடுத்த பஸ் கூட, புறப்படத் தொடங்கிவிட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டே நான் வண்டியில் ஏறினேன். பஞ்சநதமும் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

பஸ் நகர்ந்தது. அழகிய காவிரிப் பாலத்திலே அது செல்லும் பொழுது அமுத நிலவு நன்றாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. காவிரியின் வெள்ளம், “தகதக” வென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஏதோ ஒரு பறவை தண்ணீரில் பாய்ந்து மறுபடியும் மேலே சென்றது.

அந்தப் பறவையைப் பஞ்சநதத்திடம் காட்டி, அது என்ன பறவையாக இருக்குமென்று கேட்டேன். அவன் சிறிதும் எண்ணாது, “மீன் கொத்திப் பறவையாக இருக்கும்” என்றான்.

“மீன் கொத்திப் பறவைக்கு இரவில் கண் தெரியுமா?’

“ஏன் தெரியாது? உனக்கும் எனக்கும் தெரியும்போது அதற்கு மட்டும் தெரியாதா என்ன? பட்டப் பகல் போல்

பால் நிலவு, பளபளக்கும் தண்புனலின் மீது காயும் பொழுது அதற்கு மட்டும் கண் தெரியாமலா போகும்?"

அவனுடைய விளக்கம் எனக்குச் சரியாகப்படவில்லை. ஆனால், என் மூளையோ அப்போது வேறொன்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. மீன் கொத்திப் பறவை எதிர்பாரா விதமாக இரவில் வந்து மீனைக் கொத்திச் செல்வதுபோல், நானும் எழிலைத் தூக்கிச் சென்றால்...

பஸ் விரைவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பொறுக்க முடியாத நாற்றம் மூக்கைத் தொளைத்தது. வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தேன். சாக்கடை ஒன்று குளம் போல் தேங்கிக் கிடந்தது. கொசுக்கள் அதன்மீது பாசடை படர்ந்திருப்பது போல் அடையாகப் படிந்து கிடந்தது அவ்விரவிலும் நன்கு தெரிந்தது.

2

எழில்

கற்பனையோடு கூடிய கதைக்கும், இந்த உலகத்திலே நாள்தோறும் நடக்கும் செயலுக்கும் எவ்விதமான வேறுபாடும் இல்லை. கதையில் வரும் நிகழ்ச்சிகளை, பெரும்பாலும் தீயவன்தான் (villain) நடத்திக்கொண்டு போவான். அவனுடைய இரக்கமற்ற உள்ளத்தால் அவன் நல்லவர்களையெல்லாம் நலிவுறச் செய்வான். எங்ஙணும் துன்பத்தையும், கொலையையும் அநீதியையும் விதைத்துக் கொண்டே செல்வான். சிலந்தியின் வலையிலே சிறு சிறு பூச்சிகள் தாமாகவே சிக்கி, சிலந்திக்கு இரையாவதைப் போன்று அவனுடைய வஞ்சனை நிறைந்த வழியிலே பலர் அகப்பட்டு இறுதியில் அழிந்து போவார்கள்.

உலகமும் இவ்வாறுதான் தீயவர்களின் கைப் பிடியிலே அகப்பட்ட பாவையாக இருக்கிறது. வஞ்சனை, சூது, பொய், களவு முதலிய இழிந்த இயல்புகள் உள்ளவர்களின் வழியிலேயே உலகமும், சின்னஞ் சிறு குழந்தை போல் சென்று மாட்டிக் கொள்ளுகிறது. பின்னர் துன்பத்தால் நெஞ்சம் விம்முகிறது. அழுகிறது. ஆனால், அதன் அழுகைக் குரலைக் கேட்டு ஆதிக்க வெறி பிடித்தவனின் உள்ளம் இளகுவதில்லை,

பலருடைய தலையில் கை வைத்து அவர்களைக் கொன்ற பத்மாசுரன், முடிவில் தன் தலையிலேயே கையை வைத்து அழிந்ததைப் போன்று கற்பனையில் வரும் தீயவன் எந்த வாளினால் பிறருடைய உயிரைக் கொன்றானோ அதே வாளினால் தன்னுடைய உயிரையும் மாய்த்துக் கொள்வான்.

ஆனால் நம் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் தீயவனோ, களங்கம் நிறைந்த பிறை, நாள் தோறும் கலை வளர்ந்து, ஒளிசிறந்து வளர்வதைப் போல், புகழுடனும், செல்வத்துடனும் நம் கண்ணெதிரே உலாவுவதைக் காண்கிறோம்.

பூ வாங்க வந்த நான் அந்தப் புலையனைக் கண்டேன். என்னுடைய நெஞ்சிலே நீறு பூத்திருந்த வேதனை நெருப்பை, அவனுடைய உருவம் புயற்காற்றைப்போல் வீசிக் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்தது. நான் ஏன் சாகாமல் உயிருடன் இருக்கிறேன் என்று என் மீதே எனக்கு வெறுப்பும், அருவருப்பும் தோன்றின. என் கண் முன்னே தீப்ஸ் நாட்டு அரசியின் வரலாறு படம் போல் வந்து நின்றது.

நியோபி என்ற அந்த அரசிக்குப் பத்து ஆண் குழந்தைகளும், பத்துப்பெண் குழந்தைகளும் பிறந்தனர். எல்லாக் குழந்தைகளும் அழகும் அறிவும் ஆன்ற பேரொழுக்கமும் உடையவர்களாய் விளங்கினர். அதைக் கண்ட அந் நல்ல தாயின் உள்ளம் அவர்களை ஈன்ற பொழுதினும் பெரிது உவந்து பெருமை கொண்டது.

ஆனால் அவளுடைய பெருமையைக் கண்டு சில தெய்வங்கள் மனம் பொருமின. அதனால் சிறுமைகள் பல செய்யத் தொடங்கின. அப்பொலோ, ஆர்டிமிஸ் என்ற தெய்வங்கள் சீற்றத்துடன் தங்களுடைய சிலைகளை வளைத்து அம்புகளை ஏவினர். நியோபியின் அருமைக்

குழந்தைகள் இருபது பேரையும் கொன்று குவித்தனர். அவ்வளவோடு அவர்கள் விடவில்லை.

ஆருயிர் மக்களை யிழந்து, ஆற்றுவாரின்றி ஆறாய்க் கண்ணீர் பெருக்கிய அத்தாய் உள்ளத்தைக் கண்டு அவர்கள் புயல் மோதிய அலை போல் மேலும் சீறினர். அப்பொலோவின் தந்தை ஜீயஸ் என்பவன் அவளைக் கல்லாக மாற்றினான். அப்போதும் அந் நற்றாயின் வேதனைக் கண்ணீர் நிற்காமல் அருவிபோல் வீழ்ந்து கொண்டிருந்ததாம்.

கிரேக்க நாட்டு அந்த நியோபியைப் போன்று நானும் கல்லாக மாறியிருந்தால் எவ்வளவோ மகிழ்ச்சி அடைவேன். என்னுடைய அன்பிற்கு அறிகுறியாக ஊற்றுப்போல் நீரை ஓயாது பெருக்கிய வண்ணமிருந்தால் நான் எல்லையில்லாத இன்பம் அடைந்திருப்பேன். ஆனால் எனக்கு அந்த அழியாத வாழ்வு எவ்வாறு கிட்டும்? என்னுடைய வாழ்க்கைக் கடலை வற்றச் செய்தவன் ஓர் அற்ப மனிதன்தானே? அவனால் என்ன செய்ய முடியும்?

களிப்போடு ஆடிப்பாடி ஓடிவரும் கடல் அலைகள் கரையைக் கண்டவுடன் நிலைகலங்கித் திரும்பிச் செல்வதைப் போன்று சொக்கப்பனைக் கண்ட என் சிந்தையும், சென்ற காலத்தை நோக்கித் திருப்பிச் சென்றது.

என்னுடைய அப்பா நான் கருவிலிருக்கும் பொழுதே, கல்கத்தாவுக்குப் போய் விட்டார். அங்கே உள்ள ஐரோப்பியக் கம்பெனியில் முதன்முதலாக அவர் குமாஸ்தாவாகச் சேர்ந்தார். அவர் வேலையில் சேர்ந்து ஆறு மாதம் கழிந்த பிறகு நான் பிறந்தேன். தமிழ் நாட்டை விட்டுச் சென்றால்தான் தமிழின் இனிமை தெரியுமோ என்னவோ? அப்பாவுக்கும் கல்கத்தாவுக்கு

வந்த பிறகுதான் தமிழின் மீது அன்பு வளர்ந்தது. அதன் விளைவாகத்தான் எனக்கு "எழில்" என்று பெயர் சூட்டினார்.

மண்ணில் தோன்றிய சிறிய மருக்கொழுந்துச் செடி, நீரையும், கதிரவன் ஒளிக்கதிரையும் உண்டு வளர்ந்து, நறுமணத்தோடு நிற்பதைப் போன்று நானும், உணவையும் அறிவையும் உண்டு அழகும் மணமும் வீசும் பெண்ணாக வளர்ந்து விட்டதாக என் தாய் மாமன் கூறினார். அப்போது நான் பி. ஏ. தேர்வு எழுதிவிட்டு வேலை ஏதும் இல்லாமல் இருந்தேன்.

மாமா வந்து ஒரு வாரம் கழிந்தது. ஒரு நாள் இருந்தாற் போலிருந்து கல்கத்தா நகரத்திலே ஹிந்து முஸ்லீம் கலகம் தோன்றி விட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் கொள்ளை, கொலை முதலியன நடந்தன, பெண்களைக் கண்டால் போதும், கோழிக் குஞ்சுகளைக் கண்ட பருந்து கொத்திச் செல்வதைப் போன்று கலகக்காரர்கள் பெண்களைத் தூக்கிச் சென்றனர். வெறியர்களின் கையிலே சிக்கிய பால்மணம் மாறாத குழந்தைகளும் ஓநாயின் வாயிலே சிக்கிய சிறு முயலைப் போன்று கிழித் தெறியப் பட்டனர்.

நாங்கள் எல்லோரும் கதவுகளையும், சாளரங்களையும் இறுக மூடிக்கொண்டு உள்ளே புழுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். தெருவில் கேட்கும் கூச்சலும் கூப்பாடும் எங்களை நிலைகுலையச் செய்து நரகத்தில் ஆழ்த்திவிடும். நல்லவேளையாக அப்பாவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவருடைய கம்பெனியின் சொந்தக்காரர்கள் எங்கள் வீட்டைக் காப்பதற்காக இரண்டு சிப்பாய்களை அனுப்பி வைத்தார்கள். அதனால் எங்களுக்குச் சிறிது தெம்பு வந்தது. சாளரத்தின் மேற் பகுதியைத் திறந்து வைத்தோம்.

விளக்கு வைக்கும் நேரம். நான் சாளரத்தின் வழியே தெருவை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். எங்களுடைய வீட்டின் முன்பு நின்றிருந்த இரண்டு சிப்பாய்களும் துப்பாக்கியை ஏந்திய வண்ணமே காவல் காத்து நின்றனர். மனித நடமாட்டமே இல்லாத சுடுகாடு போல் தெரு அமைதியாக இருந்தது.

எதிர் வீட்டு வாசற்படியில் ஒரு நாய், காவற்காரனைப் போல் நின்று கொண்டிருந்தது. இருந்தாற்போலிருந்து அந்த நாய் குரைத்தது. "திமு திமு"வென்று தெருவிலே கலகக்காரர்கள் பலவகையான ஆயுதங்களை ஏந்திய வண்ணமே ஓடி வந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் நான் சட்டென்று சாளரத்தை மூடிவிட்டு நெஞ்சு நடுங்க ஓடிவிட்டேன்.

கலகக்காரர்கள், வீட்டு வாசலில் நின்றிருந்த இரண்டு காவலாளிகளையும் கொன்றுவிட்டு, கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே புகுவதைப் போலவும், என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதைப் போலவும் என் மூளையில் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அடுத்த கணம் என் உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. என்ன ஏற்படுமோ என்று கலங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நல்லவேளையாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கலகக்காரர்கள் எங்கள் வீட்டையே நெருங்கவில்லை.

அன்று இரவு அப்பா, வெகு நேரங் கழித்து வீட்டிற்கு வந்தார். அவருடன் காவலாக வந்த இரண்டு சிப்பாய்களையும் அன்று நான் எங்களுடைய வீட்டிலேயே தங்கியிருக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள் இருவரும் காலையில் வந்து அப்பாவை அலுவலகத்துக்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள். பின் வேலை முடிந்ததும் அவர்களே துணையாக வந்து வீட்டில் விட்டு விட்டுப் போவார்கள். என்னுடைய அச்சத்தைக் கண்டு

அப்பாவும் அன்று அவர்களை வீட்டிலேயே தங்கி யிருக்குமாறு சொன்னார்.

ஆனால் மாமா, அப்பாவைப் பார்த்து, "சுப்பு! நீ சம்மதித்தால் மீனாவையும், எழிலையும் ஊருக்குக் கூட்டிப் போகிறேன். இங்கு அவர்கள் ஏன் ஒவ்வொரு வினாடியும் சாவை எதிர் நோக்கிய வண்ணமே அஞ்சி யிருக்க வேண்டும்?" என்றார்.

"ஆமாம் அதுதான் நல்லது. இரவு பதினொரு மணிக்கு ஒரு வண்டி இருக்கிறது. இன்று அதிலேயே ஊருக்குக் கிளம்புங்கள்" என்று அப்பாவும் சொன்னார்.

உடனே என்னென்ன சாமான்களை எடுக்க முடியுமோ அவைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நானும் அம்மாவும், மாமாவும் புறப்பட்டோம். நாலு சிப்பாய்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து காவல் காத்துவர, அப்பா ரயிலடிக்கு வந்து எங்களை வழி அனுப்பினார்.

இல்லத்திலிருந்து ரயில் நிலையத்துக்கு வரும் வழியில் நாங்கள் கண்ட கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஓர் அளவே இல்லை. ஆனால் நான் பார்த்த ஒரே ஒரு துன்பக் காட்சி மட்டும் என் எண்ணத்தை விட்டு அகலாமல் பேயைத் தொடர்ந்து செல்லும் பெரும் பூதத்தைப் போன்று என் பின்னே வந்தது.

கலகக்காரர்களின் கண்ணிலிருந்து நீங்கிச் செல்வது தான் நல்லது என்ற எண்ணத்தால் நாங்கள் சிறு சிறு தெருவின் வழியாக நடந்து வந்தோம். அப்போது ஒரு தெருவில் அழகான மலர் போன்ற இளைஞன் ஒருவனை, ஏசுவைக் கொன்றதைப் போன்று சிலுவையில் ஆணி அறைந்து தொங்க விட்டிருந்தார்கள். அந்தக் கண் கலங்கும் காட்சியைக் கண்டதும் எங்களுடன் வந்த ஒரு சிப்பாய் ஓடினான். இளைஞனைச் சிறிது நேரம் ஆராய்ந்து

பார்த்துவிட்டு "உயிர் போய்விட்டது. வாருங்கள் போகலாம்" என்றான்.

அந்த வாலிபன் யார்? என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவன் இறந்து விட்டான் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் என்னுடைய கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்தது. அதைத் துடைத்துக் கொண்டே நான் பிணம்போல் நடந்து சென்றேன். என்னுடைய மனமோ, "இதென்ன மதம்? மக்களைப் பேயாகவும், ஓநாயாகவும், கொடிய புலியாகவும் மாற்றுவதற்குத்தான் முதலில் மதம் தோன்றியதா? அதனுடைய கொள்கை என்ன? குறிக்கோள் யாது?" என்ற கேள்விகளைத் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டது.

குறையுடலும், துணிக்கப்பட்ட தலையும், இரத்த ஆறும், அழுகிய பிணத்தின் நாற்றமும் நிறைந்த போர்க் களத்தை விட்டுத் திரும்பிய வீரன், மலர்ச் சோலையிலே தன் புது மனைவியைக் கண்டால் எவ்வாறு மகிழ்ச்சி அடைவானோ அவ்வாறு சென்னையில் வந்து இறங்கியதும் என் உள்ளம் மிகவும் களிப்படைந்தது. அங்கு ஒரு நாள் கூடத் தங்காமல் நேரே திருவையாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

சிறிய அந்நகரம் என் உள்ளம் அனைத்தையும் கொள்ளை கொண்டுவிட்டது. "கங்கையினும் புனிதமான காவிரி"யாறு, நாட்டிய நங்கை ஒருத்தி அரங்கிலே நடப்பதைப் போன்று அழகாக நடந்து சென்றது. அங்கங்கே சிறு சிறு வாய்க்கால்கள் பாணர்களைப் போன்று இனிய பாடலை இசைத்தவாறே ஓடிக் கொண்டிருந்தன. கண்ணுக்கெட்டியதூரம், நீல மயிலின் தோகை போல் ஆடிக் கொண்டிருந்த நெற்பயிர்கள்; பிள்ளைகள் சூழ்ந்திருக்க நின்று கொண்டிருக்கும் தாயினைப் போன்று, கன்றுகள் நிறைந்த வாழைத் தோட்டங்கள்; பவளமாலை அணிந்து

பச்சைக்குடை பிடித்துக் குலையுடன் நின்ற பாக்கு மரங்கள், அவைகளின் காதலர்களைப் போன்று செம்மாந்து நிற்கும் தென்னை மரங்கள்—இவைகள் எல்லாம் என் நெஞ்சில் நீங்காத இன்பத்தை நிறைத்தன. நாளும் வைகறை வேளையில் எழுந்து, மாமாவுடன் சிறிது நேரம் உலாவியவாறே இக் கவின் காட்சிகளைக் கண்ணுற்றால் தான் என் உள்ளத்தில் அமைதி பிறக்கும். அன்றாட வேலைகளிலும் என் சிந்தை செல்லும்.

எங்களுடைய பெரியம்மா ஒருத்தி திருவையாற்றை அடுத்த திருப்பழனத்தில் இருந்தார். அவருடைய வயல்கள் காவிரியின் கரையிலே இருந்தன. நான் என்னுடைய நாட்களை மாமாவின் வீட்டிலும் பெரியம்மாவின் வீட்டிலுமாகக் கழித்துக் கொண்டு வந்தேன். திருப்பழனத்தில் கதிரவன் தோன்றாத இளங்காலைப் போதில் என்னை உலாவ விடுவதற்கு என் பெரியம்மா சம்மதிப்பதில்லை. அதனால், நான் விடிந்த பிறகுதான் வெளியே செல்வது வழக்கம்.

ஒருநாள் மாமா, திருப்பழனத்திற்கு வந்தவர், அவருடைய தோட்டங்களைப் பார்வையிட்ட பின்னர் இரவும் எங்களுடனேயே தங்கிவிட்டார். அன்று அவர் தூங்குமுன், “விடியற்காலம் உலாவப் போகலாம் மாமா” என்று அவரிடம் எச்சரிக்கையாகச் சொல்லி விட்டு நானும் படுத்தேன்.

நன்றாகத் தூங்கிவிட்டேன். கண் விழித்துப் பார்த்தேன். கன்றை நினைந்து பசுக்கள் “அம்மா” என்று அலறிக் கொண்டிருந்தன. கதிரவனின் வரவை எண்ணி, பன்னிறப் பறவைகள் பலவகையாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தன. காலையம் பொழுதுக்குக் கட்டியம் கூறுபவனைப் போல் சேவல் ஒன்று பெருமிதத்தோடு கூவியது.

சட்டென எழுந்து, முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு மாமாவிடம் வந்தேன்.

“எழுந்து விட்டாயா? புறப்படலாமா? இன்னும் சிறிது பொறுத்துப் போகலாமா” என்றார் மாமா.

“ஏன்? இப்போதே புறப்படலாமே. நாம் நடந்து சென்று காவிரிக் கரையை அணுகுவதற்குள் பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்துவிடும்” என்றேன்.

இருவரும் சென்றோம். எங்களுடன் உழவர்கள் சிலர் கலப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தனர். வேறு சிலர் எருதுகளை ஓட்டிக் கொண்டு முன்னே சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னே அவர்கள் வளர்த்த நன்றியுள்ள நாய்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

பின்பனிக் காலத்தில் புலரிக் காலையில் எழுந்த உடன் கண்ணாடிக்கு முன்னே நின்று ஊதினால் உடனே நம்முடைய ஆவியினால் அது மறைக்கப்பட்டு சிறிது நேரத்தில் அது நீங்கித் துலங்குவது போல, கரைகின்ற இருள் உலகை விட்டு நீங்கிக் கொண்டிருந்தது. பொருள்கள் அனைத்தும் பொலிவுடன் காணப்பட்டன. மாமா, பல் துலக்குவதற்காக வேலியிலிருந்த ஒரு வேப்பங்குச்சியை ஒடிந்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அவருக்காகக் காத்திராமல் காவிரிப் பெண்ணின் களிநடத்தைக் காண விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஆற்றின் கரையிலே வாகை மரம் ஒன்று விண்ணை இடிப்பதைப் போன்று ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதனுடைய வேர்கள் மண்ணுக்கு மேலே மலைப் பாம்புகள் போன்று நீண்டிருந்தன. அவைகளில் ஒன்றின்மீது உட்கார்ந்துதான் நான் சிறிது நேரம் ஆற்றின் அழகு நிறைந்த ஆட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

மரத்தை அணுக அணுக யாரோ ஓர் ஆள் ஒரு வேரின்மீது தலையை வைத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று எனக்குத் தோன்றியது. "பாவம்! யாரோ ஏழை. இரவு முழுவதும் இங்கேயே தூங்கி இருக்கிறான். காவிரி அன்னை அன்போடு தாலாட்டுப்பாட, நெடுமரங்கள் ஓயாது கவரி வீச, இயற்கைத் தாயின் மடியிலே அவன் எவ்வளவு நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்! அனாதையாகப் பிறப்பதிலும் எத்தனை இன்பம் இருக்கிறது. எவ்வளவு அமைதி உள்ளது" என எண்ணியவாறே அவனை நெருங்கினேன்.

ஒரு கணம்தான் நான் உற்றுப் பார்த்தேன். அழகான இளைஞர் அவர். அவருடைய ஆடையெல்லாம் ஈரமாக இருந்தது. மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் உணர்வற்றுக் கிடந்தார். மூக்கில் கையை வைத்துப் பார்த்தேன். மூச்சு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கையைத் தொட்டேன். அது கனலாய்க் காய்ந்தது. என் கண்முன்னே நான் கல்கத்தாவில் கண்ட—சிலுவையிலே அறையப்பட்ட இளைஞனின் உருவம் தோன்றியது. என்னை அறியாமலே என்னுடைய வாய் "மாமா" என்று உரக்கக் கூவியது.

எனக்குத்தான் ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டதோ என்று அஞ்சியவாறே மாமா ஓடி வந்தார். என் அருகில் நெருங்கியதும் அவருடைய பரபரப்பும், கலக்கமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன. பகலவன் தோன்றியதும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் புல்லின் விளிம்பில் முத்துமாலை போல் தொங்கிய பனித்துளிகள் மாயமாய் மறைகின்ற காட்சி என் கண்ணெதிரே தோன்றியது.

"என்ன எழில்? இவனைப் பார்த்தா நீ அவ்வாறு அஞ்சிக் கூக்குரலிட்டாய்?"

அவருடைய கேள்வி என் உள்ளத்தில் பெரிய ஏமாற்றத்தையும் துக்கத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டன. சூடு ஏறிய நீர் கொதிப்பதைப் போன்று என் உள்ளம் கொந்தளித்தது. ஏதும் விடை கூருமல் அவரை ஒருகணம் அமைதியாக நோக்கினேன்.

ஆனுல், என்னுடைய மௌனத்தை அவர் வேறு வகையாக உணர்ந்து கொண்டார். அந்த இளைஞரைக் கண்டு அஞ்சிய என் உள்ளக் கலக்கம், இன்னும் மாறவில்லை என்று தவருக நினைத்தார்.

"யாரோ அனுதைப் பயல். இவனைக் கண்டு நீ எதற்காக அஞ்சவேண்டும்? விடியற்காலையில் உன்னை வெளியே அழைத்துச் செல்லக்கூடாது என்று உன் பெரியம்மா சொல்வது சரியாகத்தான் இருக்கிறது" என்ருர்.

"மாமா! நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நான் கலங்கவில்லை. அவருடைய உடல் நெருப்பைப் போல் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் இந்நேரத்தில் அவருக்கு ஏதாவது உதவி செய்தால் ஒரு மனித உயிரைக் காப்பாற்றியவர் களாவோம்."

"உனக்குப் பைத்தியமா என்ன? ஆற்ருேரத்தில் கிடக்கும் அனுதையை வீட்டில் வைத்து வைத்தியம் பார்க்கச் சொல்லுகிருயே?"

"ஆமாம், மாமா! அதுதான் என் எண்ணம். இவரைப் பார்த்தால் நாட்டின் விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவராகத் தோன்றுகிருர். எவ்வித யோசனையும் செய்யாது இவரை வீட்டிற்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்றேன்.

மாமாவின் மனம் மாறவில்லை. அப்போது பெரியம்மாவின் பண்ணையாட்கள் சிலர் நாங்கள் இருவரும் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அங்கேவந்தனர்.மாமாவின்

உத்தரவை எதிர்பாராமலே அந்த இளைஞரைத் தூக்கிக் கொண்டு வருமாறு சொல்லிவிட்டு நான் முன் நடந்தேன். வாயைத் திறக்காமல் மாமா பின்னே வந்துகொண்டிருந்தார்.

கல்கத்தாவில் இம்மாதிரியான இளைஞர்களை அவர்கள், தங்கள் தாய் நாட்டின்மீது பற்றுக்கொண்ட ஒரே குற்றத்திற்காகப் போலீஸ்காரர்கள் நையப் புடைத்து விட்டுச் சாலை ஓரத்திலே இழுத்துப் போட்டு விட்டுப் போய் விடுகிறார்கள். அக்கொடுமையான காட்சிகளெல்லாம் நான் வீடு நோக்கிச் செல்லும் பொழுது என் சிந்தையிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. எப்படியாவது அவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் உடல் முழுவதும் கலந்து, உடலோடு உடலாய், ஊனோடு ஊனாய், உயிரோடு உயிராய் ஒன்றி நின்றது.

வீட்டிற்குச் சென்றவுடன் முதன் முதலாக அவருடைய உடையை மாற்றுமாறு அவரைத் தூக்கி வந்தவர்களிடமே கூறிவிட்டு நான் வெளியே ஓடினேன். அப்போது பெரியம்மாவின் மகன் ஓடி வந்து “நீ எங்கே அக்கா போகிறாய்?” என்று என்னைத் தடுத்தான்.

அவன் பெயர் முத்துசாமி. என்னைவிட ஐந்து வயது இளையவன். அப்போது அவன் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே படித்துக் கொண்டிருந்தான். “நான் டாக்டரை அழைத்து வருவதற்காகத் திருவையாறு போகிறேன். நீயும் வருகிறாயா?” என்றேன்.

“நானே சைக்கிளில் போய் விரைவாக அழைத்து வருகிறேனே. நீ இங்கேயே இரு அக்கா” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் சைக்கிளில் புறப்பட்டான்.

இதற்குள் வீட்டிலே ஒரு சிறு புயல் வீசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன், பெரியம்மாவும், மாமாவும்

ஒரு கட்சியாகவும், அம்மா ஒரு கட்சியாகவும் இருந்து கொண்டு என்னுடைய செயலைப் பற்றி வாதமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நான் ஏதும் உரையாடாது அவர் படுத்திருந்த கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இறுதியாக அம்மாவின் கட்சிதான் வென்றது. "யாராய் இருந்தாலென்ன? ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுவது ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் தொண்டல்லவா?" என்று கேட்ட அம்மாவின் கேள்விக்கு முன்னர் அவர்கள் இருவரும் வேண்டா வெறுப்புடன் தலை சாய்த்தனர்.

"கல்கத்தாவிற்குப் போனவுடன் நம்முடைய ஆசாரமெல்லாம் உன்னைவிட்டுப் போய்விட்டது. உன்னுடைய மகளுக்கோ வைதீக ஒழுக்கம் என்பது கிழிந்துபோன பழைய சேலையாகப் போய்விட்டது. உம்!" என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே மாமா என்னிடம் வந்து நின்றார்.

அப்போது அந்த இளைஞருடைய உடல் சிறிது அசைந்தது. எனினும் கண்கள் மட்டும் மூடி இருந்தன. "அம்மாடி அம்மாடி!" என்று வாய் தெளிவாகப் பேசியது. உடனே நான் அவருடைய நெற்றிமீது வைத்திருந்த ஈரத் துணியை எடுத்து, மறுபடியும் அதைத் தண்ணீரில் நனைத்துப் பிழிந்து, நெற்றியில் வைத்துவிட்டு அவருடைய வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய முணகலிலிருந்து அவருக்கு வேண்டியவர்களின் பெயர் ஏதாவது வெளியில் வருமா என்று ஆவலோடு நோக்கினேன். ஆனால், "அம்மா, அம்மா" என்ற சொல்லைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் அவருடைய வாய் பேசவில்லை.

"யார் பெற்ற மகனோ?" என்று பெரியம்மாள் இரக்கத்தோடு கூறினார். மாமாவின் நெஞ்சம் அவர்

படும் வேதனையைக் கண்டு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மாறியது.

"இன்னும் ஏன் டாக்டர் வரவில்லை" என்று அவர் கேட்ட கேள்வியிலிருந்து அவருடைய சிந்தையில் தோன்றிய மனித உணர்ச்சியை நான் அறிந்து மகிழ்ந்தேன்.

"அம்மா! காந்தியின் கட்சியில் கொள்ளை, கொலை முதலிய அநாகரிகச் செயல்கள் எல்லாம் கிடையாதம்மா. நீ வீணாக ஏன் அழுகிறாய்?" என்ற சொற்களை அவர் தெளிவாகப் பேசினார். அடுத்த கணம், அவருடைய உடலில் ஏற்பட்ட அசைவுகள் சிறிது சிறிதாக நின்றன.

"இருங்கள். நான் வண்டி கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். இவனை டாக்டரிடம், நாமே எடுத்துச் செல்லலாம்" என்று மாமா வெளியே புறப்பட்டார்.

அவர் போய் இரண்டு நிமிடங்கூடக் கழியவில்லை. டாக்டருடன் முத்துசாமி உள்ளே நுழைந்தான். டாக்டர் அவரை நன்கு பார்த்துவிட்டு உடனே ஓர் ஊசி போட்டுவிட்டு, "அவர் யார்?" என்று எங்களைக் கேட்பது போல் பார்த்தார்.

"உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? ஒன்றும் ஆபத்தில்லையே?" என்று நான் கேட்டேன்.

"உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்தில்லை. நல்ல வேளையில் என்னை அழைத்து வந்தீர்கள். இன்னும் சிறிது நேரம் தாமதம் செய்திருந்தால் காய்ச்சல் மிகுதியால் வலிப்பு வந்திருக்கும்" என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே மாமா வண்டியை வாயிற்படியில் நிறுத்திவிட்டுக் கையில் சாட்டையுடன் உள்ளே நுழைந்தார்,

டாக்டர் அவருடைய நண்பர் என்பதை அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். என்னிடம் கூறியதையே டாக்டர், மாமா விடமும் கூறிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் என்னைப் பார்த்து, "யார் இந்தப் பெண்? அவருடைய மனைவியா?" என்றார் அவர்.

மாமா விடை சொல்வதற்கு முன் பெரியம்மா அவருடைய வரலாற்றைக் கூறி, "அது யாரோ? அவனுவது நம் எழிலுக்கு மாப்பிள்ளையாவது" என்று ஆத்திரத்தோடு டாக்டரைத் திருப்பிக் கேட்டார்.

டாக்டர் என்னுடைய மனித இயல்பைப் பாராட்டி விட்டு "நாளை வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் புறப் பட்டார்.

முழுநிலா முகிழ்த்த எழில் வானம்போல் அவருடைய முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி தோன்றியது. புது மனிதர்களைக் கண்ட இளம் குழந்தையின் கண்ணிலே காணப்படும் மிரட்சியைப் போன்று. அவரைச் சுற்றிலும் நின்ற எங்களை மருண்ட பார்வையுடன் நோக்கினார். அறுந்து போன யாழின் நரம்பை மீண்டும் முடிந்து இசையைப் பொழிய முயலும் பாணரின் செயலை ஒத்து, அவருடைய் உள்ளமும் மறந்துபோன தன்னுடைய வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்க்கத் துன்பப்பட்டு எதையும் அறிய முடியாமல் தவிப்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

மாமா அவரையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவும், பெரியம்மாவும், "அப்பாடா! இறைவனின் கருணையால் இனி அச்சமில்லை" என்றனர்.

அவர் எவ்வாறு எங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்தார் என்பதை அறிகிற வரைக்கும் அவருடைய மனம்

எவ்வாறு அமைதியடைய முடியும்? ஆனால் அதை அவருக்கு யார் விளக்குவது? மாமா செய்யவேண்டிய வேலையை நானே செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. முதலில் நான் சிறிது தயங்கினேன். ஆனால் வாயைத் திறந்து “மடமட” வென்று பேசி முடித்து விட்டேன்.

நான் என்னுடைய பேச்சை முடித்தவுடன், அவருடைய கண்களிலே பால்நிலவின் ஒளியைப்போன்று இனிய கதிர் அலைகள் பரவியதை நன்கு கண்டேன். தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் கூப்பி எங்களைக் கும்பிட்டவாறே “இந்த நன்றியை நான் என்றும் மறவேன்” என்றார். அப்போது அவருடைய கண்களின் கடையிலே தோன்றிய நீரை அவர் அடக்க முயன்றும் முடியவில்லை. அவருடைய உணர்வைக் கண்டு எனக்கும் கண்ணீர் வந்து விட்டது. அதைத் துடைத்துக் கொண்டே நான் ஏதும் செப்பாது நின்றேன்.

“இது என்னப்பா? நாங்கள் செய்த உதவி மிகவும் அற்பமானது. இதைப் பெரிதாக நினைக்கவேண்டாம். உன்னுடைய உடம்பு தேறினால் போதும். அதுவே நாங்கள் இறைவனிடம் கேட்கும் வரம்” என்றார் மாமா.

“நீ யாரப்பா? உன்னுடைய சொந்த ஊர் எது? யாராவது உன்னை அடித்துக் காவிரியில் போட்டு விட்டார்களா என்ன?” என்று மூச்சு விடாமல் பெரியம்மா கேள்விமேல் கேள்வியை நெரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர்களுடைய வினாக்களுக்கெல்லாம் விடை அளிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தோ என்னவோ அவர் எழுந்து உட்கார முயன்றார். ஆனால் முடியவில்லை. அவர் படும் துன்பத்தைக் கண்டு என் சிந்தை குழம்பியது. நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். மகளின் குறிப்பை அவர் நன்கு தெரிந்து கொண்டார்.

"இப்பொழுதுதானே அவர் கண் விழித்தார். அதற்குள் உங்கள் கேள்விகளுக் கெல்லாம் அவர் எவ்வாறு விடை கூற முடியும்? முதலில் கொஞ்சம் கஞ்சி போட்டுக் கொண்டு வா' க்கா." என்று தன் தமக்கையைப் பார்த்துக் கூறினார்.

அதற்குமேல் அவர்களும் தங்களுடைய கேள்விகளை நிறுத்திக் கொண்டனர். இவ்விதம் நாட்கள் இரண்டு தேய்ந்தன. இரண்டு நாட்களுக்குள் அவரும் மாமாவும் சிறந்த நண்பர்களைப் போன்று பழகத் தொடங்கினர். "அருமையான பிள்ளை" என்று மாமா அவரைப் பற்றி எங்களிடமே புகழ்ந்து கூறினார்

"அது கிடக்கட்டும். அவன் யார்? எந்த ஊர் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டாயா?" என்று தன், பழைய பல்லவியை விடாமல் பாடினார் பெரியம்மா.

"அதுதானே அக்கா தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி நானும் நாலைந்து முறை கேட்டுவிட்டேன். ஆனால் பாதரசம் கையிலிருந்து நழுவுவதைப் போன்று என்னுடைய் கேள்வியினின்றும் அவன் நழுவி விடுகிறான்."

"நல்லவன், ஊரையும் பேரையும் ஏன் நம்மிடம் மறைக்க வேண்டும்? இதுதான் அவன் நம்மிடம் காட்டும் நன்றியா?"

பெரியம்மா போகிற பாதை முள் நிறைந்த பாதை என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். அதிலிருந்து அவரைத் திருப்பினாலொழிய அவருக்கோ அல்லது எங்களுக்கோ எள்ளளவும் பயன் விளையாது என்பதையும் நான் அறிந்தேன்.

"பெரியம்மா! கொஞ்சம் பெரிய மனது வைத்துப் பேசாமலிருங்கள். எல்லாவற்றையும் நான் அறிந்து உங்களுக்கு விவரமாகக் கூறுகிறேன்" என்றேன் நான்.

"எல்லாவற்றையும் அறிந்து நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? உன்னுடைய மகளை அவனுக்குத் திருமணமா செய்து கொடுக்கப் போகிறாய்? ஏதோ துன்பப்பட்டவனுக்கு நம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்தோம், என்ற எண்ணத்தோடு மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்கு மாறாக, வேண்டாததையெல்லாம் வலிய இழுத்துத் தலைமேல் போட்டுக் கொள்கிறாயே?"

மாமாவா இவ்வாறு பேசுகிறார்? என்று எனக்கு எல்லையில்லாத வியப்பேற்பட்டது. அத்துடன் சிறிது ஐயமும் தோன்றியது. ஒருகால் அவருடைய வரலாறு முழுவதையும் தெரிந்துதான் மறைக்கிறாரோ? என்றும் எண்ணினேன். ஆனால் இதை எதற்காக அவர் ஒளிக்க வேண்டும்? அதனால் யாருக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டு விடும்? மாமாவை எப்படியாவது தனிமையில் சந்தித்து இந்த ரகசியத்தை அறிய வேண்டுமென்று என் உள்ளம் துடிதுடித்தது. உயரத்திலே உள்ள ஒரு சிறு கிளையில் தொங்கித் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய மாங்காயைக் கண்ணிமைக்காது நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறுமியை ஒத்து நானும் மாமாவிடமிருந்து அந்த ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

ஆனால் அந்தச் சிறு பெண்ணின் நண்பனான ஒரு "போக்கிலிப்" பையன் மாமரத்தின் மீது ஏறி, காயைப் பறித்துக்கொண்டு தன் தோழிக்குச் சிறிதும் கொடுக்காது அவளை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிவிட்டதைப் போன்று, மாமாவும் அன்று மாலையே திருவையாற்றுக்குப் போய் விட்டார்.

மாமா சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவர் எழுந்து மெல்ல வீட்டை விட்டு வெளியே நடந்தார், "என்ன வேண்டும்? எங்கே வெளியே போகிறீர்கள்?"

என்று கேட்டுக் கொண்டே நான் அவர் பின்னே சென்றேன்.

என்னைத் திரும்பிப் பார்த்த அவருடைய முகத்திலே சிறிது கலக்கம் ஏற்பட்டது. அமைதியான குளத்திலே ஒரு சிறு கல்லைப் போட்டதும் அதிலே சிறு அசைவு ஏற்பட்டு விரைவில் தெளிவு ஏற்படுவது போல் அவரும் சிரித்துக் கொண்டே, சிறிது "உலாவி விட்டு வரலாமா என்று வெளியே புறப்பட்டேன்" என்றார்.

"உலாவுவதற்குப் போதிய வலிமை உங்களுடைய உடலுக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லையே? இன்னும் இரண்டொரு நாள் கழித்துப் போகலாம்; வாருங்கள். வந்து அமைதியாக உட்காருங்கள்."

"இல்லை. நீங்கள் நினைப்பதைப் போன்று நான் அவ்வளவு நொய்ந்து போகவில்லை."

"அப்படியானால் நானும் உங்களோடு வருகிறேன். புறப்படுங்கள்."

"நீங்களா?"

"ஏன், நான் உங்களோடு வரக்கூடாதா என்ன?"

அவர் ஏதும் பேசாமல் முன் நடந்தார். நானும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து போகாமல் அவருக்கு இடது புறமாகச் சென்று அவரையும் முந்திக்கொண்டு அவரை வழி நடத்திச் சென்றேன்.

தெருவின் கோடியிலே எங்களுடைய வீடு இருந்ததால் நாங்கள் இருவரும் செல்வதை ஊரார்கள் பார்க்க முடியாது. எனினும் வழியில் நடந்து சென்றவர்கள் எங்களைப் பார்த்த பார்வையைக் கண்டு எனக்கு ஒரு சமயம் நாணமும் மறுசமயம் ஆத்திரமும் ஏற்பட்டது விலங்குக் காட்சிச் சாலையிலே புதிதாக

வந்த ஒரு விலங்கைப் பார்ப்பதைப் போன்று அவர்கள் எங்களைப் பார்த்தார்கள்.

ஒரு பர்லாங்கு நாங்கள் நடந்திருப்போம். அவர் இடுப்பில் தன் இரண்டு கைகளையும் வைத்தவாறே நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று விட்டார். அவருடைய நெற்றியிலே வெண்மணலைப் போன்று வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. அவரால் மேலும் நடக்க முடியவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

"இப்படியே இந்த வரப்பின் மீது ஏறி உட்காரலாமா?" என்றேன் நான்.

அவர் கண்ணை மூடிக்கொண்டே சிறிது நேரம் நெற்றியில் கையை வைத்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் விழித்து, "ஆமாம், அதோ அந்த வரப்பின் மீது அமரலாம். வாருங்கள்" என்று சொல்லி நகர்ந்தார்.

அறுவடை செய்யப்பட்ட அந்த வயலின் வரப்பில் இருவரும் அமர்ந்தோம். அமர்ந்த பின்னரும் அவர் சிறிது நேரம் அமைதியாகவே இருந்தார். அடிக்கடி கண்ணை மூடுவதும் திறப்பதுமாக இருந்தார். அவருடைய நெற்றி விஞடிக்கொரு முறை சுருங்கி விரிந்தது. ஏதோ உள்ளே துன்பப்படுகிறுர் என்பதை மட்டும் நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

அம்மாடி! இப்போதுதான் மயக்கம் தெளிந்தது" என்றுர்.

"ஏன், நடந்ததால் ஏற்பட்டதா?"

"ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கும். அதனுல்தான் மேலே நடக்காது நின்று விட்டேன்."

"இப்போது எப்படி இருக்கிறது?"

"மயக்கம் முற்றிலும் தெளிந்து விட்டது" என்று கூறி மேலே வானத்தைப் பார்த்தார். அப்போது மேற்குப் புறத்திலே கதிரவனின் தழல் வடிவான பாதி வடிவம் மறைந்து கொண்டிருந்தது. அம் மேற்குவானை நோக்கித் தொகை தொகையாக நாரைக் கூட்டங்கள் வட்ட வடிவமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அந்த அழகிய காட்சியை நாங்கள் இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். எல்லாக் கூட்டமும் சென்று மறைந்தன.

"இவ்வளவு பறவைகளும் எங்கே செல்லுகின்றன" என்று நான் ஆவலோடு கேட்டேன்.

உங்களுடைய வயல்களிலும், வாய்க்கால்களிலும் நீர் நிறைந்து இருக்கும் வரைக்கும் அக்கூட்டம் இங்கே இருந்தது. இப்போது அறுவடை முடிந்துவிட்டது. வாய்க்கால்கள் வற்றி விட்டன. எனவே வயிற்றுக்கு உணவை நாடி அப்பறவைகள் வேறு இடத்தைச் தேடிச் செல்கின்றன" என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்தார்.

பின்னர் மறுபடியும் தொடர்ந்து சொன்னார்; "நீங்கள் என்னைத் தொடர்ந்து வராமல் இருந்திருந்தால் நானும் இந்த நாரைக் கூட்டத்தோடு கலந்து வேறு ஊர் போய் இருப்பேன்."

"அப்படியானால் நீங்கள் எங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் உங்கள் ஊருக்குத்தான் கிளம்பினீர்களா?"

"ஆமாம். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஆனால் நான் படுத்திருந்த படுக்கையில் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். அதிலே நான் யார் என்பதை விளக்கி, உங்களிடம் மன்னிப்பையும் கேட்டிருக்கிறேன். நன்றியில்லாமல் நான் நடந்து கொண்டதாக மட்டும் நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது."

எனக்கு என்ன பேசுவது என்றே தோன்றவில்லை. சிலையைப் போன்று பேசாமல் அவருடைய முகத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

நீங்கள் இல்லாவிட்டால் நான் அன்றைக்கே இறந்திருப்பேன். உங்களுடைய உயர்ந்த உள்ளத்தால் தான் இந்த உடலிலே இப்போது உயிர் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இதை நான் மறந்தால்......"

"நீங்கள் சொல்வது தவறு. நான்·····"

"இல்லை. எனக்கு எல்லா உண்மையும் தெரியும் உங்களுடைய மாமாவின் மூலமாக நான் அனைத்தையும் அறிந்துள்ளேன். அவருடைய எண்ணத்தையும் பொருட்படுத்தாது, என்னை நீங்கள் எடுத்து வந்து காப்பாற்றினீர்கள்; அதற்காக நான்..."

"தயவு செய்து நீங்கள் எனக்கு நன்றி கூறுதீர்கள். நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு ஒளிந்து செல்ல விரும்பினீர்கள்? நாங்கள் ஏதாவது தவறு செய்தோமா?"

"ஐயோ, அவ்வாறெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். நான் மறைந்து சென்றதற்கான காரணம் மிகவும் எளியது."

"இல்லை. நீங்கள் என்னிடம் எல்லாவற்றையும் மறைக்கிறீர்கள்? உங்களைப் பற்றிய வரலாறு முழுவதையும் அறிய நான் ஆவலாய் இருக்கிறேன்."

"சரி, கேளுங்கள். நேரமாய் விட்டது. இருந்தாலும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்."

"அரும்பு தானுகவே முறுக்கவிழ்ந்து அலரவேண்டும். அப்போதுதான் அதன் எல்லா இதழ்களும் நல்ல வண்ணம் விரியும். நறுமணமும் இனிமையாகக் கமழும். தேனும் ததும்பி வழிந்து வண்டைக் களிவெறியூட்டி மகிழ்விக்கும்."

"நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

"என்னுடைய கட்டாயத்துக்காக உங்கள் கதையைச் சுருக்கிச் சொல்ல வேண்டா மென்கிறேன்."

"நீங்கள் என்னென்ன கவிதை எழுதி இருக்கிறீர்கள்?"

"ஏன்?"

"உங்களுடைய பேச்சே கவிதையாக இருக்கும்போது உங்களுடைய பாடலில், இன்னும் எவ்வளவு கனிந்த சுவை இருக்குமோ என்று கேட்டேன்" என்றார்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. நான் வாய்விட்டுச் சிரித்தேன். அவரும் சிரித்தார்.

"என்னப்பா பண்ணா! குறித்த காலம் தவறாமையை உன்னிடந்தான் காந்தி அடிகள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறதே" என்று கேட்டுக் கொண்டே மாமா எங்களை நோக்கி வந்தார்,

திருவையாறு சென்றவர் எவ்வாறு இங்கு திடீரெனத் தோன்றினார்? ஒரு வேளை என்னைச் சோதிக்க அவ்வாறு பொய் சொல்லி இருப்பாரோ?

இள நிலா எனும் சிறு குழந்தை தன்னைவிட வயதில் சிறியவர்களாகிய மீன்களுடன் வானவீதியிலே விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் எழிற் காட்சியைக் கண்டு, கண் கொட்டாது பார்த்து மகிழும் வேளையில், அவ் வானவீதியிலிருந்து வழுக்கி, மண் வீதியை நோக்கி ஓடிவரும் விண்மீனைக் கண்டதும் நம்முடைய மனம் எவ்வாறு குளிர்மா மதியையும், அழகார் விண்மீன்களையும் மறந்து, வீழ்ந்த மீனைப் பற்றியே எண்ணுமோ, அவ்வாறே என் உள்ளமும் அவரை மறந்து, அவருடைய வரலாற்றை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலையும் மீறி மாமாவைப் பற்றியும்

அவர் அந்த அந்தி மயங்கும் வேளையில் அங்கே எவ்வாறு முளைத்தார் என்பதைப் பற்றியுமே ஓய்வில்லாது எண்ணியது.

அப்போது அவருடைய முகமும் மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட தண்ணார் மதியினைப்போல் சிறிது நேரம் பொலிவிழந்து மறுபடியும் தெளிவடைந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்கு நான் மிகவும் தொல்லை கொடுத்துவிட்டேன். புறப்படுகிற வேளையில் இவர்கள்”...என்று சொல்லி என்னைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“இவள் போக வேண்டாமென்று உன்னைத் தடுத்துவிட்டாள். நீயும் சரியென்று இங்கே இருந்துவிட்டாய். அவ்வளவுதானே?” என்றார் மாமா.

“இல்லை. அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு எப்படியாவது புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று எண்ணினேன். அதற்குள் நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள்.”

“சரி, வாருங்கள். இருள் சூழ்ந்துகொண்டு வருகிறது. வீட்டிற்குச் சென்று எல்லாவற்றையும் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்று மாமா சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார். நாங்கள் இருவரும் சிறிது நேரம் வாயற்ற நெட்டை மரங்களென நின்றிருந்தோம். பின்னர் அமைதியாக அவரைப் பின் தொடர்ந்தோம். ஆனால் அந்த அமைதி எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“மாமா! இவரை என்ன பெயர் சொல்லி அழைத்தீர்கள்?”

“அடக் கடவுளே! இவ்வளவு நேரம் அவனுடன் பேசிகொண்டிருந்தாயே, அதைக் கூடவா தெரிந்து கொள்ளவில்லை.”

"ஆமாம். அதைப்பற்றித்தான் நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்..."

"அதற்கு என்ன சொன்னான்?"

"ஏதோ விளையாட்டாக விடை சொன்னார். அதைக் கேட்டு நானும் சிரித்தேன். அவரும் சிரித்தார். அப்போதுதான் நீங்களும் வந்தீர்கள்" என்று என் நிலையை ஒருவாறு விளக்கிச் சமாளித்தேன்.

"அப்படியா? அவனுடைய பெயர் பண்ணன். பெயர் எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா?

"புதுமையாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த மாதிரிப் பெயரை நான் இன்றுதான் கேட்டேன்."

"புறநானூறு அகநானூறு முதலிய சங்க இலக்கியங்களைப் படித்திருந்தால் உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். தமிழர்களாகிய நமக்குத் தமிழ்ப் பெயர் புதுமையாக இருப்பது விந்தையினும் விந்தை அல்லவா?" என்றார் மாமா.

எதிரே அரிக்கேன் லாந்தரைப் பிடித்துக்கொண்டு முத்துசாமி எங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். சோலையிலே அமைதியாக நுழையும் தென்றலைப் போன்று நாங்களும் அமைதியாக வீட்டிற்குள் சென்றோம்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் மாமா அவரைத் தனியாக அழைத்து ஏதோ சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு மறுபடியும் திருவையாற்றுக்கே போய்விட்டார்.

மாமாவும் அவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நான் மெதுவாக அவர் படுக்கையருகே சென்று தலையணையைத் தூக்கிப் பார்த்தேன். அவர் கூறியவாறே அதன் அடியில் ஓர் இலிகிதம் இருக்கக் கண்டேன். காணாமற்போன காசு மாலையைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் கண்ணில், அது மூலையில் கிடக்கக் கண்டால்

எவ்வளவு விரைந்து, ஆர்வத்தோடு எடுப்பாளோ, அவ்வாறு நானும் அம்முடங்கலைப் பற்றிய வண்ணமே அவ்விடமிருந்து நகர்ந்தேன்.

அன்று காலையில்தான் நான் "தமிழ்த் தென்றல்" என்று பலராலும் பாராட்டப் பெறும் திரு. வி. க. அவர்களின் "பெண்ணின் பெருமை" என்னும் நூலைப் படிக்கத் தொடங்கி இருந்தேன். கடிதத்தை அதன் இடையில் வைத்துவிட்டு, அம்மாவும், பெரியம்மாவும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எட்டிப் பார்த்தேன். அம்மா, "பாகவதம்" படித்துக் கொண்டிருந்தார். பெரியம்மா அதை ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இனிமேல் இவர்களுடைய "சமாதி" எளிதில் கலையாது என்று எண்ணியவளாய் முன்னே வந்து நோக்கினேன். அவர் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆவலோடு வந்து மறைத்து வைத்திருந்த கடிதத்தைப் படித்தேன். எனக்கு ஒரே ஏமாற்றமாக இருந்தது.

நான் சிறுமியாக இருக்கும்போது முதன் முதலில் எனக்குப் பின்னல் வேலையை ஓர் ஆசிரிய அம்மாள் கற்றுக் கொடுத்தார். அவர் மிகவும் நல்லவர். அழகு சொட்டும் வண்ணம் பல உருவங்களைத் துணியில் பின்னுவதிலே மிகவும் வல்லுநர். நூலை ஊசியில் கோத்து அதை நான் மேற்பக்கம் இழுப்பதற்குள் நூலில் முடிச்சு விழுந்து விடும். அதை எடுப்பதற்காக நான் ஏதாவது ஒரு பக்கத்து நூலை இழுப்பேன். உடனே ஒரு முடிச்சுப் பல முடிச்சுகளாகும். இறுதியில் சிக்கல் நிறைந்து என் பொறுமையையும் போக்கிவிடும். அம்மாதிரி வேளைகளில் என்னையறியாமலே நான் அழுதுவிடுவேன். உடனே அந்த அம்மாள் ஓடி வருவார். அன்புடன் இனிய மொழி

கூறுவார். கண்ணீரைத் துடைப்பார். என் கையிலுள்ள சிக்கல் நிறைந்த நூலை வாங்கிச் சிக்கெடுத்துக் கொடுப்பார்.

இன்றும் எனக்கு அவ்வாறுதான் அழுகை வந்தது. ஆனால், அன்றுபோல் இன்று என் அவலத்தை மாற்றுவார் யார்? சிந்தையில் தோன்றிய சிக்கலைத் தீர்ப்பவர் யார்?

அவரைப் பற்றிய முழு விவரத்தையும் அறிய எண்ணினேன். தக்க காலம் வந்ததும் அணுகிக் கேட்டேன். அப்போது மாமா கரடிபோல் குறுக்கே வந்தார். கடிதத்தில் எல்லாம் காணலாம் என்னும் மட்டற்ற ஆவலுடன் அதைப் பிரித்தேன். ஆனால், அதில் என்ன எழுதி இருந்தது?

> அன்புள்ள எழில்!
>
> வணக்கம். நான் காங்கிரஸ்காரனென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் போலீசார் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது.
>
> என்னுடைய உயிரைக் காத்த உங்களுக்கு ஓர் இடையூறும் வரக்கூடாது. எனவேதான் உங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் போகிறேன். மன்னிக்கவும்,
>
> இங்ஙனம்,
> நன்றி மறவாத
> **பண்ணன்**

கடிதத்தை மடித்துப் பெட்டியில் பத்திரமாக வைத்து விட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றேன். கண்ணை மூடி

மூடிப் பார்த்தாலும் தூக்கம் வரவே இல்லை. பின்னர் எப்படியோ கண்ணயர்ந்தேன்.

மறுநாள் பகல் முழுவதும் என் உள்ளத்தில் ஒருவகையான புயல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. என்னைவிட மாமா அவருக்கு மிக வேண்டியவராகப் போய்விட்டார் அல்லவா? என்பதை எண்ணும்போது நான் அடிபட்ட குழவிபோல் வருந்தினேன். அழுதேன். அவர், மாமாவிடம் அவ்வாறு அன்பு பாராட்டுவதற்கு மாமா அவருக்கு என்ன செய்துவிட்டார்?

கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பொழுது சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. நான் அவருடன் வெளியே கிளம்புவதற்காக உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது பெரியம்மா என்னைப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து அவரோடு நான் வெளியில் செல்லுவதை அவர் விரும்பவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். எனினும்நான் என்ன பண்ணுவது? ஒருமுறை பெரியம்மாவை, கல்கத்தா பம்பாய்,சென்னை முதலிய பெரு நகரங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டினால் அவருடைய பத்தாம் பசலிக் கொள்கை ஒரு வேளை அவரைவிட்டு நீங்கினாலும் நீங்கலாம். ஆனால், அதைப்பற்றி இப்போது யோசிப்பதில் என்ன பயன்?

முதல் நாளைப் போன்று நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்தே சென்றோம். இன்றைய தினம் என்னுடைய நாணமும் சிறிது குறைந்திருந்தது. அவருடைய உடலும் கொஞ்சம் தேறி இருந்தது. எங்கும் நிற்காமல் நாங்கள் இருவரும் காவிரிக் கரையை அடைந்தோம் அவர் மூச்சற்றுக்கிடந்த அந்த அரச மரத்தண்டை வந்ததும் என்னை அவர் ஒரு கணம் உற்று நோக்கினார்.

"இங்கிருந்துதானே என்னை நீங்கள் காப்பாற்றினீர்கள்?"

"இல்லை; நான் உங்களைக் காப்பாற்றவில்லை. மாமா தான் காப்பாற்றினார்" என்று சற்று ஆத்திரத்தோடு கூறினேன்.

"என் மீது கோபித்துக் கொள்ள உங்களுக்கு முழு உரிமை உண்டு. ஆனால், ஒரே ஒரு வேண்டுகோள்?" என்று சொல்லி ஆசிரியரிடம் தொடக்கப்பள்ளி மாணவன் நிற்பதைப் போன்று ஆள்காட்டி விரலை நீட்டிக் கொண்டு நின்றார்.

அன்று அவர் நின்ற காட்சி இன்றும் எனக்குப் பசுமையாக இருக்கிறது. அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அன்றலர்ந்த மலரைப்போன்ற அருமையான இனிய எண்ணங்கள் என் மனத்திலே தோன்றுகின்றன. இப்போதும், அவ்வேளையில் வாய் விட்டுச் சிரித்ததைப் போன்று சிரிப்பு வருகிறது.

சிரித்துக்கொண்டே "என்ன வேண்டுகோள்? சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊருக்குக் கிளம்ப உரிமை வேண்டுமாக்கும்" என்றேன்.

"சீச்சி! உங்களுடைய உள்ளத்திற்கு அது பிடிக்காத செயலாயிற்றே! அதை நான் மீண்டும் கேட்பேனா என்ன?

"பின் என்ன கேட்க வேண்டும்?"

"நீங்கள் கோபப்படும் பொழுது அதனுடைய காரணத்தையும் தயவு செய்து எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும். ஏனெனில் எதிர்காலத்தில் நான் அவ்வாறு திரும்பவும் தவறு செய்யாமல் இருக்க அது மிகவும் பயன்படுமல்லவா?"

"அவ்வளவுதானே? இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதா?"

"சொல்லுவதற்கு எவ்வளவோ இருக்கிறது. அது கிடக்கட்டும். முதலில் உங்களின் சீற்றத்திற்குக் காரணமென்ன?"

"காரணத்தை நான் சொல்லுவதற்கு முன்னால் உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும். உள்ளத்தைத் திறந்து பதில் சொல்வீர்களா?"

"உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர் உறவு கலவாமை வேண்டும், என்ற இராமலிங்க அடிகளாரின் அடியை நான் முழுக்க முழுக்கப் பின்பற்றுபவன்".

"உங்களுக்கு என்மீது நம்பிக்கை இருக்கிறதா?"

"ஒரு கோப்பை நிறைய நஞ்சைக் கொண்டுவந்து, 'இதுதான் நஞ்சு: இதைக் குடியுங்கள்: சிரஞ்சீவியாக வாழ இதுவே சிறந்த வழி' என்று நீங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தால் சிறிதும் தயங்காது 'மடமட" வென்று உடனே அதைக் குடித்து முடிப்பேன்".

"அப்படியா? நான் உங்களுக்கு நஞ்சைக் கொடுப்பவள். வஞ்சகம் நிறைந்தவள். அப்படித்தானே?"

"அடக் கடவுளே! வள்ளுவரின் இன்பத்துப் பாலை அளவுக்கு மீறிப் படித்து விட்டீர்களா என்ன?"

"இல்லையே! அதிலே என்ன இருக்கிறது?"

"ஒன்றுமில்லை அது ஒரு கதை?"

"அந்தக் கதை எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் இப்படியே உட்கார்ந்து சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி அந்த ஆற்றங்கரையின் அரச

மரத்தடியில் இருவரும் அமர்ந்தோம். எதிரில் காவிரியில் புதுநீர், சிவப்பு நிறத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அத்துடன் செம்மை கலந்த வெண்ணிற நுரைகள் தட்டுக்களைப்போல் மிதந்து சென்றன. அப்போது மேற்கு வானிலும் அதே மாதிரிக் காட்சி மிதந்து கொண்டிருந்தது. சாயுங்கதிரவனின் செந்நிற ஒளியிலே ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த வெண்முகில்கள் செந்நிறத்தோடு மிதந்து சென்றன.

“காட்சி இன்பத்தைச் சுவைத்து முடித்து விட்டீர்களா? என் கதையைத் தொடங்கலாமா?”

“உம்; தொடங்குங்கள்.”

“ஒரே ஓர் ஊரில் ஒரு தலைவனும் தலைவியும் தணியாத அன்போடு வாழ்ந்து வந்தார்களாம். அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்ததைப்போன்று அவ்வளவு தண்டாக் காதலுடன் யாருமே இல்லறம் நடத்தவில்லையாம். ஒரு நாள் அந்தத் தலைவன் தன் அன்பார் தலைவியை அருகில் அழைத்து, “யாரினும் நாம் காதல் உடையவர்கள்” என்று சொன்னானாம். அவ்வளவுதான். உடனே தலைவிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அப்படியா சேதி?’ என்று ஆத்திரமாகத் தன் தலைவனைப் பார்த்தாள்.”

“ஏன், இதிலே கோபப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று வினவினேன் நான்.

“அவள் அதை வேறுவகையாகப் பொருள் செய்து கொண்டாள்?”

“ஏன்? பொருள்தான் வெளிப்படையாக இருக்கிறதே?”

“பொருள் வெளிப்படைதான். ஆனால், அவள் பெண் அல்லவா? அவளோடு கூடவே பிறந்த

அவநம்பிக்கை அவளை வேறு வகையாக அர்த்;
செய்யும்படித் தூண்டியது.”

என்னை அவர் மறைமுகமாகக் கண்டிக்கி
என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை. இ
தாலும் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளா
“அப்புறம்” என்றேன்.

“அப்புறம்” என்ன? ஒரே போர்க்களந்தான். தன் தலைவன் தன்னைக் காதலிப்பதைப் போன்று பல பெண்களையும் காதலிப்பான். அப்பல பெண்களிலே தானும் ஒருத்தி என எண்ணினாள். உடனே தலைவனின் சொற்களுக்குப் புதிய பொருள் தோன்றியது. “யாரையும்விட உன்னை நான் காதலிக்கிறேன்” என்று அவன் சொன்னதாக அர்த்தம் செய்துகொண்டு அவனிடம் சினந்து ‘அப்பெண்கள் யார்? யார்?’ எனக் கேட்டாளாம்.

“அதற்கு அந்தத் தலைவன் என்ன சொன்னான். எவ்வாறு அவளைத் தேற்றினான்?”

“வள்ளுவர் அவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.”

யாரினும் காதலம் என்றேனா; ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று

இதுதான் வள்ளுவர் கண்ட பெண் வடிவம். உங்களுக்கும் இந்தத் தலைவிக்கும் எவ்வளவு பொருத்தமிருக்கிறது பார்த்தீர்களா?”

“பின் ஏன் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல், மாமாவிடம் உங்களைப் பற்றிய விபரமனைத்தையும் கூறி இருக்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் நினைப்பது தவறு. தேவைக்கு மேல் அவரிடம் நான் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை.”

“அது போகட்டும். இப்போது சொல்லுங்கள், ம் வீணாகக் கழிகிறது.”

“அப்படியானால் சரி. நன்றாகக் கேளுங்கள். நான், ாயமுத்தூரில் பிறந்தவன். பிறந்து மூன்றாண்டு ளுக்குப்பின் எனக்கு ஒரு தங்கை பிறந்தது. ஆனால், நாங்கள் செய்த பாவமோ அல்லது அது செய்த தீவினையோ, அது பிறக்கும் பொழுதே குருடாகப் பிறந்தது. இதனால் என் பெற்றோர்கள் மிகவும் வருந்தினர். வானத்திலே பன்னிற வண்ணங்கள் தோன்றி மறைவதைப் போன்று நாட்கள் பல, துன்பத்திலேயே மறைந்தன. என்னைப் பள்ளிக்கு அனுப்பினர். நானும் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இதற்கிடையில்தான் ஒரு புதுமையை நாங்கள் கண்டுபிடித்தோம். அற்ப மூங்கிலிலே எவ்வளவு அரிய இசையை ஆண்டவன் அடக்கி வைத்துள்ளான்? இழிந்த நரம்பிலே இறைவன் வானிசையைத் தேக்கி வைத்திருக்கவில்லையா? அதைப் போன்று என் தங்கையின் தொண்டையிலே கடவுள், கடலன்ன தேனை நிறைத்து வைத்திருந்தான். ஒரு நாள் என் தங்கை, என் தாயார் எப்போதும் பூசைவேளையில் பாடிக் கொண்டிருக்கும் இராமலிங்க சுவாமிகளின் பாட்டை மிக உருக்கமாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்டு என் உள்ளமும் உடலும் உருகின. தேனையும், பாகையும், தித்திக்கும் முக்கனியையும் பிழிந்து, பாலுடன் கலந்த தீஞ்சுவை தான் பாட்டா? அல்லது வானத்து அமுதமா? என்று மயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். இதன் பயன், மறுநாள் முதல் என் தங்கை, முதன் முறையாக இசைக் கலையைப் பயிலத் தொடங்கியது.

மரங்கள் பழைய இலைகளை உதிர்த்துவிட்டுப் புதிய தளிர்களை அணிந்து கொள்வது போல் காலச் செல்வியும்

பழைய ஆண்டுகளை அனுப்பிவிட்டுப் புத்தாண்டுகளைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். நான் சென்னை சென்று கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து வந்தேன்.

கண்ணில்லாத குறையைத் தவிர என் அருமைத் தங்கைக்கு வேறு எவ்விதக் குறையுமில்லை. மழை போன்று மற்றவரை வாழ வைக்கும் அருள் நிறைந்த உள்ளமும், குழலும் யாழும் அமிழ்தும் குழைத்த குரலும், எங்களை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தின. அதே நேரத்தில் கன்னிப் பருவத்தில், திருமணம் செய்து வைக்க முடியவில்லையே என்ற வருத்தமும் எங்களை நரகத் தீயில் வீழ்த்தித் துன்புறுத்தியது.

ஆற்று வெள்ளம் இடுகிற மணல் மேட்டைப் போன்றும், அது சுழிக்கின்ற மடுவைப் போன்றும் எங்களுடைய குடும்பத்திலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1928-ம் ஆண்டு சென்னையிலே சைமன் கமிஷனைப் பகிஷ்கரிக்கும் ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. குறிப்பிட்ட நாளன்று நானும் அதில் கலந்து கொண்டேன். அப்போது நான் எம். ஏ வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி நான் எம். ஏ. இறுதி வகுப்புப் படிக்கும் மாணவன் என்பதற்காக எனக்கு அறிவுரை பல கூறி விடுதலை செய்துவிட்டார். நானும் பட்டம் பெற்று விட்டேன்.

1930-ல் காந்தி அடிகள் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் தொடங்கினார். அதற்கு ஆதரவு திரட்டுவதற்காக நான் பல நகரங்களுக்கும் சென்று வாலிபர்களையும், மாணவர்களையும் ஒன்றுபடுத்திப் போரில் ஈடுபடுமாறு செய்தேன். சென்னைக் கடற்கரையில் உப்புக் காய்ச்சியதற்காக

DR. T. P. M. LIBR

என்னைக் கைது செய்தனர். எனக்கு ஒன்பது மாதக் கடுங்காவல் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

வெளியில் வெள்ளைக்காரர்களின் இரக்கமற்ற காட்டுமிராண்டிச் செயலை ஒத்து, என் வீட்டிலும் வல்விதி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. வணிகத்தில் தந்தைக்குப் பெரிய கடன் ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே எவ்வளவு முயன்றும் தன் அன்பு மகளுக்குத் திருமணம் செய்ய முடியவில்லையே என்று வருந்திக் கொண்டிருந்த என் அப்பா இதனால் படுத்த படுக்கையாகி விட்டார்.

திடீரென்று ஒருநாள் சிறைக் காவலாளிகள் என் தந்தை மிகவும் ஆபத்தான நிலையிலிருக்கிறார் என்று சொல்லி என்னை விடுதலை செய்தனர். விரைந்து வந்தேன். ஆனால் என் அன்புத் தந்தையின் ஆவி என்னையும் முந்திக் கொண்டு எல்லையற்ற காலப் பெருவெளியில், எவரும் காண முடியா வகையிலே கலந்துவிட்டது.

குடி இருந்த வீட்டையும், கொஞ்சம் நிலத்தையும் வைத்துக்கொண்டு மற்றவற்றையெல்லாம் விற்றுக் கடனை அடைந்தேன்.

இதற்குள் என் விதி என்னை மீண்டும் தன் பழைய பாதையிலே செல்லுமாறு தூண்டியது. இரண்டாவது வட்டமேஜை மாநாட்டிற்குச் சென்று திரும்பி வந்த காந்தி அடிகளை, அரசாங்கம் கைது செய்தது. நாடெங்கும் வரிகொடா இயக்கம் நடந்தது. நாங்களும் கண்டனக் கூட்டம், ஊர்வலங்கள் முதலியன நடத்தினோம்.

அவ்வாறு ஒரு கூட்டம் கும்பகோணத்தில் நடத்துவது எனத் திட்டமிட்டோம். கல்லூரி மாணவர்கள் பலர் அதிலே பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். மாலை சுமார் மணி ஆறு இருக்கும். கூட்டத்தை

நோக்கி ஒரு போலீஸ் படை வந்தது. எங்களைக் "கலைந்து போங்கள்" என்றுகூடச் சொல்லாமல் சுட்டுத் தள்ளியது.

மக்கள் பெரும் கூக்குரலிட்டு அலங்கோலமாக அங்கு மிங்கும் ஓடினர். பலர் வேதனைக் குரலோடு அலறிக் கொண்டிருந்தனர். பலர் மாண்டனர். மேடைமீது என்னைச் சார்ந்து நின்றவர்கள் அனைவருமே அடிபட்டுச் சாய்ந்தனர். நான் ஒருவன் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தேன்."

"ஏன் எங்காவது ஓடிவிடுவதுதானே? எதற்காக அவ்வாறு நின்றீர்கள்" என்று ஆத்திரத்தோடு நான் கேட்டேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே "போகிற உயிர் எங்கிருந்தாலும் போய்விடும். தப்புகிற உயிரை நெருப்பிலேயே போட்டாலும் அது தப்பிவிடும். என் நிலைமையும் அவ்வாறு ஆகிவிட்டது. என்னை நோக்கிக் குறிபார்த்த போலீஸ்காரனின் துப்பாக்கி வெடிக்கவே இல்லை. காரணம், அவனுடைய துப்பாக்கியில் இருந்த தோட்டாக்கள் தீர்ந்து போய்விட்டன.

அவவேளையில் மக்களின் ஒரு பெரிய கூட்டம் போலீஸ்காரர்களை நோக்கி வந்தது. போலீஸ்காரர்களோ தங்களின் உயிரை எவ்வாறு காத்துக்கொள்வது என்ற பெரிய சிக்கலான நிலையில் சிக்கித் தவித்தனர். நான் இதுதான் சமயம் என்று கருதி அங்கிருந்து வெளியேறினேன். திருவையாற்று பஸ் எதிரே வந்தது. உடனே அதை நிறுத்தி அதில் ஏறிக்கொண்டேன்.

திருவையாற்றை வந்து அடைந்ததும் இங்கும் ஒரே கலவரமாக இருந்தது. புஷ்ய மண்டபத் துறையில்

திரளான மக்களின்மீது பேபலீஸ்காரர்கள் தடியைப் பயன்படுத்தினர். கூட்டத்திலிருந்த சிலர் கற்களைக் கருவியாகக் கொண்டனர். கற்கால மனிதனின் வளர்ச்சி தானே தற்கால யந்திர மனிதனின் உருவம். எனவே பழைய வாசனை நம்மைவிட்டுப் போகுமா என்ன?

போலீஸ்காரர்கள் உடனே துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டனர். அப்போது நான் ஆற்றோரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன். துப்பாக்கிக் குண்டுகள் காலனின் கயிறுபோல் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருட்டில் வந்து பலரைத் தாக்கின. மேலும் அங்கே நின்றிருந்தால் வீணே உயிரைத் துறக்க வேண்டும் என்று கருதி ஆற்றில் குதித்தேன். உடலில் வலிமை இருக்கும் வரை நீந்தினேன்.

கையும் காலும் சோர்ந்து போய் விட்டன. மூச்சும் திணறிக் கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் இந்த அரசமரத்தின் வேர் எனக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருந்தது. அதைப் பற்றியவாறே அரும்பாடுபட்டுக் கரை ஏறினேன். ஆனால் என் கால்கள் தள்ளாடின. ஓரடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. அப்படியே இந்த வேரின் மீது படுத்தேன். உங்கள் அன்புக் கையால் காப்பாற்றப்பட்டேன். நீங்கள் இல்லையெனில்...”

“போதும். இதற்குமேல் நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்.”

“அப்படியானால் சரி. தங்களின் உத்தரவுப்படியே நான் நடப்பேன்.”

“இனிமேல் என்ன செய்வதாக எண்ணம்?”

“முதலில் நான் என் தாயையும் தங்கையையும் காணவேண்டும். என்னை வெளியில் அனுப்ப என் தாய்

சம்மதிக்கவே இல்லை. நான் எவவளவோ சொல்லி அவரிடமிருந்து விடை பெற்று வந்தேன்.”

அப்போது அந்திமாலை நீங்கிச் சிறிது சிறிதாக இருள் பரவிக்கொண்டிருந்தது. சுற்றிலுமிருந்த ஆரவாரங்கள் அனைத்தும் அடங்கிவிட்டன. ஆற்றின் “சலசல” வென்ற ஓசை முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாகக் கேட்டது.

“வீட்டிற்குச் செல்வோமா?” எனறு அவர் எழுந்தார். நானும் பேசாமல் நடந்தேன்.

நான் பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஷேஸ்பியர் எழுதிய “ஒத்தெல்லோ” நாடகம் எனக்குப் பாடமாய் இருந்தது. ஒத்தெல்லோ கறுப்பன். அவ்வாறு இருந்தும் வெளுப்பான வெனிஸ் நகரத்து அழகி அவனைக் காதலித்துக் கடிமணம் செய்து கொண்டாள். அதுகேட்டு ஆற்றொணாத் துன்பமும் ஆத்திரமும் கொண்டு, அவளுடைய தந்தை பிரபான்ஷியோ, வெனிஸ் அரசனிடம் முறை இடுகிறான்.

அரசன் வழக்கை விசாரிக்கிறான். அப்போது டெஸ்டிமோனா, தான் ஒத்தெல்லோவின்மீது காதல் கொண்ட காரணத்தை விளக்கும்போது, அவனுடைய வீரம் நிறைந்த வாழ்வும், போர்க்களத்தில் அவன் காட்டிய ஆண்மையும் தன்னைக் கவர்ந்து அவனுக்கு அடிமையாக்கி விட்டன என்று கூறுகிறாள். அவனுடன், தன்னையும், எதிரிகளை எதிர்க்க அனுப்புமாறு வேண்டுகிறாள். அவள் சொல்லிய ஒருவரி இன்றுகூட எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

“I saw Othello's visage in his mind;
And to his honours and his valiant parts
Did I my soul and fortune consecrate,

So that, dear lords, if I be left behind,
A moth of peace, and he go to the war,
The rites for which I love him are bereft me
And I a heavy interim shall support
By his dear adsence-Let me go with him"

அவருடைய துணிவையும், தந்நலமற்ற வீரவரலாற்றையும் கேட்டவுடன் என் வாழ்க்கையிலும் ஒரு புதிய ஒளி ஏற்பட்டதைப் போன்று உணர்ந்தேன். என்னைச் சுற்றிஇருந்த மாசு அனைத்தும் நீங்கி நான் புனிதமடைந்து விட்டதைப் போன்று என் உள்ளம் களிப்பால், கவலையற்ற விண் மீன்களைப் போன்று ஆடியது. வானத்தில் பறந்து செல்லும் வண்ணப் பறவைகளைப் போன்று என் உடல் வான வெளியிலே பறந்தது. ஆண்டவனை நேரில் கண்ட பக்தனைப்போல் அமைதி நிறைந்த நெஞ்சத்தோடு வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். பசி, தாகம், உறக்கம் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் சுவர்க்கமாக அன்று பெரியம்மாவின் வீடு எனக்குப் பேரொளியோடு விளங்கியது.

நாங்கள் வீடு வந்து சேருவதற்குள் வானம் கரடியைப் போன்று கறுத்துவிட்டது சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கறுங்கரடி தன் வெண்மையான நுனி முகத்தை வெளியே நீட்டுவதைப் போன்று பால் நிலா தோன்றியது.

ஏதோ ஒரு நாடகப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருந்த முத்துசாமி எங்களைக் கண்டதும் பாட்டைச் சட்டென நிறுத்திக் கொண்டான்.

"முத்து! உன்னிடத்தில் திருக்குறள் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டேன் நான்.

"திருக்குறளா? அது எனக்குப் பாடமில்லையே அக்கா?" என்றான் அவன்.

"உனக்குப் பாடம் இருந்தால்தான் நீ எதையும் படிப்பாயா! தமிழன் வீடு என்றால் திருக்குறள் இருக்க வேண்டாமா" என்றேன் நான்.

"சரி அக்கா, நாளைக்கே நான் ஒரு புத்தகம் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன். ஆனால், ஒரு சந்தேகம்...?"

"என்ன சந்தேகம்? கடையில் இருக்குமா இல்லையா என்று?"

"அதெல்லாம் இல்லை. ஒரு கடையில் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு கடையில் இருக்கிறது. ஒரு வேளை இங்கு கிடைக்கவே இல்லையென்றால் சென்னைக்கு வேண்டுமானாலும் எழுதி வரவழைத்து விடுகிறேன். ஆனால்..."

"என்னடா ஆனால்...என்று இழுக்கிறாய்?"

"புத்தகத்தைப் படித்தால் உனக்கு ஏதாவது விளங்குமா என்பதுதான் ஐயம்?"

"போடாப் போக்கிரிப் பயலே! இதற்குத்தானா இந்த முன்னுரை யெல்லாம்."

"பின் என்ன அக்கா? புரிந்து கொள்ள முடியாத புத்தகங்களையெல்லாம் வாங்கி அழகாக அடுக்கி வைத்துக் கொள்வதிலே என்ன பயன்?"

"உன்னைப் போல முட்டாள் என்று என்னையும் நினைத்துக் கொண்டாய்? தெளிவுரையோடு கூடிய பல நூல்கள் இப்போது வெளிவந்திருக்கின்றன. அவைகளில் ஏதாவது ஒன்றை வாங்கி வா."

"யாருடைய தெளிவுரை வேண்டும்?"

"இந்தச் சிறிய ஊரில் எது கிடைக்கிறதோ அதை வாங்கிக்கொண்டு வாடா."

''சரி அக்கா? நாளைக்கு விடிந்ததும் முதலில் இந்த வேலையை முடித்துவிட்டுத்தான் வேறு வேலை.''

''ஆனால், தூக்கத்தில் இதை மறந்து போக மாட்டாயே?''

''மறக்கமாட்டேன் அக்கா, மறக்கமாட்டேன். மறக்கவே மாட்டேன்'' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே அவன் போய்விட்டான்.

படுக்கையிற் படுத்ததும் அவருடைய வாழ்வின் வீர வரலாறு என் நினைவிற்கு மீண்டும் வந்தது. அன்றலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற அவ்வழகான எண்ணம் என் உள்ளத்தில் நறுந்தேனைப் பாய்ச்சியது. நாள் மலரைப் போன்ற இனிய அந்தக் காட்சியை நினைத்துக்கொண்டே நான் உறங்கிவிட்டேன். மறுநாள் நான் கண்விழித்துப் பார்க்கும்பொழுது ''பள பள''வென்று பொழுது விடிந்து விட்டது.

முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வெளியே வந்து அவரைப் பார்த்தேன். அவரைக் காணவில்லை. ஒருவேளை ஆற்றுப் பக்கம் போனவர் இன்னும் திரும்பி வரவில்லையோ? என்று நினைத்தவாறே திரும்பினேன். அம்மா என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவாறே ''என்னம்மா? பண்ணன் எங்கே என்று பார்க்கிறாயா?'' என்று கேட்டார்.

நான் விடை ஒன்றும் கூறாமல் அம்மாவின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

''ஏனம்மா? அப்படிப் பார்க்கிறாய்? அவர் இரவு இரண்டு மணிக்கு ஊருக்குப் போய்விட்டார்?''

''ஊருக்குப் போய் விட்டாரா?'' என்ற கேள்வி மட்டும் என் வாயைவிட்டு வெளியே வந்தது. ஆனால் என் உள்ளத்திலே, நரகத்தில் எண்ணெய்க் கொப்பரை

எப்போதும் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் என்று சொல்லுவார்களே, அவ்வாறான கொந்தளிப்பு இருந்தது. அவர்மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. “நேற்று மாலை அவ்வளவு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தாரே, இதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லையே! சொன்னால் நான் என்ன செய்துவிடுவேன்? போகிறவரை வேண்டாமென்று கையைப் பிடித்து நிறுத்திக் கொள்வேன்.” இவ்வாறு என் உள்ளத்திலே நெருப்பான எண்ணங்கள் நீண்டு வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“உன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளாது போகிறோமே என்று அவருக்கு மிகவருத்தம். நானும் உன்னை எழுப்பலாமென்றுதான் நினைத்தேன், ஆனால், மாமன்தான் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டார்.”

“மாமா இங்கே வந்திருந்தாரா?”

ஆமாம். யாரோ அவருடைய நண்பர், காரில் திருச்சிக்குப் புறப்பட்டாராம். அவருடன் இவரையும் அனுப்பினால் பத்திரமாக ஊர் போய்ச் சேருவார் என்று நினைத்து நேற்று இரவே அவரோடு அனுப்பிவிட்டார்.”

“ஏனம்மா? என்னை ஏன் எழுப்பவில்லை?”

“நீ நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாய். குழந்தைக்கு எதற்காகத் தொந்தரவு கொடுக்கவேண்டும் என்று நான்தான் உன்னை எழுப்ப வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டேன்”—இந்த வார்த்தைகளைப் பெரியம்மா பெருமையோடு கூறிவிட்டு என் நன்றி உணர்வையும் எதிர்பார்ப்பதைப் போன்று என்னை நோக்கினார்.

பெரியம்மாவும், மாமாவும் சேர்ந்து இவ்வாறு சதி செய்துவிட்டார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் அவருடன் மாலை வேளையில் உலாவச் செல்வது பெரியம்

மாவுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணைப்போல் ஆணைக் கண்டவுடன் ஆறடி எட்டி நின்று, அஞ்சி நிற்க வேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம். ஆனால், நான் அவ்வாறான சூழ்நிலையில் வளரவில்லையே!

கல்கத்தாவில் நான் எல்லோருடனும் அச்சமின்றிப் பழகினேன். கூச்சமில்லாமல் அனைவருடனும் பலதரப்பட்ட அரசியல் செய்திகளைப் பற்றி வாதாடியும் இருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அம்மாவும், அப்பாவும், என்னைக் கண்டிக்கவில்லையே. நான் நடந்துகொள்ளும் விதம் அநாகரிகம் என்று கூறவில்லையே?

மாமாவுக்கும் நான் அவரோடு அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகுவது பிடிக்கவில்லைபோல் தோன்றுகிறது. இல்லெனில் அவரும் எதற்காக மனித உணர்ச்சியை மதிக்காமல் தூக்கத்தையே பெரிதாக நினைத்து என்னை எழுப்ப வேண்டாமென்று சொல்ல வேண்டும்.

எப்படியோ எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு வகையாகக் காரியத்தை முடித்துவிட்டார்கள். செல்லும் வழியில்— அவர் சிந்தனைத் தேரில் எனக்கு இடமில்லாமல் இருக்குமா? மெல்லிய மலரின்மீது மோதி, காற்று அதை இங்குமங்கும் அசைத்து ஆட்டினாலும் வண்டின் அன்புப் பார்வையிலிருந்து பூவை மறைக்க முடியுமா என்ன?

"மீனாட்சி! இந்தாம்மா, உனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு கிழவர் கையில் கடிதத்துடன் நுழைந்தார். அந்த ஊர் தபால் அதிகாரி, தபால் சேவகன், கட்டு எடுப்பவன் எல்லாம் அவர்தான். இன்றைக்குக் கடிதம் அவருடைய கைக்கு வந்தால், அது உடனே நம் கையை வந்தடையாது. அரசாங்க அலுவலகங்களிலுள்ள பெரும் பதவியாளர்களின் கையில்

கிடைத்த கடிதங்கள், எவ்வாறு நத்தை வேகத்தில் நகருமோ, அவ்வாறுதான் அவரிடத்திலிருந்தும் கடிதம் ஊர்ந்து உரியவர்களிடம் சேரும். இது அந்த ஊர்க்காரர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். நானும், அம்மாவும், அந்த உண்மையை நடை முறையில் நன்கு அறிந்துகொண்டோம்.

''கடிதம் என்றைக்குத் தாத்தா வந்தது?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே அம்மாவின் கையிலிருந்த கடிதத்தை வாங்கி உடைத்தேன்.

''நேற்றே வந்தது. மறந்து போய்விட்டேன்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் தொண்டையைக் கனைத்த வண்ணம் வெளியே சென்றார்.

அப்பாவிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. ஹிந்து—முஸ்லீம் கலகம் முற்றிலும் நின்று போய்விட்டது என்று மகிழ்ச்சியோடு எழுதியிருந்தார். அத்துடன் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் எங்களைப் பார்க்க வருவதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கடிதத்தின் அடியிலே, ''கமல்கோஷும், என்னோடு சென்னை வருவதாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறான். வந்தால் அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்'' என்று அறிவித்திருந்தார்.

கமல்கோஷ் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் என் மனம் விரைந்து பண்ணனை நினைத்தது. புதிய ஆள் ஒருவர் குழந்தையை எடுக்கக் கையை நீட்டும்போது, அக்குழந்தை தாயை இறுகப் பற்றிக் கொள்வதைப் போன்று என் நினைவுகளும் அவரைப் பற்றின.

கமல் கோஷ் என் கல்லூரி நண்பன். கல்கத்தாவே அவன் சொந்த நகரம். எங்களுடைய கல்லூரியில் நடந்த வேலை நிறுத்தங்களுக்கெல்லாம் அவன்தான் ஆணிவேர்.

துணிச்சலாக அவன் எந்தக் காரியத்தையும் செய்வான், அவனுடைய கொள்கையோடு ஒத்துப்போகிற மாணவிகளிடம் அவன் இனிமையாகப் பேசுவான். எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் மாணவிகளை அநாகரிகமாக வாயில் வந்தபடி நாக்கில் நரம்பில்லாமல் திட்டுவான். அவனுடைய வசவுக்குப் பயந்தே பல பெண்கள் அவனை எதிர்க்கத் துணியாமல் அவனோடு சேர்ந்து கும்பலில் "கோவிந்தா" போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் கல்கத்தாவிலிருந்த கல்லூரி மாணவர்கள் அனைவரும் வேலை நிறுத்தம் செய்தோம். எல்லோரும் ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டுக் கல்கத்தாவின் முக்கியத் தெருக்களின் வழியாக வந்து சுபாஷ் சந்திர போஸின் தலைமையில் கூட்டம் நடத்துவதென்றும் தீர்மானித்திருந்தோம். ஆனால் ஊர்வலத்தைப் போலீஸ்காரர்கள். கல்லூரி வாயிலிலேயே தடுத்து நிறுத்தினர்.

கமல்கோஷ் ஆத்திரத்தோடு போலீஸ் அதிகாரியிடம் வாதமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவர் கடைசியாக அவனிடம், "கல்லூரி எல்லையைத் தாண்டி நீங்கள் வெளியே வந்தால் நாங்கள் சுடுவோம்" என்று கூறி விட்டார். தலையைச் சொரிந்து கொண்டே கமலும் அவருடைய தோழர்களும் செய்வதறியாது நின்று கொண்டிருந்தனர். பெண்களாகிய நாங்கள் ஊர்வலத்தின் கடைசியில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தோம்.

இந்தச் செய்தி எங்களை வந்தடையச் சிறிது நேரம் சென்றது. உடனே சில மாணவ மணிகள் ஊர்வலத்தை விட்டு விட்டு வீடு தேடிச் செல்லத் தொடங்கினர். எதுவும் செய்யாமல் இன்னும் சிறிது நேரம் தயங்கினால் கூட்டம் முழுவதுமே கலைந்துபோய் விடும்போல் தோன்றியது. உடனே நான், என்னுடைய தோழிகள் இரண்டு பேரோடு கலந்து பேசினேன். அப்பால் கமல்

கோஷை அழைத்து அவனிடம் எங்களுடைய முடிவைக் கூறினேன். அப்போதுதான் அவனுக்கு உணர்வு வந்தது. உடைப்பை எடுத்துவிட்ட வெள்ளம்போல் அவன் தாவிக் குதித்தான்.

நானும் என்னுடைய தோழிகளும் கொடிகளைக் கையில் பிடித்தவாறே கூட்டத்தின் முன்னே வந்து நின்று கல்லூரி வாயிலைத் தாண்டினோம். உடனே மாணவர்கள் உரத்த கூக்குரலுடனும், ஆரவாரத்துடனும் எங்களைப் பின்பற்றினர். தடுத்து நின்ற பலகை மீது தண்ணீர் பாய்ந்து ஓடினாலும் அது எவ்வாறு பேசாது நிற்குமோ அவ்வாறு போலீஸ்காரர்கள் செயலற்று நின்றார்கள்.

அன்றிலிருந்து நான் கல்லூரி மாணவர்களிடையே "ஜோன் ஆப் ஆர்க்" காகவும் ஜான்ஸி ராணியாகவும் விளங்கினேன். கமல் என்னோடு மிக நெருங்கிப் பழகினான். அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவான். அதனால் அப்பா, அம்மாவுடனும் அவன் நன்கு பழகினான். நகைச் சுவை பொருந்திய அவனுடைய பேச்சு அப்பாவுக்கு மிகப் பிடிக்கும்.

நாளடைவில் கமல்கோஷ் என்னோடு பழகும் முறையிலே சிறிது வேறுபாடு இருப்பதை நான் கண்டேன். பருவத்தின் அமைதியற்ற துடிப்புகள்; இளமையின் கடலைப்போன்ற ஆசைகள்; பிறருடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் தன்னுடைய எண்ணப்படியே அவரும் இருப்பார் என்று எண்ணும் தவறான காளை உணர்வுகள்; சுற்றி உள்ளவரை மறந்து எதிரே இருப்பவரை மட்டுமே பார்க்கும் வெறிப் பார்வைகள்—இவைகள் அனைத்தையும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். எனினும் எனக்கு அவனிடம் அப்போது ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை,

வழியில் செல்லும்போது ஒரு சிறு வாய்க்கால் எதிர்ப்பட்டாலும் நாம் சிறிது நேரம் செய்வதறியாது தயங்கி நிற்போம். செருப்பு நனைந்து போகுமே என்று சிந்திப்போம். ஆனால் பக்கத்திலே செங்கல் ஒன்று கிடக்கக் கண்டால் உடனே நம் மனம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடையும்? செங்கல்லை எடுத்து வாய்க்காலின் குறுக்கே போட்டு அதன்மீது காலை வைத்துக் கால் நனையாமலே கால்வாயைத் தாண்டி விடுவோமல்லவா?

செங்கல்லைக் கண்டவனின் நெஞ்ச நிலைபோலத் தான் இப்போது என் சிந்தையும், செய்யும் நெறியினைப் பற்றிச் செம்மையாக உணர்ந்தது.

கமல்கோஷிடம் எனக்குப் பிடிக்காத இன்னொரு செய்தியும் உண்டு. அவன் சிற்சில சமயங்களில், இந்த "கவர்னரைச் சுட்டுத் தள்ள வேண்டும். அந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகளின் தோலை உரித்து, உப்பைத் தடவ வேண்டும். வெள்ளையர்களின் பூண்டே இல்லாமல் அடியோடு களைபிடுங்க வேண்டும்" என்று சொல்வான். இரவு நேரங்களில் ஒரு சிறு கைத் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, என்னிடம் அதைப் பெருமையோடு காட்டிக் கொண்டிருப்பான்.

அவன் இங்கு வரும்போது அவரும்கூட இருந்தால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன். எப்படியாவது அவரை வரவழைக்க ஏற்பாடு செய்வது என்றும் திட்டம் செய்து கொண்டேன். அன்று மாலை மாமாவிடமும் இதைக்கூறி அவரை அழைத்து வருமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். அவரும் இணங்கிச் 'சரி' என்றார். என் மனத்திலும் ஓர் அமைதி ஏற்பட்டது.

அழகிய நீலவானிலே பண்ணன் என்னும் கதிரவன் தோன்றினால் கமல் என்னும் நிலா, ஒளியற்ற வெண்

முகிலாய்ப் போய்விடும் என்று நினைக்கும் போதே என் உள்ளம் செந்தேன் அருந்திய சிறு வண்டு போல் களிப்பில் ஆழ்ந்தது.

திருவிழாக் காலங்களில் வீதி உலா வரும் இறைவனை சிறிது போது இருந்தருளச்செய்ய, தெருவில் ஆங்காங்கே பச்சைப் பந்தல்கள் போட்டிருப்பார்கள். அப்பந்தல்களை அலங்கரிப்பதற்காக விதானங்கள் கட்டுவார்கள். வாழை மரம், மாவிலைத் தோரணம், தென்னம்பாளை, நுங்குக் குலை, இளநீர்க்குலை முதலியவற்றைக் கொண்டும் பந்தலை ஒப்பனை செய்வார்கள். ஆனால், ஊர்வலம் முடிந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இளஞ்சிறுவர்கள் அழகு நிறைந்த பச்சைப் பந்தலை அலங்கோலமாக்கி விடுவார்கள். தெரு 'வெறிச்' சென்று போய்விடும்.

அவர் போன பிறகு திருப்பழனம் எனக்கு அவ்வாறு தான் திருவிழா தீர்ந்துபோன தெருவாகக் காட்சி அளித்தது. இறைவனின் உலா முடிந்து அவன் தன் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்து விட்டதைப் போன்ற ஓர் உணர்வு என் மனதில் எழுந்தது. அவர் படுத்திருந்த முற்றம்—சில நேரங்களில் உட்கார்ந்து படிக்கும் அந்தத் தெருத் திண்ணை—சிந்தனையில் தோய்ந்தபோது அவர் சற்றே சாய்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் துணையாக இருந்த அந்தத் தேக்குமரத் தூண்—இவைகளெல்லாம் அவரை மறக்க விடாது என் நெஞ்சில் புதிய உணர்வுகளை எழுப்பிக் கொண்டு இருந்தன. ஆனால், அந்த எண்ணங்கள், குளிர் காலத்தில் நெருப்பண்டையில் இருக்கும்போது இன்பமாக இருக்குமே, அதைப்போன்று சில வேளைகளில் ஆறுதலாக இருந்தன. வேறு சில வேளைகளிலோ கொடிய முதுவேனிற் காலத்தில் வீசும் அனல் காற்றால் உடல் எரிவதைப் போன்று துன்பத்தையும் கொடுத்தன,

அன்று மாலையே திருப்பழனத்திற்கு ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டு மறுபடியும் திருவையாறு வந்து சேர்ந்தோம். ஏழுதலத் திருவிழாவுக்குச் சரியாக இன்னும் மாதம் ஒன்று இருந்தது எனினும், நாங்கள் வரும்பொழுது தெருவெங்கும் தண்ணீர் கொட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாதாளத்திலிருந்து வெண் முகில் எழுந்து வானிலே பரந்து செல்வதைப் போல் குங்கிலிய புகை வானை அளாவிப் கொண்டிருந்தது. ஐயாற்று அப்பனை வணங்குவதற்காகப் பெண்களும், ஆண்களும் கையில் பழம், தேங்காய், கற்பூரம் முதலியன நிறைந்த தட்டை ஏந்திக் கொண்டு கோயிலுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

வண்டியை விட்டிறங்கியதும் அம்மாவைப் போல் நான் உள்ளே அமைதியாக அத்தையுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. முன்னே வந்து திண்ணையில் நின்றேன். ஆற்றிலே நீர் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்திப் பொழுதின் இருள், கண்ணை மறைக்கும்வரை நான் ஓடும் நீரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நம்மைவிட்டு ஓடிச் செல்பவர்களிடம் எவ்வளவு கவர்ச்சி இருக்கிறது? அவர்கள் ஓடுவதையும், ஓடி நம் கண்முன்னே மறைவதையும், மறைந்த பின்னர் அவர்களின் மாய உருவத்தை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் மயங்கி நிற்பதிலும் இந்தப் பெண்மனம் ஏனோ இவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைகிறது? ஆணின் மனமும் இவ்வாறே அன்பிலே கரைந்து மகிழ்ந்தால் எத்தனை இன்பமாக இருக்கும்!

நீலக் கடலிலே தோன்றும் அலைகளைப் போன்று என் நெஞ்சிலும் நீண்ட பல எண்ணங்கள் இவ்வாறு ஓயாது தோன்றி அழிந்த வண்ணமிருந்தன.

"எழில்! உன் காது செவிடா என்ன? எத்தனை முறை உன்னைக் கூப்பிடுவது?" என்ற குரலைக் கேட்டதும் திரும்பி

பார்த்தேன். அத்தை ஆத்திரத்தோடு என்னைப் பார்த்து கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன அத்தை? எவ்வளவு நேரமாக என்னைக் கூப்பிட்டீர்கள்?"

"நான் கூப்பிடவில்லை. உன்னுடைய அம்மாவுக்குத் தான் உன்னைக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுத் தொண்டையே வறண்டுபோய் விட்டது."

"அதற்குள்ளாகவா உங்களுக்குப் பசி எடுத்து விட்டது?"

"ஏன்? நீ பசியா வரம் வாங்கி வந்திருக்கிருயா? என்ன?"

"உங்களுடைய வயிற்றில் பகாசுரன் குடி இருக்கிருனு என்ன?"

"போதுமடா, எழில்! வார்த்தைக்கு வார்த்தை ஆடா விட்டால் உனக்குத் தூக்கம் வருமா என்ன?" என்று சொல்லியவாறே என் அன்னையும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்.

விளையாட்டில் மூழ்கி இருக்கும் சிறு குழந்தையை அவள் அன்னை இழுத்து, வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்ருல் அதன் உள்ளம் எவ்வாறு துன்புறுமோ அவ்வாறு என் உள்ளமும் நோயினுல் வலித்தது. ஆனுல் குழவியின் உள்ளத்தை உணர்பவர் யார்?

நாட்கள் சில, ஆமைபோல் ஊர்ந்தன. ஒரு நாள் வைகறையில் நான் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய உடம்பை 'நாலு உலுக்கு உலுக்கி' "எழுந்திரு எழுந்திரு, அப்பா வந்துவிட்டார்" என்று அத்தை எழுப்பினுள்.

சட்டென எழுந்து கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டே கூடத்திற்கு வந்தேன். அப்பா இளநகை அரும்ப, "என்னம்மா? தூக்கம் கலைந்துபோய் விட்டதா?" என்றார்.

அவருடைய முதுகிற்குப் பின்னே நின்றிருந்த கமல்கோஷ் சற்று முன்னே வந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"ஓ! கமலா, வா, வா" என்று மகிழ்ச்சியோடு அவனை வரவேற்றேன்.

அன்று பகல் முழுவதும் அவனை அழைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றின் ஆற்று வளம், ஊற்று வளம், நிலவளம் கோபுர வளம், குள வளம், இயற்கை வளம், கோயில் வளம் முதலியவற்றையெல்லாம் பெருமையோடு காட்டிக் காட்டி விளக்கினேன்.

கோடையில் இப்போதெல்லாம் காவிரியில் நீர் ஓடுவதில்லை. கதிரவன் மறையாத பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் என்று ஒரு காலத்தில் பெருமையாகப் பேசப்பட்ட அப் பிரிட்டிஷ் பேரசு, தற்காலத்தில் ஒரு சிற்றரசாக மாறி விட்டதைப் போன்று 'கோணிலை திரிந்து கோடை நீடினும், தானிலைத் திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை' எனப் புலவர்களால் பாராட்டப்பட்ட, 'பொய்யாத பொன்னி நதி'யும் இப்போது உலர்ந்துவிட்டது. காவிரியின் கருணையும் காலப் போக்கில் காய்ந்து போய்விட்டது.

ஆனால், அப்போது இன்று இருக்கும் வறிய நிலையில் காவிரி இல்லை. இரு நாட்களுக்கு முன்னே பெய்த பெரு மழையால் இரு கரையும் தொட்டுக் கொண்டு நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கமல்கோஷ் ஆற்றைப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தி மாலையைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கோழிப் பண்ணை வைத்திருக்கும் குடியானவனின் உள்ளம் மாலைப் போதைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ளும். பருந்தின் வாயிலிருந்தும் குஞ்சுகள் இன்று தப்பின என ஆறுதல் அடையும்.

அன்று காலையில் செய்தித்தாளைக் கண்டதும் என் உள்ளத்திலும் அதைப் போன்ற ஒரு தனி அமைதிதான் ஏற்பட்டது. 'காந்தி அடிகளுக்கும் வைஸ்ராய்க்கும் இடையே ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது' என்ற செய்தியை வீட்டில் உள்ள எல்லோருக்கும் உரக்கப் படித்துக் காட்டினேன். கமல்கோஷ் அதைக் கேட்டு மிகவும் ஆத்திரப் பட்டான். காந்தி அடிகளை அன்று முழுவதும் அவன் திட்டிக்கொண்டே இருந்தான்.

ஆனால், என்னுடைய மனமோ "இனிமேல் போலீஸ் பருந்துகள் பண்ணனைக் கைது செய்யமாட்டார்கள்" என்ற செய்தியை எண்ணி இறும்பூதடைந்தது. அண்மையில் அவரை மீண்டும் பார்க்க முடியும் என்ற நினைப்பே எனக்கு உவப்பாக இருந்தது. அத்துடன் அவருடைய தங்கையையும் தாயையும் காண வேண்டுமென்ற ஆவலும் அதிகமாய் இருந்தது.

அப்பாவிடம் அவரைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் மாமா கூறி அவருடைய பெருங் குணத்தையும் அவ்ரைக் காப்பாற்றிய என் அரும் பண்பையும் மிகவும் பாராட்டினார். தன்னுடைய மகள் ஏதோ ஓர் அரிய செயலைச் செய்துவிட்டதைப் போன்று அப்பாவும் அகமகிழ்ந்து என்னை வாழ்த்தினார்.

"மனிதனைத் தேவனாக ஆக்க வேண்டும். இவ்வையகத்தை வானகமாக மாற்றவேண்டும்" என்று வெறும் உபதேசம் செய்வார்கள் சிலர். ஆனால் அதற்கான வழி

என்ன என்று தெரியாமல் திகைக்கிறார்கள். என் மகள் தன்னையொத்த மனித உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதுதான் மனித வாழ்க்கையைத் தேவ வாழ்க்கையாக மாற்றுவதற்கு உரிய ஒரே வழி என்ற பேருண்மையை அறிந்து, அதன்படி நடந்துகொண்டதற்காக நான் களிப்படைகிறேன்" என்று ஒரு சிறு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியது இன்றும் என் காதுகளில் பொன்வண்டு முரல்வதுபோல் இனிமையாக ஒலித்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

அவர் இவ்வாறு பேசியபிறகுதான் என் உள்ளத்திலே ஓர் உண்மை தோன்றியது. "மண்ணைப் பொன்னாக்கும் மந்திரத்தைக் கற்று, மனிதன் மகிழ்ச்சியடைய நினைப்பது வீண். அது கனவு வாழ்க்கை. அன்பான வாழ்க்கையில் தான் அளவற்ற இன்பம் மண்டிக் கிடக்கிறது" என்பதை உணர்ந்தேன்.

ஏழுதலத் திருவிழாவுக்காக நாட்டுப்புற மக்கள் ஏராளமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் கால் நடையாகவும், சிலர் கட்டை வண்டியிலும் சில மைனர்கள் ரேக்ளா வண்டியிலும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆற்றில் போகும் வெள்ளம்போல் தெருவெல்லாம் மக்களின் கூட்டம் நிறைந்துவழிந்தது. தேன் கூட்டில் தேனீக்கள் மண்டிக் கிடப்பது போல் ஆற்றுப் படித்துறையில் ஆயிரம் ஆயிரம் மக்கள் நெருங்கி முழுகிக் கொண்டிருந்தார்கள். படிக்கட்டுகளில் பலவகையான பிச்சைக்காரர்கள் உட்கார்ந்தவாறே தங்களுடைய தொழிலை அமைதியாக நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திருவிழாக் காலத்தில் தஞ்சையிலிருந்து திருவையாற்றுக்குப் பஸ் மூலமாக 'வருவ்து என்பது எளிய செயலன்று. எனவே, மாமா முதல் நாளன்று இரவே

தன்னுடைய வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு தஞ்சாவூர் சென்றுவிட்டார். அன்று இரவு முழுவதும் நான் தூங்கவே இல்லை. எப்போது பொழுது புலரும்? அவரை மறுபடியும் எப்போது காண்போம்? எனக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நாமே வளர்த்த: மல்லிகைச் செடி அரும்பு ஒன்று விட்டால், அதை அடிக்கடி சென்று அது மலரும் காலத்தை எவ்வாறு எதிர் நோக்கிக் காத்திருப்போமோ, அவ்வாறே நான் தெருவிலே அவர்களின் இனிய உருவம் தோன்றும் நேரத்தை அங்காந்த வாயுடனும் அகல விரிந்த கண்களுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பொழுது புலர்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வாசலில் என்னோடு கமலும் வந்து நின்றான். அப்போது “கணகண” வென மணிகள் ஒலிக்க வண்டி வந்து கொண்டிருந்தது. நான் “சரசர” வென்று இறங்கித் தெருவில் நின்றேன். வண்டியிலிருந்து அவர் இறங்கினார். அடுத்தாற்போல் அவருடைய தங்கை. அழகான சிவந்த உருவம் - எழில் பூத்த வானவில்—கண்ணில் கறுப்புக்கண்ணாடியுடன் வண்டிக் கைப்பிடியை இறங்குவதற்காகத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இதுதான் என் தங்கை மணிகுமாரி. அது என் தாயார்?” என்று சொல்லி அவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார் அவர்.

“இதோ படிக்கட்டு” என்று சொல்லி மணிகுமாரியின் காலைப் படிக்கட்டில் வைத்து அவளை இறக்கினேன். அடுத்து அவருடைய அன்னை இறங்கினார்.

“உங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு நிறையத் தெரியும்” என்று மறுபடியும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

நான் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதவள் போல் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டே வீட்டிற்குள் மணிகுமாரியை அழைத்துச் சென்றேன்.

அப்பாவுக்கும், கமலுக்கும் அவரை அறிமுகப்படுத்தி விட்டு நான் உள்ளே சென்று விட்டேன். சிறிது பொறுத்துத் திரும்பி வரும்போது அப்பா, காந்தி—வைஸ்ராய் ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி அவருடைய கருத்து என்ன என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"என்னுடைய கருத்து இதிலே என்ன இருக்கிறது? நம்முடைய தலைவர் அவர். அவர் செய்ததை ஆதரிக்க வேண்டியது என்னுடைய கடமை. தேசீயப் படையில் நான் ஓர் எளிய தொண்டன்" என்றார்.

உடனே கோஷுக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது. "உங்களுக்கு என்று தனிமூளை இல்லையா?" என்று அவன் வெடுக்கெனக் கேட்டான்.

அவர் சிரித்துக் கொண்டே, "தனி மனிதரைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இங்கு இடமில்லை. கட்டுப்பாடுதான் இப்போது நமக்குத் தேவை. ஒரு பெரிய இயக்கம் வளர வேண்டும். அதன் வழியாக நாடு விடுதலை அடைய வேண்டும். காந்தி அடிகளின் சமாதானப் பேச்சு சிலருக்குப் பிடித்திருக்கலாம். சிலருக்கு அது வெறுப்பாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் இயக்கத்தின் வளர்ச்சியை எண்ணி ஒரே குரலில் பேசுவதுதான் நன்மை பயக்கும். இல்லெனில் கட்சி பிளவுபட்டு நம் குறிகோள் நம்மைவிட்டு வெகு தொலைவில் போய்விடும்" என்றார்.

கமல் அவரை மறுபடியும் வாதத்திற்கு இழுத்தான். ஆனால், நான் விடவில்லை. "இட்டளி ஆறிப் போகிறது. முதலில் குளித்து விட்டுச் சாப்பிடுங்கள். அப்புறம் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று ஒரு வகையாகப் பேச்சை

மாற்றினேன். கமலுக்கு நான் அவ்வாறு குறுக்கிட்டது பிடிக்கவில்லை என்பதை அவன் தன் பார்வையால் காட்டிக் கொள்ளத் தவறவில்லை. நானும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

அன்று மாலை ஐயாறப்பன் கொலுவீற்றிருக்கும் திருக்கோவிலை வலம் வந்தோம். அவன் சந்நிதி முன் கும்பிட்டு வணங்கி நின்றோம். அப்பரின் அகம் கண்ட குளம் கண்டோம். இவ்வாறே விழா முடியும் வரை எங்கள் நேரம் சென்றது.

கூத்து முடிந்தவுடன் ஆடலரங்கம் அமைதியாகக் காணப்படுவது போன்று திருவிழா முடிந்த பின்னர் அந்தச் சிறு நகரமும் காட்சி அளித்தது. கடல் ஒலி போன்ற மக்களின் குரலும், ஆற்றைப் போன்ற மக்களின் பரபரத்த நடையும் பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டன.

மாலை சுமார் ஐந்து மணி இருக்கும். வீட்டில் அனைவரும் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுச் செய்வதறியாது இருந்தனர். இந்த அமைதியான வேளை வீண் வாதத்தில் கழியக்கூடாதே என்று கருதியவளாய் மணிகுமாரியிடம் சென்று அவளைப் பாடுமாறு கேட்டேன். அவளும் உடனே "சரி" யென்றாள்.

கூடத்தில் பாயை விரித்து அனைவரையும் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு மணிகுமாரியை அழைத்து வந்தேன்.

"எழில்! உனக்கு என்ன பாட்டு வேண்டும்?" என்று அன்பொழுக மணி கேட்டாள்.

"உனக்குப் பிடித்தமான வள்ளலாரின் அந்த இறை வணக்கப் பாடலையே பாடு மணி என்றேன்.

"அண்ணா, அதைப் பற்றியும் உன்னிடம் சொல்லி இருக்கிறாரா?"

இதற்கு நான் ஒன்றும் விடை யிறுக்கவில்லை. அடுத்தகணம் மணியின் குரல் 'கணீ'ரென்று எழுந்தது.

உன்னை மறந்திடுவேனோ? மறப்பறியேன்—மறந்தால்
உயிர் விடுவேன். கணந்தரியேன். உன் ஆணை இது நீ
என்னை மறந்திடுவாயோ? மறந்திடுவாயெனில் யான்
என் செய்வேன்? எங்குறுவேன்? எவர்க்குரைப்பேன்?
எந்தாய்!

அன்னையினுந் தயவுடையாய்! நீ மறந்தா யெனினும்
அகிலமெல்லாம் அளித்திடும் நின்னருள் மறவாது என்றே
இன்னுமிகக் களித்து இங்கே இருக்கின்றேன்; மறவேல்
இது தருணம் அருட்சோதி யெனக்கு விரைந்தருளே!

பாட்டுலகில் பறந்து நின்ற எங்கள் உடல், பாருலகில் வந்து நின்றது. ஓடும் புனலும், திரியும் காற்றும், மண்ணகமும், வளிபுடைத்த நெடுங்கடலும், வான வெளியும் வானகமும் அனைத்தும் அப்பாடலையே எதிரொலிப்பது போன்று எனக்குப் பட்டது. மந்திரக் காரனின் கண்கட்டு வித்தையிலே உணர்வை இழந்து விட்டதைப் போன்று அவளுடைய அமுதம் பொழியும் இனிய இசை வலையில் நாங்கள் அகப்பட்டுச் செயலற்று நின்றோம்.

அன்னையினுந் தயவுடையயாய்! நீ மறந்தா யெனினும்
அகிலமெல்லாம் அளித்திடும் நின்னருள் மறவாது;

என்ற அடிகளில்தான் எத்தனை உண்மை? அவைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடி மகிழ்வது போல் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் அவ்வடிகளின் இனிய ஓசையும், விழுமிய கருத்தும் என் காதிலே தேனைப் பாய்ச்சின.

அப்பா, மணி குமாரியை அன்பொழுகப் பாராட்டினர். ''நாரதர் வீணையும், கண்ணனின் குழலும், மாதவியின் யாழும் உன் நாவிலே நின்று நடம் புரிகின்

றன அம்மா, இறைவன் உனக்கு எவ்விதக் குறையும் வைக்க மாட்டார்” என்றார்.

கமல்கோஷும் அப் பாட்டில் மயங்கி நின்றான். அவனுடைய தமிழறிவு பாட்டின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டிருக்குமா என்பது ஐயத்திற்கிடமானதே. எனினும் மணியின் பாகொத்த குரலும், தெள்ளு தமிழிசையும், பாட்டின் பண்ணொத்த சொற்பாங்கும் அவனை முற்றிலும் கவர்ந்தன. மறுபடியும் அப் பாட்டைப் பாடுமாறு கேட்டுக் கொண்டான். மணியும் மறுக்காது பாடினாள்.

அன்று இரவே மணி குமாரி இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். அவளை இசையரங்கில் பாடச் செய்வதால் அவளுடைய மனநோயும், மற்றவரின் துன்பமும் நாளடைவில் மறைந்துவிடும் என்றும் எண்ணினேன்.

தன்னுடைய மகன் ஏதாவது வேலை செய்தால் பரவாய் இல்லையே என்று பண்ணனின் தாயார் கவலையோடு அப்பாவிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். கண்ணில்லாத தன் மகளின் நிலைமையைவிடத் தன் மைந்தனின் அரசியல் வெறியைக் கண்டு அவர் அங்கம் கரைந்தார்.

மறுநாள் அப்பா காலையில் எழுந்து சென்றவர் பகல் உணவுக்குத்தான் வீட்டுக்கு வந்தார். வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக “எங்கே பண்ணன்?” என்றார்.

“இதோ இங்கிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் முன்னே வந்தார்.

“பண்ணா! இதோ பார், உனக்கு ஒரு வேலை பார்த்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

"எனக்கா?"

"ஆமாம் அப்பா, உனக்குத்தான். தாய் நாட்டுப் பணியிலே உன் தாய்க்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் மறந்துவிடக் கூடாதல்லவா?"

அவர் ஏதும் பேசாது அப்பாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"கேளப்பா! என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் இங்கே கூட்டுறவு முறையில் ஒரு வங்கி நடத்துகிறான். அதிலே நீ நாளை முதல் மானேஜர். காப்புப் பணமும் (Security) கட்டிவிட்டு வந்துவிட்டேன்" என்றார்.

நாங்கள் எல்லோரும் மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இனி அவரும் அவருடைய குடும்பமும் இங்கேயே தங்கி விடுமல்லவா என்று எண்ணி உள்ளம் பூரித்தேன்.

வங்கி வடக்கு வீதியில் இருந்தது. அதற்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பேசினோம். வீடும் வசதியாக இருந்தது.

அப்பா மறுபடியும் கல்கத்தாவிற்குப் போவதற்காக ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தார். விடுமுறை முடியும் வரை நான் இங்கேயே இருந்துவிட்டு வருவதாக அவரிடம் சொன்னேன். முதலில் சிறிது தயங்கினார். அப்பால் "சரி, உன் விருப்பம். இப்போது நானும் அம்மாவும் கமலும் புறப்படுகிறோம்" என்றார்.

மறுநாள் அவர்கள் திருப்பழனம் சென்றார்கள். வீட்டில் நானும் கமலும் அத்தையும் மட்டும் தனியே இருந்தோம். அத்தை அடுப்படியில் கடமையே கண்ணாக இருந்தார்.

"அப்பாவும், அம்மாவும் எப்போழுது திரும்பி வருவார்கள்?" என்று கமல் கேட்டான்.

"உடனே திரும்பி விடுவார்கள்."

"எழில்! நான் எதற்காக இங்கே வந்தேன் தெரியுமா?"

"எதற்காக? ஊரைப் பார்ப்பதற்குத்தானே?"

"இல்லை. ஊரை எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போது உன்னைப் பார்ப்பதற்குத்தான்..."

"அப்படியா? மிக்க நன்றி."

"வெறும் வாய் நன்றிக்காக நான் இங்கு வரவில்லை. எழில், உன்னிடம் நம்முடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசவே நான் இங்கு வந்தேன்.

கமல் செல்லும் திசையை நான் நன்கு அறிந்திருந்தாலும் இவ்வளவு நேரம் வரை வாளாவிருந்தேன். இனிமேலும் அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது. இந்தப் பேச்சை வளரவிடாது தடுக்கவேண்டும் என எண்ணியவளாய் நான் பேச வாயெடுத்தேன். ஆனால், அவன் விடவில்லை.

"எழில்! நான் எவ்வளவோ திட்டங்கள் போட்டு வைத்திருக்கிறேன். அவை அனைத்தும் உனது உதவியினால்தான் நிறைவேற வேண்டும்."

"கமல்! முதலில் எனக்கும் பேச அனுமதி கொடு. என்னுடைய கருத்தையும் தெரிந்துகொள்."

"எழில்! உன்னிடம் எனக்கு உரிமை இல்லையா? உன்னை வற்புறுத்தி இணங்க வைக்கும் அளவுக்கு நான் உன்னோடு நட்புறவு கொள்ளவில்லையா?"

"நட்பைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!"

"நம்முடைய நட்பு வாழ்நாள் வரை, வளர வேண்டும் அதற்காக நாம் இருவரும்...''

"கமல்! என்னை மன்னித்துவிடு இந்தப் பேச்சை நீ மேலும் தொடர வேண்டாம். என்னுடைய எண்ணம் உனக்கு மாறானது."

"ஆமாம், இதை நான் இங்கு வந்தவுடனே தெரிந்து கொண்டேன். பெண்கள் இயற்கையிலேயே அச்சமுடையவர்கள். முற்போக்கு வாதிகளைவிட அவர்கள் பிற்போக்கு வாதிகளின் நட்பையே பெரிதும் விரும்புவார்கள்·

"யார் பிற்போக்கு வாதி."

"யாரா? அதையும் என் வாயினாலேய கேட்க வேண்டுமா?"

"இவ்வளவு தூரம் கேட்ட பின்னர் குறையாக ஏன் விடவேண்டும்?"

"பண்ணனைத்தான் நீ மணந்து கொள்ளப் போகிறாயா?

"அதைப் பற்றிய கவலை உனக்கு வேண்டாம்."

"எழில்! நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய். முதலில் என்னுடன் அன்பு கொண்டவளைப் போன்று..."

"கமல்! வாயில் வந்தபடி உளறாதே. நான் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை. நீயாகவே நினைத்துக் கட்டிய மனக் கோட்டையில் நானும் குடியிருக்க இசைவேன் என நீ எண்ணுவது தவறு."

எங்களுடைய பேச்சுக் குரலைக் கேட்டு அத்தை வந்து எட்டிப் பார்த்தாள், உடனே கமல் தெருவுக்குப் போய் விட்டான்.

"என்னடி அம்மா அது?"

"ஒன்றுமில்லை அத்தை. இந்த வெள்ளைக்காரர்களையெல்லாம் சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டுமென்கிறார் அவர்."

"அப்படியா, அது நடக்கிற செயலா என்ன? 'அரண்மனைக்கு எதிர்மனையா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே அத்தை மறுபடியும் தன் மூலஸ்தானத்திற்குப் போய் விட்டாள்.

பாவம்! அத்தைக்கு என்ன தெரியும்? அவள் கள்ளங் கபடம் இல்லாத வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவள். அடுப்பங்கரைதான் அவளுடைய சுவர்க்கம். அடுக்களைப் பாத்திரங்களை அவள் போற்றி வணங்கும் படிவங்கள்.

அப்பா, அம்மா, கமல் மூவரும் கல்கத்தாவுக்குப் பயணமாயினர். புறப்படும் பொழுதுகூட கமல் என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. ஆனால் அவருடைய கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி, "நீங்கள் பாக்கியசாலி. நான் சென்று வருகிறேன்" என்றான்.

"மிக்க நன்றி. எங்களை மறந்து விடாதீர்கள். ஊர் சேர்ந்ததும் கடிதம் எழுதுங்கள். வணக்கம்" என்றார்.

அவர்கள் போய்விட்டார்கள். அவரும் தன்னுடைய தங்கையுடனும், தாயுடனும் வடக்கு வீதியில் குடித்தனம் நடத்தினார். நாங்கள் இருவரும் மாலையில் சந்தித்து உரையாடிப் பொழுதைப் போக்கினோம். இல்லை; நான் தான் பொழுதைப் போக்கினேன். என்னுடைய மனத்தில் அரும்பிய தளிர்போன்ற எண்ணங்களை அவரிடம் வாய் விட்டுக் கூற முடியவில்லை. அவராகவே தளிரின் இளமா மேனியைக் காண்பார். அதன் மாமை அழகைப் புகழ்வார் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அது நடக்கவில்லை. நாட்கள் இவ்விதம் வேடன் விரித்த வலையிற் சிக்காத வெண் புறாவைப்போல் பறந்து கொண்டிருந்தன.

இவ்வாறான மனநிலையில் நான் மறுகும் போதுதான் ஒரு நாள் கடும் புலிக்குத் தப்பிய மானைச் சுற்றிலும் காட்

டுத்தீ சூழ்ந்து கொண்டதைப்போன்று, காலனைப் போன்ற பார்வையுடைய சொக்கப்பனை நான் கண்டேன். எங்களுடைய வாழ்க்கை வானிலே அவன் ஒருபெரும் வால் நட்சத்திரமாகத் தோன்றுவான் என்பதை நான் முதலில் கற்பனைகூடச் செய்யவில்லை. ஆனால் விதி யாரை விட்டது? அரும்பு மலராது—மணமும் வீசாது கருகிப் போகவேண்டுமென்று அதன் தலை எழுத்தானால் அதை யாரால் மாற்ற முடியும்?

3

சொக்கப்பன் :

தஞ்சாவூரிலேயே எல்லாச் செய்திகளையும் பஞ்சநதத்திடம் சொல்லிவிடலாம். அவனும் உடனே ஊருக்குச் சென்று வேண்டிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செய்வான் என்று முதலில் நான் நினைத்ததை மாற்றிக் கொண்டேன். அவனைக் கட்டாயப் படுத்தி, திருச்சிராப்பள்ளிவரை அழைத்துப் போனேன். அவனும் ‘‘காட்டானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் காடுமேடெல்லாம் அலைய வேண்டும்’ என்னும் பழமொழிக்கு இணங்க வேறு வழியில்லாது என்னோடு வந்தான்.

வழியில் அவனுக்கும் எனக்கும் ஓயாது வாதம் நிகழ்ந்தது. மீன் கொத்திப் பறவையின் வாழ்க்கைதான் என் உள்ளத்தில் உறைந்து கிடந்தது.

‘‘நமக்கு வேண்டிய பொருளை நாம், மீன் கொத்தியைப் போன்று சமயம் பார்த்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறர் கொடுத்து நாம் பெற்றுக் கொள்வோம் என்று நினைப்பது கையாலாகாத்தனம். அதனால் பல வேளைகளில் நாம் விரும்பிய பொருளையும் அடைய முடியாது போய் விடும்’’ என்றேன்.

‘‘மீன் கொத்திப் பறவையையும், கொக்கையும் மனிதன் உதாரணமாகக் கொள்வது மடமை. சில

வேளைகளில் அவைகளின் குறி, தப்பாமல் நல்ல பலனைக் கொடுக்கும். ஆனால், பல சமயங்களில் ஒன்றும் கிட்டாது வாடிக்கிடப்பதைத் தவிர வேறு வழி அவைகளுக்குத் தோன்றாது. அவைகளின் வாழ்க்கைக்கும் சூதாட்டக் காரனுக்கும் எவ்வித வேறுபாடுமில்லை. ஆனால், நல்ல மனிதனின் வாழ்க்கை சூதாட்டமல்ல" என்றான் அவன்.

"ஏன் சூதாட்டமில்லை? கடவுள் செயல் என்று மனிதன் எதைச்சொல்லுகிறானோ அதற்கு என்னபொருள்?

"என்ன செய்வது? ஏது செய்வது? என்ற திகைப்பு ஏற்படும்பொழுதும், தன்னால் ஒரு செயலை நிறைவேற்ற முடியாது என்று நினைக்கும்போதுந்தான் மனிதன் "கடவுள் செயல்" என்று விட்டு விடுகிறான். நீ சொல்வது போல் சூதாட்டத்தை அவன் இறைவனின் செயலாக என்றும் கருதுவதில்லை."

"அப்படியானால் வேறு வழி என்ன? இப்போது இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் அவள் அந்தக் கதர்ச் சட்டைக்காரனைத்தான் பெரிதும் விரும்புவதாகத் தெரிகிறது. நம்மை அவள் மதிக்கவில்லையென்பதும் நன்கு புலனாகிறது. 'கடவுள் செயல்' என்று அவன்மீது எல்லாச் சுமையையும் போட்டுவிட்டு நாம் சும்மா இருந்து விடுவோமா?"

"உண்மையில் நீ கடவுளை அவ்வாறு நம்பினால் உனக்கு உறுதியான வெற்றி கிடைக்கும்."

"எனக்கு அவ்வளவாக நம்பிக்கை இல்லை. ஆண்டவன் சாதிக்க முடியாத செயலையும் அதிகாரம் ஒரே நிமிடத்தில் சாதித்துவிடும். அவளைத் தூக்கி வந்து இரண்டு மாதம் கண் மறைவாக வைத்திருந்தால், தானே இணங்கி விடுகிறாள். அப்பால் ஏதாவது ஒரு கோவிலில் திருமணம் செய்து கொண்டால் போகிறது."

“கொடுத்துக் காக்க வேண்டிய கையே கொலை செய்வதா? போலீஸ் அதிகாரியாகிய நீயே......”

“பஞ்சநதம்! இதற்கா உன்னை நான் அழைத்து வந்தேன்?” என்று கடுமையாகக் கேட்டேன். உடனே அவன் தன்னுடைய பேச்சை மாற்றிக்கொண்டான். ஆனால், அவனுடைய கருத்தை மட்டும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.

“சொக்கப்பா! நான் சொல்வதைக் கேள். பெண்களைப் பற்றி உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது···”

“எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறுகிறாய். உன்னைவிட எனக்குப் பெண்களிடம் பழக்கம் அதிகம்...”

“அதை நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லையே. குடும்பப் பெண்களிடம் பழகும் முறையைப்பற்றி நான் பேசுகிறேன். கட்டாயப்படுத்தி அவர்களை நாம் இணங்க வைக்க முடியாது. மலரை முகர்ந்து பார்க்க விரும்பினால் அதைக் கசக்காமல் செடியிலிருந்து பறிக்க வேண்டும். கசக்கிவிட்டால் அதன் நறுமணம் நலிந்து போய்விடும்.”

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சுற்றி வளைத்துப்பேசாமல் சுருக்கமாகச் சொல். எவ்வளவு சொல்லியும் நீ இன்னும் என்னுடைய மனநிலையை உணரவில்லை.”

“உன்னுடைய உள்ளத்தை நான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால்தான் உன்னுடைய ராவண எண்ணம் உனக்கு நன்மையைப் பயக்காது என்று கூறுகிறேன்.”

“அதெல்லாம் வெறுங் கதை அப்பா. பதினான்கு ஆண்டுகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த அவள் தன் கணவனையே நினைத்து வாடினாள் என்பதெல்லாம் வெறுங் கற்பனை. வரலாற்றைப் பார். மேஹர் உன்னிஸா தன்

கணவன் இறந்ததும் நூர்ஜஹான் என்ற பெயருடன் ஜஹாங்கீரின் மனைவியாகவில்லையா? கிளியோபாத்ராவின் கதை உனக்குத் தெரியாதா என்ன? வரலாற்றில் இதைப் போன்று எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன."

"இருக்கலாம். ஆனால் அரசர்களுடைய நாகரிகம் வேறு. நடுத்தர வகுப்புப் பெண்களின் நாகரிகம் வேறு. அதிலும் தமிழ்ப் பெண்ணின் நாகரிகம் தனியானது."

"தமிழ்ப் பெண், கிமிழ்ப் பெண் என்றெல்லாம் பேசுவது வெறும் ஏமாற்று வித்தை. உலகத்தின் எல்லாப் பெண்களும் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கிறார்கள். எல்லோர் மனநிலையும் ஒரே வழியாகத்தான் இயங்குகிறது. துன்பம் வந்தபோது எல்லாப்பெண்களும் வேதனையடைகிறார்கள். இன்பம் கிட்டும்பொழுது அனைவரும் களிப்படைகிறார்கள். இந்த விதிக்குத் தமிழ்ப் பெண் மட்டும் விலக்காக இருக்கிறாளா என்ன?"

"மனிதர்களின் அடிப்படை உணர்ச்சிகளைப் போட்டு இதிலே நீ குழப்புகிறாய். ஆணும் துன்பம் வந்தால் அழுகிறான். இன்பம் கிடைத்தால் சிரிக்கிறான். ஆனால் வளர்க்கிற வகையால்-சுற்றியுள்ள சூழ்நிலையால்-கற்கின்ற நூல்களால்-கையாளுகின்ற பழக்க வழக்கத்தால் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் வேறுபாடு உண்டு. அந்த வகையில் தமிழ்ப் பெண்ணின் நாகரிகம் வேறு. பாரசீக அழகிகளின் நாகரிகம் வேறு. விளாம்பழமும் வில்வப் பழமும் நிறத்தால்-வடிவத்தால் ஒன்றாய் இருப்பினும் தரத்தால் வேறுபாடு உடையவை. இதனை நீ ஏன் அறியாது பேசுகிறாய்?"

"பஞ்சநதம்! என் சிந்தையை வீணாகக் குழப்பாதே. உன்னிடம் நான் ஒன்றையும் ஒளிக்காது, உள்ளது உள்ளவாறே உரைத்துவிட்டேன். எப்படியும் அவளை நான்

மனைவியாக அடையவேண்டும். அதற்காகச் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் நீதான் செய்ய வேண்டும். இது உன் கடமை.''

''அப்படிவா வழிக்கு. நீ பேசாமல் இரு. நான் ஊருக்குப் போய் அதற்கான வழிகளையெல்லாம் தேடிப் பார்த்து வருகிறேன்'' என்றான்.

அதற்குமேல் அவனிடம் நான் பேச்சை வளர்த்த விரும்பவில்லை. திருச்சிராப்பள்ளியில் அவனை விட்டு விட்டு முதலில் புறப்பட்ட வண்டியில் நான் ஏறிக் கொண்டேன்.

நன்கு பழுக்காத சேலம் நடுச்சாலை மாம்பழத்தை அறுத்துத் தின்றால் அதிலே புளிப்பும் இனிப்பும் கலந் திருக்கும். அதைப் போன்று நான் கரூருக்கு வந்தவுடன் எனக்கு இரண்டு விதமான உணர்வுகள் ஏற்பட்டன. ஒன்று அங்கிருந்து என்னை, தஞ்சாவூருக்கு ரகசிய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராக மாற்றியிருந்தார்கள். இந்த உத்தரவைக் கண்டதும் எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. பாலோடு தேனும் கலந்ததுபோல் உயர்ந்த வேலையுடன் தஞ்சாவூரும் கிடைத்திருக்கிறதே என்று உவகை அடைந்தேன்.

பெங்களூர் மாம்பழத்தின் உள்ளே வண்டு நெண்டுவது போல் இரண்டாவது நிகழ்ச்சி என் மகிழ்ச் சியைக் கெடுத்தது. போலீஸ் நிலையத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கைதி தப்பியோடி விட்டான் என்று போலீஸ்காரன் சொன்னதும், எனக்கு என்னுடைய நண்பன் பஞ்சநதத்தின் நினைவுதான் வந்தது. அவன் நேற்று இரவு விளையாட்டாகச் சொன்னது இன்று முழு உண்மையாகப் போய்விட்டதே என்று எண்ணம் ஓடியது. அவனுடைய நாக்கு நஞ்சு நிறைந்த நாக்காக இருக்க

வேண்டும். அதனால்தான் அது உடனே பலித்து விட்டது. இதைப் போன்று மற்றதும் நிறைவேறினால் எழில் என்னுடைய அழகியாய் விடுவாள். இவ்வாறு சிறிது நேரம் சிந்தனையில் மூழ்கியவாறு இருந்தேன்.

பின்னர், வந்த கடிதங்களை உடைத்துப் பார்த்தேன். மறுநாள் மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரி அங்கே வருவதாக இருந்தது. எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. "அட கடவுளே! இந்த வேளையிலா அந்தக் கைதி தப்பியோட வேண்டும்? இரண்டு நாள் பொறுத்துப் போயிருந்தால் அவன் தலையில் இடியா விழுந்திருக்கும்? ஓடுகாலிப் பயல்! என்னைத் தொலைப்பதற்கே அவன் இம்மாதிரி செய்து விட்டுப் போய் இருக்கிறான். இருக்கட்டும். அவன் எங்கே போய்விடுவான்? கையில் கிடைக்கட்டும். எலும்பை முறித்து விடுகிறேன்" என்று எனக்குள்ளாகவே சூளுரைத்துக் கொண்டு 'ஏட்டை'க் (Head constable) கூட்டி வருமாறு ஏவினேன்.

'ஏட்டு' வந்ததும் அவனுடன் ஆக வேண்டிய செயலைப் பற்றி யோசித்தேன். அவன் ஒரு பழம் பெருச்சாளி. அருமையான தந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே அவன் அசகாய சூரன். வல்வில் விஜயன் அந்தக் கருமாமுகில் வண்ணனாகிய கண்ணனை நம்பியது போல் நானும் இவனை எப்பொழுதும் நம்புபவன். இவனும் என்னை முப்போதும் கைவிட்டதில்லை. இப்போதும் அரிய யோசனை ஒன்றைச் சொன்னான்.

"இது என்னசார்? இதையா பிரமாதமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நமக்கு வேண்டிய காலிப் பயல் எவனாவது ஒருவனை இழுத்து வந்து அடைத்து விட்டால் போகிறது. அதிகாரி வரும்பொழுது கணக்கு சரியாகப் போய் விடுகிறது. அப்பால் அவர் போனவுடன் அவனைக்

கண்டு பிடித்துவிடலாம். இவனையும் வெளியே ஓட்டி விடலாம் என்றான்.

அவன் சொன்னது மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றியது. எனக்கும் வேறு வழி ஒன்றும் புலனாகவில்லை. எனவே, அவன் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் செய்யச் சொல்லிவிட்டு நானும் நிம்மதியாக இருக்க முயன்றேன்.

மறுநாள் மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரி வந்த வண்டியிலேயே எதிர்பாரா வண்ணம் என்னுடைய நண்பன் தன்னுடைய முதுமையடைந்த தாயை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பதற்காகத் தன்னுடைய தங்கையுடன் வந்தான். அவனிடம் நின்று பேசுவதற்குக்கூட எனக்கு நேரமில்லை. அவனை வீட்டில் போய் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு நான் என்னுடைய அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதிகாரி அங்கே இரண்டு நாள் தங்கினார். அந்த இரண்டு நாட்களிலும் எனக்கு மூச்சுவிட நேரமில்லை. வீட்டிற்குச்சென்று நண்பன் எப்படி இருக்கிறான் என்று கேட்கவும் முடியவில்லை.

இதற்கிடையில் இந்தப் போலிக் கைதி ஏதும் உளறாமல் இருக்கவேண்டுமே என்ற அச்சம்வேறு என்னைத் தொளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி ‘ஏட்டிடம்’ அவனைப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லிவிட்டு நான் என் வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மூன்றாம் நாள் காலையில் மேலதிகாரி புறப்பட்டார். நானும் “அப்பாடா! பிழைத்தோம்” எனச் சொல்லியவாறே வீடு வந்தேன்.

பெட்டைக்கோழி முட்டையை அடைகாக்கும் போது, குடியானவன் அதை எடுத்து அப்புறம் விட்டாலும் அது மறுபடியும் வந்து முட்டையின் மீது

அமர்ந்து அடைகாக்கும். என்னுடைய உள்ளமும் அவ்வாறுதான் எழிலின் எண்ணத்திலேயே ஓயாது படிந்து கிடந்தது, எவ்வளவோ இன்றியமையாத வேலைகளை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதுகூட அந்த எண்ணம் என்னை விட்டு அகலவே இல்லை. அவளைப் பற்றி நான் நினைக்கும் போதெல்லாம் அவளுடைய வெல்வெட்டைப் போன்ற உடல்தான் என் கண்முன்னே கவினுறக் காட்சி அளிக்கும். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே எனக்கு ஒரு வகையான இன்பம் கிடைத்தது. "அந்த இன்பம் பொய்யானது, பலாப்பழத்தையும், தேனையும் நினைத்துப் பார்ப்பதிலே என்ன இன்பம்? சுவைத்துப் பார்த்தால் அல்லவா அதன் தீஞ்சுவை தெரியும்" என்று என் உள்ளம் வாதமிடும். தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர் குறும்பு செய்யும் சிறுவனைத் தலையில் தட்டி உட்கார வைப்பதுபோல் நானும் எனக்கு எதிராகக் கட்சியாடும் என் சிந்தையை அடக்கி வைத்து விடுவேன். அதுவும் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருக்கும்.

ஆனால் இளம் பையனை எப்போதும் அடக்கி வைக்க முடியுமா? குரங்கை அதட்டி ஓர் இடத்திலேயே உட்காரச் சொல்ல முடியுமா? நம்முடைய உள்ளத்தையும் நாம் அவ்வாறே ஓரே வழியில் செலுத்துவதென்பது நடக்காத காரியம். பல நெறியில் தறிகெட்டுச் செல்லுவதில்தான் அதற்குப் பழக்கம் மிகுதி. ஆசையும் அதிகம்.

வீட்டில் நுழையும்போது என்னுடைய உள்ளத்தில் இவ்வாறான எண்ணங்கள் வானத்திலே கருமுகில்கள் சஞ்சரிப்பதைப் போன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தன. காற்று வீசியதும் கலைந்து போகும் கொண்டல்களைப் போன்று என்னுடைய நண்பனின் குரலைக் கேட்டதும் என்னை நெருங்கிய நினைவுகளும் நாட்டுப் புறத்துப் பெண்ணைப் போல் நாணி மறைந்தன. பட்டினத்து இளமங்கையைப்

போல் அவை மீண்டும் எப்போது தலை நிமிர்ந்து நிற்குமோ? யார் கண்டார்கள்.

நாங்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் இண்டர் மீடியட் (Intermediate) என்று பெயர் இல்லை. அதற்கு F. A. என்று பெயர். F. A.ல் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய நண்பன் சாந்தலிங்கம். அவனுடைய பெயர்தான் சாந்தலிங்கமே யொழிய, பண்பில் என்னைப் போன்றே முரடனுயிருந்தான். என்னைவிட ஒரு படி மேல் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனுல் கல்லூரிப் படிப்பில் அவன் என்னைப் போன்று 'மண்டு' என்ற பெயர் வாங்காமல், கெட்டிக்காரன் என்று பெயர் பெற்ருன். பி.ஏ. பட்டமும் பெற்ருன். நானே பன்முறை முயன்றும் F. A. என்னும் பூதத்தின் இரும்புப் பிடியினின்றும் மீள முடியாமல் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு போலீஸ் துறையில் சேர்ந்தேன்.

அவன் முதலில் பட்டினத்திலே வெறும் 'கிளார்க்' (Clerk) ஆகச் சேர்ந்தான். "சடசட" வென்று முன்னேறி இப்போது டெபுடி கலெக்டராக வேலை பார்க்கிருன். என்னைக் கண்டதும் அவன் தன் பழைய இயல்பெல்லாம் மாறியவனுய் அமைதியோடு வரவேற்ருன்.

"வாப்பா வா? இதுதான் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் முறையா?" என்ருன்.

"சாந்தலிங்கம்! என்னை மன்னித்துக் கொள். போலீஸ் துறையைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா என்ன?"

"அடடே! மன்னிப்பு எதற்கு அப்பா? விளையாட்டுக்காகச் சொன்னேன். நீ வீட்டில் இல்லா விட்டாலும் உன்னுடைய வேலைக்காரன் நன்கு உபசரித்தான். எவ்விதமான குறையும் வைக்கவில்லை."

"அப்படியா? மெத்த மகிழ்ச்சி. அதிருக்கட்டும் அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டாயா? அம்மாவுக்கு என்ன உடம்புக்கு?"

"உடம்புக்கு என்ன என்பதைத்தான் இன்னும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. நாளுக்கு நாள் இளைத்துக் கொண்டே வருகிறார்கள். பசியே எடுப்பதில்லை."

"இதற்கு டாக்டர் என்ன சொல்லுகிறார்?"

"அவர் என்ன சொல்லுகிறார். சிறிது நாள் ஆஸ்பத்திரியிலேயே தங்கச் செய்து ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்கிறார். அவராலும் ஒன்றும் முடியாவிட்டால் அப்பால் சென்னைதான் போகவேண்டும்."

"அண்ணா" என்று இனிமையாக அழைத்தவாறே அப்போது அவனுடைய தங்கை வெளியே வந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஆமை தன்னுடைய உடல் முழுவதையும் உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு ஓட்டுக்குள் மறைந்து விடுவதைப் போன்று வீட்டுக்குள்ளே மறைந்து கொண்டாள்.

"வாம்மா! சொக்கப்பனை நீ பார்த்ததில்லையா என்ன ?" என்று அழைத்தான் சாந்தலிங்கம்.

அவள் தலையைக் கவிழ்ந்தவாறே வந்தாள். நாணத்தால் அவளுடைய கன்னங்கள் சிவப்பு அந்தி மந்தாரையைப் போல் காணப்பட்டன. கார் காலத்து முல்லைக் கொடிபோல் "தளதள" வென்று அவள் உடல் வளமாக வளர்ந்திருந்தது. கொடியிலே பூத்த குவளை மலர். போன்று எழிலுடன் காணப்பட்டாள். கூந்தல் கருநாகம் போன்று பின்னே நீண்டு கிடந்தது.

அண்மையில் நான் ஓர் ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்றைப் படித்தேன். அக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் நாகப் பாம்பைப் பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சி செய்திருந்தார். நாகப் பாம்பின்

படத்திற்கு மனித உருவத்தை அப்படியே படம் (Photo) பிடித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் உண்டாம்.

அப் பாம்பைத் துன்புறுத்தி, யாராவது கொல்லாது விட்டு விட்டால், உடனே அது தன் படத்திலே அவனுடைய உருவத்தைப் பதித்துக் கொள்ளுமாம். பின்னர் எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்தாலும் அவனைக் காண வாய்ப்பு நேரிட்டால் அவனை விடாது துரத்திக் கடித்துக் கொன்று விடுமாம்.

நம்முடைய நாட்டில் இதனால்தான் நல்ல பாம்பை அடிக்கக் கூடாது என்பார்கள். அடித்தால் கொல்லாது விடக் கூடாது என்று கூறுவார்கள். கொன்ற பின்னரும் அதை எரிக்காது விடுவது பாவம் என்றும் சொல்லுவார்கள். நம்முடைய நம்பிக்கை அந்த ஆராய்ச்சியோடு ஒத்து இருப்பதைக் கண்டு எனக்கு அப்போது மிகவும் வியப்பு ஏற்பட்டது.

இப்போது நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், அந்த நாகப் பாம்பின் படத்தில் எவ்வாறு அதற்குத் தீது செய்தவன் உருவம் அழியாது பதிந்து விடுமோ அவ்வாறு தான் ராஜேஸ்வரியின் படிவமும் என் உள்ளத்தில் படிந்து விட்டது.

அந்த ஆராய்ச்சிக்காரர் பாம்பின் பையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உருவங்கள் தங்குமா தங்காதா என்பதைப் பற்றி ஒன்றுமே எழுதவில்லை. ஆனால், இப்போது என் சிந்தைப் படத்திலே இரண்டு வண்ணமலர்களின் வாடாத மேனி உருவங்கள் பதிந்து போய்விட்டன. இரண்டில் எவ்வுருவை நான் துரத்திப் பிடித்து எனக்கு இரையாக்குவது? இதைப் பற்றித்தான் இனி நான் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

“தன்னைத்தானே மனிதன் ஏமாற்றிக் கொள்வதிலே மிகவும் கெட்டிக்காரன். அதிலே, அவன் அடைகின்ற உள்ள நிறைவும் மிகவும் வியத்தற்குரியது. கற்பனையிலே மட்டும் நடக்கக்கூடிய செயல்கள் சிலவற்றை, வாழ்க்கையிலும் நடக்கக் கூடியவை என்று எண்ணுகிறான். ஆண்டவனைப் பூசை செய்வதைப் போன்று அவைகளை அன்றாடம் தொழுது பணிவதிலும் அவனுக்குச் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை.

ஒரு மனிதன் எல்லோரிடத்திலும் அன்பு காட்டுவது என்பது நடைமுறையில் முடியாத ஒரு செயல். அதே போன்று ஒருவரிடம் முதலில் வைத்த அன்பை மாறாமல் காப்பதும் முடியாத காரியம். கற்புக்கு எவ்வளவு பாராட்டு இருந்தாலும் சமுதாயத்தில் அது எத்தனை பேர்களிடத்தில் அசைக்க முடியா வண்ணம் வேரூன்றி உள்ளது? ‘பொறாமை கூடாது’, என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், எத்தனைபேர் அதனுடைய உடும்புப் பிடியினின்றும் தப்பி யுள்ளனர்? இவ்வாறு நம்முடைய உயர்ந்த கொள்கைகளை நாம் அலசிப் பார்த்தால் அவைகள் எல்லாம் யாரோ ஒரு மனிதனின் கற்பனையிலே தோன்றி பின்னர் ஏட்டிலே இடம் பெற்றுள்ளவை என்பதனை நாம் நன்கு உணரலாம்.

காதல் என்பதும் இவ்வாறுதான். இந்தப் போக்கற்ற கவிஞர்கள் காதலைத் தெய்வீகமானது என்று வருணித்தார்கள். காதலர்களைப் பிரிக்க இந்த உலகில் எந்தச் சக்தியாலும் முடியாது என்று உறுதியாக இயம்பினார்கள். தாயின் குரலைக் கேட்டவுடன் குழந்தை மயங்குவதுபோல் பொதுமக்களும் கவிஞர்களின் இந்த மாயக் குரலைக் கேட்டு மயங்கிவிட்டார்கள். அறிவால் ஆராய்ச்சி செய்ய மறந்துவிட்டார்கள். பொய்யை அழுத்தந் திருத்தமாக எட்டுமுறை விடாது கூறினால்

அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? இறுதியில் ஏமாந்து போய் நம்பிவிட்டார்கள்.

நம்முடைய உடலுக்குக் காற்றும், உணவும் , நீரும் இன்றியமையாதவை. அவைகள் நமக்குத் தேவையானதால் அதை நாம் விரும்புகிறோம். இதைப் போன்றுதான் காளைப் பருவத்திலும், கன்னிப் பருவத்திலும் சில உணர்ச்சிகள் நம்மிடத்திலே மேம்பட்டு நிற்கும். அந்த உணர்ச்சி தணிய, ஆண், பெண்ணை விரும்புகிறான். பெண், ஆணை விரும்புகிறாள். இதிலே தெய்வீகம் என்ன இருக்கிறது?

கோயம்புத்தூர் சிறுவாணித் தண்ணீர் சென்னைத் தண்ணீரை விடச் சுவையானது. எனவே ஒருவன் கோவை நீரை விரும்பினால் அது காதலால் விளைந்த விளைவு என்று கூற முடியுமா?

எழிலைப் பார்த்தேன். அவள் உடல் வைரங்கள் பதித்துத் தங்கத்தால் செய்த செந்தளிர்க் கொடிபோல் எடுப்பாக வளர்ந்திருந்தது. அவள் என்னைக் கவர்ந்தாள். அப்பால் என் நண்பனின் தங்கையைக் கண்டேன். தங்கத்திற்கு மெருகுபோட்டது போல் அவளும் பளபளப்பாக இருந்தாள். அவளும் என்னைத் தன்பால் ஈர்த்தாள். இருவரின் கவர்ச்சியிலும் வேறுபாடு இருப்பது உண்மை. எழில் என்னை முற்றிலும் கவர்ந்துவிட்டாள். என் தோழனின் தங்கை அந்தவகையில் கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கலாம். இதை உணராது காதலுக்கும் கடவுளுக்கும் வேற்றுமை யில்லை என்றெல்லாம் பேசுவது வெறும் பிதற்றல். காய்ச்சல் அதிகமாகி விட்டால் நோயாளி எதை வேண்டுமானாலும் உளறுவான். அதைப் போல் காமவெறியின் உச்சநிலையிலே பிறந்தவைதான் காதலைப் பற்றிய லட்சியப் பேச்சுக்கள்,"

என்னுடைய நடத்தையை எள்ளி நகையாடிய என் நண்பன் பஞ்சநதத்திற்கு இவ்வாறு நான் நீண்ட கடிதம் ஒன்று எழுதினேன். இக் கடிதத்தைக் கண்டு அவன் எனக்கும் எழிலுக்கும் திருமணம் நடப்பதற்கான முயற்சியைக் கைவிட வேண்டாமென்று வேண்டிக் கொண்டேன்,

"திருமணம் என்பது நமக்கு வேண்டிய அரிசி. பருப்பு முதலியவைகளை நாம் வீட்டிலேயே வாங்கி வைத்துக்கொள்வதைப் போன்றது. நம்முடைய இல்லத்திலே ஒரு சிறு கிணறு வெட்டிக் கொள்வதைப் போன்றது• சொத்துரிமையை மனிதன் எந்தக் காலத்தில் ஒப்புக் கொண்டானே அந்தக் காலத்தில்தான் திருமணமும் வழக்கத்திற்கு வந்தது. பெண்ணும் ஒருவனுக்கே உரியவளானுள்.

தனிச் சொத்துரிமையை ஒப்புக் கொள்ளாத காலம் வரும்போது பெண்ணடிமையையும் சமுதாயம் ஒப்புக் கொள்ளாது. அந்தக் காலம் வருவதற்கு முன்பே நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? வந்த பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம்."

நான் எப்பொழுது இந்தப் போலீஸ் இலாகாவில் சேர்ந்தேனே அப்பொழுது முதற்கொண்டு நான் பெண்களிடம் நன்கு பழகி வருகிறேன். எனவே என்னை எதிர்த்துப் பஞ்சநதம் ஒன்றும் எழுதவில்லை.

"கணபதியின் மூலமாக வேண்டிய முயற்சிகள் செய்து வருகிறேன்" என்று சுருக்கமாக எழுதி இருந்தான். நானும் அவனிடம் வாதத்தை வளர்த்தவில்லை. ஆனுல் என்னுடைய வழியில் நான் தங்கு தடையின்றி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தேன்.

கோழி கூவுவதற்கும், பொழுது விடிவதற்கும் நேரம் பொருத்தமாக இருப்பதுபோல் என்னைக் கரூரிலிருந்து

விடுவிக்க ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வருவதற்கும், என் நண்பனைத் தந்தி மூலம் உடனே தஞ்சாவூருக்கு மாற்றியுள்ள செய்தியும் ஒரே சமயத்தில் வந்தது.

தஞ்சையில் அப்போது டெபுடிகலெக்டராக ஒரு வெள்ளைக்காரர் வேலை பார்த்து வந்தார். ‘நிர்வாகத் திறமை மிக்கவர்’ என்று அவர் எப்படியோ பெயர் வாங்கி இருந்தார். அவரை அவசரமாக வட ஆற்காட்டுக் கலெக்டராகப் போட்டுவிட்டு அந்த இடத்தில்தான் என் நண்பனை மாற்றியிருந்தார்கள்.

அவனுடைய விடுமுறையை ரத்து செய்து உடனே வேலையில் சேருமாறு வந்த உத்தரவைக் கண்டு அவன் ஒருகணம் திகைத்துப் போய்விட்டான். ஒரு பக்கத்தில் நோயாளித் தாய்; மறு பக்கத்தில் ‘‘வேலையில் புலி’’ என்று பெயர் பெற்ற ஒருவன் அலுவல் பார்த்த இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது. அதனால் தன்னுடைய பெயருக்கு ஒருகால் எதிர்காலத்தில் ஏதாவது கெட்ட பெயர் நேருமோ என்று கலங்கினான்.

அவனுடைய சிந்தை நோயை அறிந்து நானும் அவனுடைய தங்கை ராஜேஸ்வரியும் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினோம். ‘ஒரே கல்லில் இரு பறவைகளை வீழ்த்தியதைப் போன்று, ஒரே செயலில் அரசாங்க உத்தரவுக்கும் கீழ்ப்படிந்து தாயின் நோயையும் சீராக்கலாம் என்று எடுத்துரைத்தோம். தஞ்சாவூர் ஆஸ்பத்திரி கரூர் ஆஸ்பத்திரியை விடப் பெரியது என்றும், அங்கே தக்க முறையில் மருத்துவம் பார்ப்பார்கள் என்றும் நான் சொன்னேன்.

என்னுடைய யோசனையை ஒப்புக் கொள்வதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி ஒன்றும் இல்லை. எனவே நாங்கள் அனைவரும் கரூரை விட்டுத் தஞ்சாவூருக்கு வந்து சேர்ந்தோம். எனக்கு அரசாங்கம் கட்டிக் கொடுத்த

வீடு உடனே கிடைத்தது. இது போலீஸ்காரர்களுக்கு இருக்கும் ஒரு தனிச் சலுகை. எனவே அந்த வீட்டில் மறுபடியும் நாங்கள் குடித்தனம் செய்யலானோம்.

முதலில் அந்த முதிய அம்மையை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தோம். மறுநாள் நாங்கள் இருவரும் எங்களுடைய வேலையை ஒப்புக் கொண்டோம். அவன் நற்பெயர் எடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஓய்வில்லாது உழைத்தான். அடிக்கடி தன் வட்டத்தைச் சார்ந்த வெளியூர்களுக்கும் சென்றான். இதனால் வீட்டில் நானும் ராஜேஸ்வரியும் தனியே கழிக்கவேண்டிய தங்கமான நாட்கள் பல கிடைத்தன. அப் பொன்னான நாட்களை நான் என் கண்ணைப் போல் நன்கு காத்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்...

* * *

வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் நான் திருவையாற்றுக்கும் சென்று வந்தேன். தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள காங்கிரஸ் கலகக்காரர்களை மறைமுகமாகக் கண்காணிப்பதுதான் என்னுடைய வேலை. எனவே அந்தச் சாக்கில் நான் அங்கு சென்று எழிலைப் பார்க்க முயன்றேன். இரண்டொரு சமயங்களில் அவளைக் கண்டேன். ஆனால் என்னைக் கண்டதும் அவள் “சடக்” கென்று உள்ளே போய்விடுவாள்.

குளத்தின் அடியிலே இருக்கும் மீன் சில வேளைகளில் நீர் மட்டத்திற்கு வந்து காற்று வாங்கும். அப்போது ஏதாவது ஒரு சிறு ஓசை கேட்டாலும் உடனே வாலால் நீரை அடித்துக் கொண்டு உள்ளே போய்விடும். எழிலின் செய்கை எனக்கு அவ்வாறுதான் இருந்தது. அதைக் கண்டு என் உள்ளம் வருந்தும். “மீனைப் பிடிக்கத் தூண்டிலைப் போட்டிருக்கிறோம். அது இந்த மீனுக்கு எப்படித் தெரியும்? தூண்டிலில் சிக்கட்டும், அப்போது பார்த்துக்

கொள்ளலாம். அதுவரை ஆரவாரம் செய்யாது அடங்கி இப்பதுதான் நல்லது'' என்று என் சொந்த சிந்தைக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவேன்.

இன்னும் சில வேளைகளில் ஆத்திரத்தோடு பஞ்சநதம் இல்லம் நோக்கிச் செல்வேன். காரியத்தைச் சட்டென முடிக்காது காலம் கடத்தும் அவனது போக்கைக் கண்டபடி வைவேன். அவனும் என் சினத்தைப் பொருட்படுத்தாது என்னைச் சிறிது நாள் பொறுக்கும்படிச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிடுவான்.

ஆனால் இதில் நான் பஞ்சநதத்தை மட்டும் நம்பி வாளா இருந்துவிடவில்லை. 'சமாதானப் பேச்சை நடத்திக்கொண்டு அதே சமயத்தில் ஆயுதங்களையும் பெருக்கிக் கொள்ளும் அறிவுள்ள அரசாங்கத்தைப் போன்று' நானும் மறைமுகமாக என் அலுவலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சமாதானப் பேச்சு முறிந்தால் அப்பால் படைகள் பகைவனின் நாட்டை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்லுவதற்கான திட்டங்களோடு நான் ஆயத்தமாக இருந்தேன்.

முதல் நாள் பார்த்த அந்தக் கதர்ச்சட்டைக் காலிப் பயலைப் பற்றிய முழு வரலாற்றையும் நான் இப்போது அறிந்துகொண்டேன். அவன் தற்போது எவ்வாறு வடக்கு வீதியில் இருந்த வண்ணமே இந்தத் திசை காட்டும் கருவியை ஆட்டி வைக்கிறான் என்பதையும் என் ஆட்களின் மூலமாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

எனக்கும் ராஜேஸ்வரிக்கும் இடையே இருந்த திரை அனைத்தும் இப்போது மறைந்து போய்விட்டது எங்களுடைய உறவை என் நண்பனும் மறைமுகமாகத் தெரிந்து கொண்டான் என்பதையும் நாங்கள் உணர்ந்தோம். இதற்குப் பின்னர் அவள் எப்போது பார்த்தாலும்

"விரைந்து திருமணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். அண்ணாவைக் கேளுங்கள்" என்று நச்சரித்தாள். அவளுக்கு அஞ்சியே நான் பல நாட்கள் வெளியூரிலேயே வேலையில்லாமலிருந்தும் தங்கிவிடுவேன். எழிலைப்பற்றி இரண்டிலொன்று தெரிந்தால் பரவாய் இல்லை என்ற துடிப்பும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இம்மாதிரி இடுக்கண் என்னைத் துன்புறுத்தி வரும் போதுதான் "கணபதியும், எழிலும் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படுகிறார்கள். அங்கே எழிலின் தந்தையிடம் உன்னுடைய திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவதாகக் கணபதி எனக்கு வாக்குக் கொடுத்துள்ளார்" என்று பஞ்சநதம் எழுதி இருந்தான்.

அதைக் கண்டதும் என் நெஞ்சம் அமைதி பெறவில்லை. உடனே திருவையாற்றுக்குப் புறப்பட்டேன். "அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு நீயும் கல்கத்தா போ. நீயே எழிலின் தந்தையிடம் பேசு. கணபதியை நம்புவதும் களிமண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்குவதும் ஒன்றுதான்" என்று பஞ்சநதத்திடம் கூறினேன்.

"சீச்சி! என்னப்பா, நீ உலகம் தெரியாதவனாய் இருக்கிறாய். இந்தக் காலத்தில் பெண்ணைப் பெற்றவன், கையில் பொன்னையும் வைத்துக்கொண்டு மாப்பிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டு அலைகிறான். நீ என்னடா என்றால்..." என்று இழுத்தான் அவன்.

ஆனால் அவனை நான் விடவில்லை. ராஜேஸ்வரி என்னை நெருக்குவதையும் அவனிடம் கூறமுடியவில்லை. சொன்னால் அவன் தன்னுடைய கட்சி வென்றதாகப் பெருமையடித்துக்கொண்டு என்னைக் குத்திக் காட்டுவான். அதையும் நான் விரும்பவில்லை. எனவே போலீஸ்காரனுக்கு உத்தரவு போடுவதுபோல், "எனக்கு அதெல்லாம்

தெரியும். நீ அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு போ என்றால் போ” என்றேன்.

அவனும் சரியென ஒத்துக் கொண்டான். ஆனால் அம்மா இரண்டு நாள் கழித்துப் புறப்படலாம் என்று பயணத்தை ஒத்திப் போட்டார்கள். எனக்கோ அதைக் கேட்டுப் பன்மடங்கு சீற்றம் வந்தது. அதைப் பஞ்சநதம் உணர்ந்து கொண்டான்.

“சொக்கா! நாம் மீனைப் போன்று வாழக்கூடாது அப்பா. நீரிலிருந்து அதை அப்புறப்படுத்தினால் அதன் ஆவி போய்விடும். அந்த வாழ்க்கை நமக்கு வேண்டாத வாழ்க்கை. தவளையைப் பார்! அது நீரிலும் இருக்கும். நிலத்திலும் இருக்கும். அதனால் அதன் வாழ்வும் நிலைக்கும். நாமும் அதைப் போன்று நம்முடைய உணர்ச்சிப்படியும் வாழவேண்டும். சமயத்தில் பிறர் உணர்ச்சிப்படியும் நடக்க வேண்டும்” என்றான்.

அவன் இவ்வாறு விளையாட்டாகச் சொன்னது என் உள்ளத்தின் நெருப்பையும் சிறிது தணித்தது. அதுதான் அவனுடைய ஆற்றல். நாம் எவ்வளவு சினந்து கொண்டாலும் நகைச் சுவையோடு பேசி அவன் நம்மை மாற்றிவிடுவான்.

“சரி, இரண்டு நாள் கழித்தே புறப்படுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு நானும் அங்கிருந்து புறப்பட்டேன். கொட்டும் மழையில் எருமை நடப்பதுபோல் அந்த இரண்டு நாட்களும் மெல்ல நடந்தன. மூன்றாம் நாள் அவர்கள் இருவருக்கும் கல்கத்தாவுக்கு டிக்கட் வாங்கிக் கொடுத்துத் தஞ்சைப் புகை வண்டி நிலையத்தில் அவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பினேன்.

நேரே வீட்டிற்கு வந்தேன். வீடு பூட்டி இருந்தது. வெளியில் ஒரு போலீஸ்காரன் நின்று கொண்டிருந்தான்,

என்னைக் கண்டதும் சாவியை என் கையில் பேசாது கொடுத்தான்.

"எங்கேடா அவர்கள்?"

"அவர்கள் அம்மாவுக்கு ஆபத்து என்று ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் இருக்கிறார்கள்."

"யார் யார் போய் இருக்கிறார்கள்?"

"அந்த அம்மா மட்டும் தானுங்க."

"ஏன் சின்ன கலெக்டர் துரை இல்லையா?" (டெப்டி கலெக்டரை அப்போது அவ்வாறுதான் அழைப்பது வழக்கம்.)

"இல்லைங்க? அவர் காலையிலேயே நாகைப்பட்டினம் போய் விட்டாருங்க."

உடனே நான் திரும்பி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அங்கே ராஜேஸ்வரி மட்டும் தன்னுடைய தாயின் படுக்கையின் மீது அமர்ந்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் அவள் "கோ" வெனக் கதறினாள். அவளைத் தேற்றி நான் அந்த அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவருடைய உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில்அந்த விடிவிளக்கு நின்று போய்விடும் என்பதிலே சற்றும் ஐயமில்லை. அவ்வேளையில் கையில் ஊசியுடன் ஒருடாக்டர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஊசி போடும்வரை நான் பொறுமையாக இருந்தேன். பிற்பாடு அவர் பின்னாலேயே சென்று விசாரித்தேன். "இன்னும் சில மணி நேரத்தில் உயிர் போய்விடும். எனவே நீங்கள் அந்த அம்மாவை வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வது நல்லது" என்றார்.

வெளிப்படையாகக் கூறிய அவருடைய பேச்சை நான் அப்படியே ராஜேஸ்வரியிடத்தில் கூறவில்லை. சொன்னால் அவளுடைய இளகிய மனம் அதைத் தாங்க முடியாது முறிந்து விட்டாலும் விடலாம். எனவே, அவளே படிப்படியாக அந்தத் துன்ப முடிவைத் தெரிந்துகொள்வது தான் நல்லது என்று நான் நினைத்தேன்.

உடனே என் நண்பனுக்கு அவனுடைய தாயின் நிலையைப் பற்றித் தந்திமூலம் அறிவித்துவிட்டு மீண்டும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தேன். தன்னுடைய தாயின் உயிரற்ற உடலின்மீது ராஜேஸ்வரி விழுந்து புரண்டு விம்மி அழுத வண்ணமிருந்தாள். 'இனி வேறு வழியில்லை' என்று எண்ணியவனாய் ராஜேஸ்வரியை அழைத்துக்கொண்டு உடலையும் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்தேன்.

செய்தி அறிந்ததும் வீட்டில் நிறையக் கூட்டம் கூடி விட்டது. அதிகாரத்திலிருந்தால் நமக்குத் தெரிந்தவர்களும் தெரியாதவர்களும் வீடுதேடி நிறைய வருவது வழக்கம் அல்லவா? அதையொட்டி என் வீட்டிலும் கூட்டம் இடம் கொள்ளாதபடி கூடி இருந்தது. எனவே தெருவிலும் பந்தல் போடுமாறு சொல்லிவிட்டுநண்பனின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நாள் ஒன்றாகியும் அவன் வரவில்லை. ஒருவேளை அவனுக்கு என்னுடைய தந்தி கிடைக்கவில்லையோ என்னவோ அல்லது அவன் தான் ஒருகால் நாகைப் பட்டினத்திலிருந்து கிராமங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறானோ என்னவோ? இம் மாதிரி பல வகையாக நான் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

"அண்ணன் இன்னும் வரவில்லையா? ஏன் வரவில்லை? எப்போது வருவார்?" என்று அடிக்கடி ராஜேஸ்வரி கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நானும் ஒருவாறு விடைசொல்லி

அவளைத் தேற்றிக்கொண்டே வந்தேன். இதற்கிடையில் பிணத்தின் உடலை வேறு போற்றிக்காக்கவேண்டிஇருந்தது

மறுநாள்தான் என் தோழன் வந்தான். நைந்துபோன தன் தாயின் உடலைக்கண்டு கண்ணீர் வடித்தான். உடனே சவத்தை எடுத்து அடக்கம் செய்துவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினோம். சாவு எவ்வளவு மிகுதியான துன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்பதை நான் அன்றுதான் கண்கூடாகக் கண்டு என் உள்ளத்தில் உணர்ந்தேன். அந்த உணர்வு என் வாழ்நாள் முழுவதும் சிதையாமல் இருந்திருந்தால் நான் ஒரு சீலமுள்ள அதிகாரியாக மாறி இருப்பேன். ஆனால் மனித எண்ணங்களைப் போன்று விரைவில் மாறக்கூடிய பொருள் உலகில் என்ன இருக்கிறது?

ராஜேஸ்வரியும், அவள் தமையனும் அடைந்த துன்ப நோயைக் கண்ட என் உள்ளம் அவர்களுக்கு உதவியாகவும், பக்கத் துணையாகவும் இருக்க நினைத்தது. அதன் விளைவாக என் மனதிலும் ஒரு பெரிய எண்ணம் தோன்றியது. "ராஜேஸ்வரியை மணந்துகொண்டால் என்ன?" என்று நான் அடிக்கடி எண்ணினேன். ஆனால் என்னுடைய உள்ளத்தின் மூலையில் எங்கிருந்தோ அதற்குப் பலமான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. 'திருமணம் செய்து கொள்வதாய் இருந்தால் எழிலைத்தான் செய்து கொள்ள வேண்டும்' என்று அந்த எதிர்ப்பு மனம் மிகவும் உறுதியாகஇருந்தது.

அன்று இரவு முழுவதும் என் சிந்தைப் போராட்டம் ஓயவே இல்லை. தன் அண்ணனின் தேறுதல் சொற்களைவிட ராஜேஸ்வரி என்னுடைய மொழிகளில்தான் ஆறுதல் பெற்றாள். அவன் அண்டையில் நின்று தன் துன்பத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதைவிட என் பக்கத்தில் இருப்பதை அவள் பெரிதும் விழைந்தாள் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் நான் என்ன செய்வது?

மறுநாள் காலையில் என் காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு அன்றைய தினசரியைப் பார்க்கலாமென விரித்தேன். உடனே என்னுடைய தலையில் ஓராயிரம் சம்மட்டிகளைக் கொண்டு தாக்கியதைப் போன்று வலியும், கலக்கமும் ஏற்பட்டன. கண்ணிலே நீர் 'மள மள'வென்று வடிந்தது. எப்போதும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ராஜேஸ்வரி என் நிலையைக் கண்டதும் மேலும் உள்ளங் கலங்கி, உரை தடுமாற "என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மாவும், பஞ்சநதமும் சென்ற ரயில் வண்டியைப் பம்பாய்க்குப் பக்கத்தில் கலகக்காரர்கள் கவிழ்த்து விட்டார்களாம்" என்று சொல்லி அந்தச் செய்தித் தாளை அவளிடம் நீட்டினேன். அப்போது என் நண்பனும் அங்கு வந்தவன் செய்தியை அறிந்து துடித்தான். நானும் என்ன பண்ணுவது என்பதறியாது கற்சிலைபோல் கண்ணீர் சோர நின்றேன்.

கார்காலத்து வானத்தில், ஓர் இடி இடித்த உடனே மின்னல் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து செல்வதுபோல் ரயில் விபத்தை அறிந்த என் மூளையும் பலவிதமாக எண்ணியது. செய்தித்தாளை முழுவதும் தேடிப் பார்த்தும், பஞ்சநதத்தைப் பற்றியும் என் தாயைப்பற்றியும் எவ்வித மான தகவலும் காணோம்.

அவர்கள் என்ன ஆனார்கள்? விபத்தில் மாண்டவர்களின் தொகையோடு அவர்களின் எண்ணிக்கையும் கலந்து விட்டதா? அப்படியானால் அவர்களின் உடல்களை இந்நேரம் என்ன செய்திருப்பார்கள்? புதைத்திருப்பார்களா? ஐயோ! இம்மாதிரியான சமயங்களிலெல்லாம் பல பிணங்களையும் ஒரேயடியாக ஒரு பெரிய குழி வெட்டி அதில் அல்லவா புதைப்பார்கள். என் தாய்க்கு இவ்வாறான மரணமா இறுதியில் ஏற்பட வேண்டும்.

ஒருகால் காயங்களோடு உயிர் பிழைத்தும் இருக்கலாம். அவ்வாறான எண்ணம் தோன்றிய உடனே நான் நாற்காலியினின்று எழுந்து நின்றேன். என் நிலையைக் கண்ட சாந்தலிங்கம், "என்ன சொக்கப்பா? நீ புறப்படப் போகிறாயா?" என்றான்.

"ஆமாம். நேரே சென்று தேடிப் பார்க்கிறேன், அப்போதுதான் என் மனம் அமைதி அடையும்."

"சரி, போய் வா. அவர்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேர்ந்திருக்காது என்று என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒன்று கூறுகிறது. நீ போய்ச் சேர்ந்ததும் உடனே செய்தியை விளக்கித் தந்தி கொடு."

"ஆமாம்; உடனே தந்தி கொடுங்கள்" என்றாள் ராஜேஸ்வரியும்.

விபத்து நடந்த இடத்தை நான் நெருங்க நெருங்கப் பிணத்தின் நாற்றம் மூக்கைத் தொளைத்தது. இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு புகைவண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பயணம் செய்பவர்கள் பெரிய ரயில் சந்திப்பில் Junction) இறங்கி வேறு ரயிலில் ஏறுவதுபோல் எல்லோரும் இறங்கி அங்கே மாறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நானும்இறங்கி அங்குள்ள அதிகாரிகளைவிசாரித்தேன். அவர்கள் பயணம் செய்தவர்களின் விலாசத்தைக் கேட்டனர். நான் சொன்னதும் அவர்களுடைய பட்டியலில் தேடிப் பார்த்தனர்.

"அம்மாதிரியான பெயரே இல்லை சார்" என்றான் பட்டியலைப் பார்த்துக்கொண்டே ஒருவன்.

அதற்குள் இன்னொருவன் வந்தான். அவனும் என்னை விபரம் விசாரித்தான். மறுபடியும் அவனிடம் அனைத்தையும் கூறினேன். உடனே அவன் முன்னைய அதிகாரி

யைப் பார்த்து, "ஆஸ்பத்திரிப் பட்டியலைப் பார்" என்றான்.

அவனும் மேஜைமீதிருந்த கண்ணாடியைத் தன் கண்ணில் போட்டுக்கொண்டு தேடினான். அவன் தேடியதைப் பார்த்தால் அங்கும் ஒன்றும் இருக்காதோ என்று நான் அஞ்சிய வண்ணமே இருந்தேன்.

"இதிலும் அவர்களுடைய பெயர் இல்லையே" என்றான்.

அவர்களுடைய வேலை முடிந்து விட்டது. ஆனால் நான் என்ன செய்வது? என் வேலையை நான் இனிமேல் தான் தொடங்கவேண்டும். ஆனால் எவ்வாறு? எங்கே சென்று அவர்களைத் தேடுவது? ஒன்றும் விளங்காமல் அந்த வட்டாரமெல்லாம் தேடினேன். என்னுடைய கால்கள் நடக்க முடியும் வரை நடந்தேன். ஆனால் ஒன்றும் பயனில்லை.

பதுங்கி இருந்த புலி மெல்லமெல்ல வெளியே எழுந்து வருவதைப் போன்று அந்தி இருள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. பகலெல்லாம் நன்கு ஓடியாடிக் களைத்துப்போன இளம் பையன், விளக்கேற்றியதும் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே தூங்கி விழுவதைப் போன்று என் உடலும் சோர்ந்து நின்றது. ஆனால் நான் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் சில விளக்குகள் எரிவதைப் போன்று வெளிச்சம் தோன்றியது.

புயலில் அகப்பட்டுத் தவித்த மரக்கலம் கலங்கரை விளக்கத்தைக் கண்டவுடன் கரையைக் காணும் ஆசையால் விரைவதைப் போன்று நானும் விரைந்து அடி எடுத்து நடந்தேன். வெளிச்சத்தை அணுக அணுக அங்கே பல கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருப்பதைக்

கண்டேன். ஒரு கால் ராணுவம் ஏதாவது தங்கி இருக்கிறதோ என்று ஒரு கணம் தயங்கினேன்

“ராணுவம் தங்கி இருந்தால்தான் என்ன? நான் ரகசிய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். என்னைத் தெரிந்து கொண்டால் அவர்கள் எனக்கு வேண்டிய இருக்கையும், உணவும் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள் என்று எண்ணியவனாய் மேலும் விரைந்து நடந்தேன். சேய்மையில் பார்க்கும்போது விளக்கின் வெளிச்சம் தெரிந்ததேயொழிய அதை நெருங்க நெருங்க ஒரே இருட்டாகத்தான் இருந்தது. எனினும் நான் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று ஏதோ ஒரு பள்ளத்தில் விழுவதைப் போன்று எனக்கு ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது. அடுத்த கணம் நான் பள்ளத்திலேயே விழுந்து விட்டேன். இரண்டு காலையும் தூக்க முடியாவண்ணம் அடி பலமாகப் பட்டு விட்டது. நான் விழுந்த குழி இரண்டு ஆள் அளவு ஆழமிருக்கும். எதையாவது பற்றி ஏறலாமென்றாலும் ஒன்றையும் அங்கே காணவில்லை. ஏதாவது இருந்திருந்தாலும் குழியில் சூழ்ந்திருந்த இருளில் என்னால் ஒன்றையும் காண முடியவில்லை.

கால் வலியோடு சிறிது நேரத்தில் இடுப்பிலும் வலி ஏற்பட்டது. எவ்வளவு முயன்றும் என்னால் எழுந்து நிற்கவே முடியவில்லை. எனவே என் தொண்டையில் வலிமை உள்ளவரையில் நான் உரக்கக் குரலெடுத்துக் கத்தினேன். யாராவது குழியின் அண்மையிலே சென்றால் அவர்கள் செவியிலே என் ஓலக்குரல் கேட்காதா என ஏங்கினேன். பொறுக்கமுடியாத நோயையும் பொறுத்துக் கொண்டு என்னால் எவ்வளவு நேரம் கத்த முடியும்?

நடந்து திரிந்த களைப்பும், விழுந்ததால் ஏற்பட்ட அடியும், உள்ளத்திலே உண்டான அதிர்ச்சியும் என்னைச்

செயலற்றவனாக ஆக்கிவிட்டன. என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் மயங்கின. நானும் தூங்கினாலாவது சற்று நேரம் துயரத்தை மறக்கலாம் எனக் கண்ணயர்ந்தேன்.

இருந்தாற்போலிருந்து நான் உள்ளே குழியில் படுத்து உறங்குவதைப் பார்க்காமலோ அல்லது ஏதோ செத்துப்போன பிணம் கிடக்கிறது என எண்ணியோ யாரோ குழியை மூடுவதைப் போன்று இருந்தது.

"குழியைத் தூர்க்காதீர்கள். நான் செத்த பிணம் அல்ல. தவறி விழுந்துவிட்ட ஆள்" என்று உரக்கக் கத்திக்கொண்டே கண்விழித்தேன். குழியின் மேலே நோக்கினேன். யாரும் அங்கே நிற்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் கண்டது கனவுதான் என்பதை உணர்ந்தேன். என்னுடைய உடல்முழுவதும் அச்சத்தால் ஆடியது. அவ்வேளையில் குழியின் இன்னொரு பக்கத்தில் பாம்பு மாதிரி ஒன்று நீண்டு கிடந்தது. பாம்பாக இருக்காது. அஞ்சிய என் கண்தான் அதை அரவமாக எண்ணுகிறது என்று என் உள்ளத்தை நான் தேற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அது அசைவது போலத் தோன்றியது.

"ஆம்; உண்மையான பாம்புதான். அதை எவ்வாறு கொல்வது? இரவு முழுவதும் அதனுடன் எவ்வாறு வாழ்வது? எவ்விதம் நான் சாகாமல் தப்பிப்பது? கடவுளே! நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று கண்களை மூடியவாறு வேண்டினேன்.

அதற்குள் அந்தப் பாம்பு என் அருகிலேயே தன் பிளந்த நாக்கை நீட்டிக் கொண்டு வருவது போன்று ஓர் உணர்வு பிறக்கவே, கண் விழித்து நோக்கினேன். பாம்பு இருந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை. ஆனால் வளைந்து வளைந்து கிடந்தது. மெல்ல ஊர்ந்து சென்று நோக்கி

னேன். சட்டைப் பையில் காலி சிகரெட் பெட்டியும், நெருப்புப் பெட்டியும் கிடந்தன. சிகரெட் பெட்டியை எடுத்து அதன்மீது வீசினேன். அப்போதும் அது நகரவில்லை. அப்பால் நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்தேன். அதன்மீது அதை எறிவதற்கு முன்னர் அப்பெட்டியைத் திறந்து ஒரு பக்கமாக உடைத்தேன். ஒரே ஒரு நெருப்புக் குச்சி கிடைத்தது.

தன்னைத் துரத்தி வந்த யமனிடமிருந்து தப்புவதற்காக மார்கண்டேயன் சிவலிங்கத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டதைப் போன்று அந்தக் குச்சியைக் கெட்டியாகப் பிடித்தேன். கூற்றுவன் பாசக் கயிற்றை வீசியதும் சிவன், உடலோடு தோன்றிக் காலனைக் காலால் உதைக்கும் காட்சியைக் கண்ட அந்த பக்தன் மனம், எவ்வளவு பரவசம் அடைந்ததோ அவ்வாறான களிப்போடு நெருப்புக் குச்சியைக் கிழித்துப் பார்த்தேன். சடையனின் பொன்னார் மேனியில் உள்ள ஒரு சிறு பொறி போல் ஒளி பரவியது. உண்மையை உணர்ந்தேன். அங்கே வளைந்து கிடந்தது விரியன் பாம்பல்ல. குழியை வெட்டிய கூலி ஆள் ஒருவனின் கிழிந்த கோவணத்துண்டு அது.

மீண்டும் குழியின் நடுப்பகுதிக்கு நகர்ந்தவாறே வந்தேன். தூக்கம் கண்ணை இறுக்கியது. ஆயினும் உறங்கப் பெரிதும் அச்சமாய் இருந்தது. உடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறு உள்ளமும், உடலும் ஓய்வில்லாது நரக வேதனைப்படும் பொழுது தேவ தூதனைப் போன்ற உறக்கம் என்னையும் மீறி என் கண்களை மூடியது.

என் எதிரே தும்பை மலர் போன்று வெள்ளை ஆடை உடுத்திக் கொண்டு ஒரு தேவன் வந்து நின்றான். அவனுடைய முடியில் அணிந்திருந்த மணிமகுடம் வைரக்

கற்களால் ஆக்கப்பெற்று அணிபெற ஒளி வீசியது. அவ் வெண்மையான ஒளியிலே அந்தத் தேவனின் முகம் நான் எங்கோ பார்த்த முகத்தைப் போன்று இருந்தது. உற்றுப் பார்த்தேன். அதற்குள் அவன் பேசினான்:

“ஆணவம் மிகுந்த மானிடனே! கேள். பெண் இனத்தை உன் போகப் பொருளாக நினைக்காதே. அவர்கள் யாரினும் மேலானவர்கள். தெய்வத்தை அவர்களிடம் காண வேண்டிய மானிடன் ஆணவத்தால் அறிவிழந்து துன்பப் படுகுழியில் வீழ்ந்து தவிக்கிறான். உனக்கு இந்தத் துயர நிலை, ஏன் ஏற்பட்டது தெரியுமா? நன்கு சிந்தித்துப் பார். உனக்கே தெரியும்” என்றான்.

அவன் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் அவனை நெருங்கி மற்றொரு பெண் தெய்வம் தோன்றினாள். அவளுடைய ஆடையும் வெள்ளியைப் போல் மின்னியது. மின்னலைப் போல் அவள் அணிந்திருந்த மௌலி, ஒளி வீசியது. காதல் நிலவைப்போல் அவள் கவின்முகத்தில் கதிர்ச்சுடர் மின்னியது. நன்கு நோக்கினேன். அவள் தன் தாமரை வாயைத் திறந்தாள்:

“உணர்ச்சி வழியே செல்லும் விலங்கே! தாய்க் குலத்தைத் தாழ்த்தும் பேயே! என் அன்பரிடமிருந்து என்னை எக்காலத்திலும் உன்னால் பிரிக்கவே முடியாது. என்னை மறந்துவிடு. உன் பொய்யான புலை ஒழுக்கத்தை நம்பிய ராஜேஸ்வரியைப் பார்! அவளை ஏமாற்றாதே. அவளிடம் உடனே போ. விரைந்து போ. தகாத எண்ணத்தை விட்டுவிடு” என்றது.

“நீங்கள் யார்? என்றேன் நான்.

“நன்றாகப் பார் எங்களை,” என்று இரண்டு உருவங்களும் ஒரே குரலில் இயம்பின.

நன்கு நோக்கினேன். அவள் எழில். அவன் அவளுடைய பண்ணன். "நீங்களா?"

ஆமாம், நாங்கள்தான்" என்று சொல்லி அவர்கள் இருவரும் சிரித்தார்கள். வைகறைக் கோழி கூவுவதைப் போன்ற அவர்களின் உரத்த சிரிப்பொலியைக் கேட்டு மீண்டும் கண் விழித்தேன்.

அற்ப நாய்கள்! தூக்கத்திலும் வந்து தொந்தரவு செய்கின்றனவே என்று வைதவண்ணமே விடிகின்ற நேரத்தை, மூடாத என் கண்கொண்டு நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

பறவைகள் பலவகையாக ஒலி செய்யத் தொடங்கின. ஒன்று மாற்றி ஒன்றாக அவைகள் கூக்குரலிட்டன. பாராளும் மன்றத்தில் உறுப்பினர்கள் ஒரே செய்தியைப் பற்றி ஒருவர் பின் ஒருவராய்ப் பேசிச் சண்டை போட்டுக் கொள்வதைப் போல் அவ்வொலி இருந்தது. கூட்டம் முடிந்ததும் அனைவரும் ஒன்றாய்ப் பேசிக்கொண்டு ஒரு ஒழுங்கில்லாமல் செல்வதைப் போன்று சிறிது நேரத்தில் எல்லாப் பறவைகளும் ஒன்று சேர்ந்து கத்தத் தொடங்கின.

பள்ளத்தில் என்னுடன் இந்நேரம் வரைப் பதுங்கிக் கொண்டிருந்த இருள், பறவைகளின் பாட்டொலியைக் கேட்டு மெல்ல நகருவதற்குத் தலையை நீட்டிப் பார்ப்பதைப் போன்று இருந்தது. அதனுடைய உருவம் மட்டும் அப்போது என் கண்ணுக்குப் புலனாகி இருந்தால் அதன் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டி இருப்பேன். ஆனால் அது நடக்கிற செயலா என்ன?

"பகலவன் வருகின்றான். பாரின் கண்ணை மூடிய பணை இருளே! பறந்து செல்லுங்கள்" என்று ஒரு வேளை அந்தப்

பன்னிறப் பறவைகள் பலவகை மொழிகளில் கூறினவோ என்னவோ? இருள் மறைந்துவிட்டது. கதிரவன் ஒளி என் பள்ளத்திற்கும் பாய்ந்து வந்தது.

அப்போது தொலைவிலிருந்து மனிதர்களின் குரல் ஒலி போன்று என் காதில் இனிய ஓசை கேட்டது. அண்ணாந்து ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். யாரையும் காணவில்லை. மேலும் அமைதியாக இருந்தால் இந்தக் குழியிலேயே கிடந்து சாகவேண்டியதுதான் என எண்ணியவனாய், வேடர்களால் படுகுழியில் வீழ்த்தப் பட்ட களிறுபோல் பெருங் குரலெடுத்துக் கத்தினேன்.

குழியில் வீழ்ந்த யானையைப் பிடிக்கப் பாகர்கள் ஆவலோடு பார்ப்பதுபோல் என்னை ஒரே சமயத்தில் பத்துப் பதினைந்து பேர் நோக்கினர். ''இரவில் தவறி விழுந்துவிட்டேன், எலும்பு முறிந்துவிட்டது. நகரவே முடியவில்லை. கொஞ்சம் வெளியே எடுங்கள். உங்களுக்குப் புண்ணியம் பல உண்டு'' என்றேன்.

''ஐயோ பாவம்! இரவெல்லாம் நீதான் கத்தினாயா? நாங்கள் ஏதோ பேய் அலறுகிறது என்றல்லவா எண்ணினோம்'' எனக் கூறியவாறே அவர்கள் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் என்னை வெளியே எடுத்துவிட்டனர்.

வெளியே வந்த பின்னர் என் உடலையும், உள்ளத்தையும் உலுக்கும்படியான துன்பக் காட்சியைக் கண்டேன் இரவிலேயே, அக்குழியில் விழுந்தபோதே இறந்திருக்கலாகாதா என்று எண்ணினேன். இந்தத் துயரக் காட்சியைக் காணவா நான் இரவு முழுவதும் நரகவேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தேன்? கடவுளே! என்னை எதற்காக உயிர் பிழைக்கச் செய்தாய்? என்று பலவாறு எண்ணினேன்.

என்னுடைய தாயையும், பஞ்சநதத்தையும் இன்னும் சிலருடைய உடலையும் அங்கே சுமந்து வந்திருந்தார்கள்.

கூடவே ஒரு டாக்டரும் இருந்தார். என் தாயைக் கண்டதும், டாக்டரிடம் நான் யார் என்பதைச் சொன்னேன். தாயையும், நண்பனையும் தேடிக்கொண்டு வரும் வழியில் தான் எனக்கு இவ்வித விபத்து ஏற்பட்டது என்பதையும் கூறினேன். எப்படியாவது அவர்கள் இருவரையும் காப்பாற்றுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்.

"இனிமேல் பிழைக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டதால்தான் இவர்களை நாங்கள் இங்கே அனுப்பினோம். உங்களுடைய தாயிடத்திலும், நண்பரிடத்திலும் முகவரிச் சீட்டே (Address) இல்லை. எனவே எல்லோரையும் புதைப்பதைப் போன்றே இக்குழியில் புதைக்கக் கொண்டு வந்தோம்" என்றார்.

"இருவருக்கும் உயிர் போய்விட்டதா?"

"உயிர் போய்க் கொண்டிருக்கிறது."

"டாக்டர்! எப்படியாவது காப்பாற்றுங்கள். அவர்களுக்காகவே நான் இங்கே வந்தேன்."

அவர்களை மறுபடியும் நான் நேற்று இரவு விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்த கூடாரத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டு நடந்தனர். என்னையும் இருவர் தோள்மீது சுமந்து கொண்டு வந்தனர். வரும் வழியில் நேற்று "ஆஸ்பத்திரியிலும் உன்னுடைய தாயும், நண்பனும் இல்லை"யென்று சொன்னானே, அவனுடைய உயிரை வாங்க வேண்டுமென்று எனக்கு வெஞ்சினம் தோன்றியது.

"பாதகன்! ஒழுங்காகப் பார்த்துக் கூறியிருந்தால் நானும் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கமாட்டேன். அவர்களும் பிழைத்திருக்கலாமல்லவா" என்று ஆத்திரத்தோடு எண்ணினேன்.

பத்து மணி நேரத்திற்குள் என் வாழ்க்கையில் எவ்விதமான துயர நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டுவிட்டன,

கற்பனைக் கதைகளிலும் கூட இவ்வாறு துன்பங்கள் தோன்றி இருக்குமா என்பது ஐயத்திற் கிடமானதே. தாயையும், நண்பனையும் பார்க்கவந்த என்னை, விதி எவ்வாறு அலைய வைத்தது? எவ்வாறான சூழ்நிலையில் அவர்களைக் காணும்படிச் செய்தது? இதற்கெல்லாம் காரணம் யார்? அந்தப் புரட்சிக்காரர்கள். ரயிலைக் கவிழ்ப்பதன் மூலமாக வெள்ளையர் ஆட்சியையே கவிழ்த்து விடலாமென்று நினைக்கும் கயவர்கள். இவர்களைக் கண்ட இடத்திலெல்லாம் வெறி நாயைச் சுட்டுத் தள்ளுவதைப் போன்று தள்ளவேண்டும். இருக்கட்டும். கொஞ்சம் கால் சரியாகட்டும். அப்போது பார்க்கலாம் என்று எண்ணியவனாய் வந்தேன்.

இதற்குள் எங்களைச் சுமந்து நின்றவர்கள் கீழே இறக்கி வைத்தனர். நான் உட்கார்ந்தவாறே என் தாயையும், பஞ்சநதத்தையும் பார்த்தேன். அவர்களுடைய தலை முழுவதும் கட்டப்பட்டிருந்தது. காலிலும் கையிலும் ஒரே கட்டு.

டாக்டர் உள்ளே சென்றவர் மறுபடியும் இரண்டு மூன்று டாக்டர்களோடு வெளியே வந்தார். என்னை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அப்பால் அவர்கள் பஞ்சநதத்தின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தனர். பின்னர் சுற்றி இருந்த ஆட்களிடம் அவனை உள்ளே எடுத்துச் செல்லுமாறு கூறினர்.

இதற்குள் என் தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கியவாறே, “இனிப் பயனில்லை. உயிர் போய் விட்டது” என்றார்.

அதைக்கேட்டு என் தலை சுழன்றது. சுற்றிலும் நின்றவர்கள் சுழன்றார்கள். உலகமே சுழன்றது.

சாந்தலிங்கத்தை உடனே புறப்பட்டு வருமாறு தந்தி அடிக்கச் சொன்னேன். பின்னர் என் பொருட்டு ஆவி நீத்த என் அருமை அன்னைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிச் சடங்குகளை உட்கார்ந்தவாறே செய்து முடித்தேன்.

சாந்தலிங்கம் வருவானோ மாட்டானோ என்ற ஐயம் என் நெஞ்சில் எழுந்தது. அவனும் என்னைப் போன்றே தன் தாயைப் பறி கொடுத்தவன். எனவே தன்னுடைய துன்பத்தில் பிறருடைய துயரத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட முடியுமா என்று ஏங்கினேன். ஒருகால் அவன் வராவிட்டால் என்ன செய்வது? உடம்பு நலமானதும் நானே சாம்பலைக் கங்கையில் கரைத்துவிட்டு வீட்டிற்குத்திரும்ப வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாய்,தோழனின் வரவை ஆவலோடு எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

நம்முடன் பழகிய நண்பர்கள் சில சமயங்களில் நம்மைவிட அன்புமிகுந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். வேறு சிலவேளைகளில் நம்மைவிடக் கொடுமை நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய நண்பன் நான் எதிர்பார்த்ததற்கும் மேலாக அன்பு கனிந்த நெஞ்சினனாக இருந்தான். தன்னுடன் ராஜேஸ்வரியையும் அழைத்து வந்திருந்தான். என்னுடைய வேதனையில் அவர்கள் தங்களுடைய துயரத்தை முற்றிலும் மறந்துவிட்டார்கள். அவர்களுடைய ஆறுதல் மொழிகள் என்னிடமிருந்து நழுவிய ஆண்மையைத் திரும்பவும் குடிபுகச் செய்தது.

ராஜேஸ்வரியின் கண்கள் சிந்திய அன்புக் கண்ணீர் அமுதம் போன்று என்னைத் தேற்றி, என் உடல் நலனை வளர்த்து வந்தது.

தாயின் சாம்பலைச் சாந்தலிங்கத்திடம் கொடுத்து அதைக் கங்கையில் கரைத்துவிட்டு வருமாறு அவனை

அனுப்பினேன். அவன் திரும்பி வருவதற்குள் என் நோயும் நலமாகும் என்றும் நம்பினேன்.

நண்பன் பஞ்சநதத்தின் உடல் நிலையும் தேறிவந்தது. "இனிமேல் அவன் உயிரைப்பற்றி அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உறுதியாகப் பிழைத்துக் கொள்வான்" என்று டாக்டர் சொன்னார். அவருடைய சொற்கள் என் வயிற்றில் பால் வார்த்ததைப் போன்று இனிமையாக இருந்தன. அவன் இறந்திருந்தால் அவனுடைய மனைவி, மக்கள் இவர்களின் கதி என்ன? என்னால் அவர்களை எத்தனை ஆண்டுகள் உள்ளம் நோகாமல் காப்பாற்ற முடியும்? இவ்வாறு எண்ணும்போது என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் நீரைச் சிந்தின.

அப்போது என் அண்மையிலிருந்த ராஜேஸ்வரி 'ஏன், கண்ணீர் சிந்துகிறீர்கள்? நாம் என்னதான் வருந்தினாலும் இறந்தவர்கள் திரும்பி வந்துவிடவா போகிறார்கள்" என்றாள்.

"என் தாயைப்பற்றி நான் வருந்தவில்லை ராஜேஸ்வரி பஞ்சநதம் இறந்திருந்தால் என் தலையில் எவ்வளவுபெரிய சுமை விழுந்திருக்கும் என்று எண்ணினேன். உடனே கண்ணீர் வந்துவிட்டது."

"ஆமாம்; தூக்கமுடியாத பெருஞ் சுமையாகத்தான் இருக்கும். இப்போதே உங்களுடைய குடும்பம் பெருகி விட்டது."

"என்னுடைய குடும்பம் வளர்ந்துவிட்டதா? நீ என்ன சொல்லுகிறாய் ராஜேஸ்வரி."

"நம்முடைய துன்பக் குவியலிலே ஒரு வைரமணி வளர்ந்து வருகிறது."

"ராஜேஸ்வரி?"

"ஆமாம்; நான் கருத்தரித்துள்ளேன். விரைந்து திருமணத்தை நடத்தாவிட்டால் நம் எல்லோருக்குமே பெருத்த அவமானம்."

"சாந்தலிங்கத்துக்கு இது தெரியுமா?"

"தெரியும்!"

"அவன் என்ன சொன்னான்?"

"முதலில் என்னைக் கடிந்துகொண்டார். பின்னர் கடிமணம் விரைவில் நடக்கவேண்டும் என்றார்."

"என்னை அவன் திட்டவில்லையா?"

"இல்லை. நீங்கள் விரைவில் திருமணத்தை முடித்துவிடுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறார்."

காதலர்களின் மௌனப் பேச்சை உணர்ந்துகொள்ளும் மக்கள், இயற்கையின் அமைதிப் பேச்சையும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் மூளையை வளர்த்திருந்தால் உலகம் மாசற்ற ஞாலமாக மாறி இருக்கும். ஆனால் நல்லவர்களாக மாற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் உலகில் எத்தனை பேர்? அவ்வாறு நினைப்பவர்களிலும் வெற்றி பெறுபவர் எத்தனை பேர்?

இயற்கையில் எத்தனை வகையான மாற்றங்கள்! காலத்துக்கேற்ப அவைகளின் மாற்றங்கள்தான் எவ்வளவு புதுமையானவை! ஒன்றுக்கொன்று எத்துணை முரண்பாடானவை? இலையுதிர் காலத்தில் எவ்வாறு பளபளக்கின்றன? பன்னிறமுள்ள பட்டாடையை அணிந்தது போல், பல்வண்ண மலர்க் கொத்துக்களோடு அவைகள் விளங்கும் அழகினை யாரால் வருணிக்க முடியும்?

செழித்து வளர்ந்த மரத்திலே சிறுகிளை ஒன்று காய்ந்து போய்விடுகிறது. அதைக் கண்ட மரம், தானும் காய்ந்து

கருகிப் போய் விடுகிறதா? துளிர்க்காமல், பூக்காமல், காய்க்காமல் கனி பழுக்காமல் இருக்கிறதா? உயிர் உள்ள வரைக்கும் அது தன் கடமையைச் செய்கிறதல்லவா?

மனிதனும் அவ்வாறுதான் செயலாற்றுகிறான். ஆனால் இடையிலே அறியாமையால் அவதியுறுகிறான். சாவை எண்ணி அஞ்சி அழுகிறான். ஆனால் அவனுடைய அழுகையைக் காற்று மாற்றுகிறது. காலம் அவன் வேதனை நெஞ்சைத் தேற்றி மறக்கச் செய்கிறது. ஆசை அவனை மறுபடியும் வாழ்வில் தள்ளி விளையாடுகிறது.

இவ்வளவு உண்மைகளையும் நான் அன்று தெரிந்திருக்கா விட்டாலும் என் வாழ்வில் அனைத்தும் தவறாமல் நடந்தேறியது. உடம்பில் காயம் ஏற்பட்டால் நாம் அதனை எண்ணியே உள்ளம் வாடுவதில்லை. அதைப்போக்க வழிதேடுவது போல் என் துன்பத்தையும் நான் துடைத்தேன். என் முன்னே பிரிந்து செல்லும் பல பிரிவுப் பாதையில் நான் செல்ல வேண்டிய வழியை முடிவு செய்துகொண்டேன். எனினும் என் ஆசை அடங்கவில்லை.

ராஜேஸ்வரியைத் திருமணம் செய்து கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி இல்லை. தப்பிச் செல்லலாம் என்றாலும் துணிச்சல் வரவில்லை. சாந்தலிங்கத்தின் முரட்டுப் பண்பு என் முன்னே வானளவு வளர்ந்து நின்று என்னை அச்சுறுத்தியது.

எழில்? அவள் பேச்சையே எடுக்க வேண்டாமென்று பஞ்சநதம் தெளிவாகக் கூறிவிட்டான். ஆனால் என்னால் முடியுமா? அவளைப் பற்றி நான் பேசமுடியாது. ஆனால் நினைக்காமல் இருக்கமுடியுமா? என்னுடைய ஆசை அனைத்தும் வெறும் கனவா? மூர்க்கத் தெய்வங்களைப் போன்றல்லவா அவள் முதலிலேயே ரத்தக் காவு வாங்கிக் கொண்டாள். இதை அறிந்த பின்னராவது அவள் மனம் மாறுமா?

தெய்வம்கூட மக்களை முதன் முதலிலே நம்பிவிடுவதில்லை. கட்டளைக் கல்லிலே பொன்னை உறைத்து அதன் தரத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் தட்டானைப் போல் கடவுளும் தன் பக்தர்களைத் துன்பக் கல்லில் தேய்த்துப் பார்த்த பின்னர்தானே அவர்களை அருட் கண்ணால் நோக்குகிறார். சில பக்தர்களை அவர்கள் வாழ்நாளின் இறுதி வரையிலும் சோதிக்கிறார். சோதனை நெருப்பிலே அவர்களும் சில வேளைகளில் வெந்து சாம்பலாகி விடுகிறார்கள்,

நானும் எழிலின் பக்தனாகத்தான் இருக்கிறேன். அவளுடைய திருமேனியின் பொன்னவிர் ஒளியிலே நான் எவ்வாறு மயங்கி நிற்கிறேன் என்பதை அவள் அறிவாளா? அறிந்திருந்தும் என் உறுதியைச் சோதிக்கத்தான் இவ்வாறு பெரும் பீடை பலவற்றையும் கொடுக்கின்றாளா? இறுதியிலாவது இன்பம் கொடுப்பாளா? அல்லது துன்பக் குழியிலேயே என்னைப் புதைத்து மூடிவிடுவாளா?

ராஜேஸ்வரியிடமிருந்து எவ்வாறு தப்புவது? வலையில் அகப்பட்ட பறவை தப்பிச் செல்ல நினைத்தாலும் வழி காணாது வருந்துவதைப் போல் நானும் வருந்தினேன். சில வேளைகளில் அவள், திடீரென்று சிலர் இறப்பதைப் போன்று மாரடைப்பால் மாளமாட்டாளா என்றும் எண்ணினேன்.

அவிழ்த்துவிட்ட கன்றுக்குட்டியைப்போல், நெறியில்லாது பல வழிகளிலும் துள்ளிஓடிய என் நெஞ்சைக் கட்டுப்படுத்தினேன். கட்டுத் தறியில் பிணியுண்ட காளைபோல் அதுவும் சிறிது நேரம் தலை நிமிர்ந்து நின்றது. நுகத்தடியினின்றும், தன் கழுத்துத் தப்ப முடியாது என்பதை அறிந்த காளை குனிந்து கொடுப்பதைப் போன்று நானும் ராஜேஸ்வரியின் எண்ணத்துக்கு இணங்குவதைத் தவிர

வேறு வழியே இல்லை என்பதைக் கண்டேன். குனிந்து அவளுடைய குடும்பச் சுமையை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

* * *

மாதங்கள் மறைந்தன. பழுதான இயந்திரத்தைச் சீராக்கியபின் அது மீண்டும் இரைச்சலுடன் ஓடுவதைப் போல நானும் என் பழைய வேலைகளை முறைப்படி செய்யத் தொடங்கினேன்.

ஒரு நாள் கல்கத்தா ரகசியப் போலீசாரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. "கமல்கோஷ், திருவையாற்றிலிருக்கும் போது அவனைப் பின் தொடர்ந்து அறிந்த ரகசிய வரலாற்றை உடனே அனுப்பு" என்று அதிலே செய்தி இருந்தது,

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இவன் யார் கமல்கோஷ்? திருவையாற்றிலுள்ள காந்திக் குல்லாய்க்காரர்கள் அனைவரையும் எனக்குத் தெரியும். இம்மாதிரியான ஒரு பெயரையே நான் இதுவரை கேட்டதில்லையே. நீண்ட நேரம் மூளைக்கு வேலை கொடுத்தும் கண்ட பலன் ஒன்றையும் காணோம். சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு நேரே திருவையாறு நோக்கிச் சென்றேன்,

சப்-இன்ஸ்பெக்டரை வரவழைத்து "யார் அந்தப் புதியவன்" என்பதைப் பற்றிக் கேட்டேன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய விபரம் முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டேன். "கணபதியின் வீட்டில் தங்கிய வங்காளி. எழிலின் நண்பன். புரட்சிக்காரன்!"

ஒரு வேளை பண்ணன்தான் இவ்வாறான புதுப் பெயரோடு இவர்களை ஏமாற்றி வருகிறானோ? பண்ணனும், இந்தக் கமலும் ஒருவராகவே ஏன் இருக்கக் கூடாது? "என்னய்யா? பண்ணன் என்றொரு சோம்பேறிப் பயல் இருக்கிறானே, அவன் யார்? இவனுக்கும் அந்த கமலுக்கும்

ஏதாவது தொடர்பு உண்டா?" என்று சப்-இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

"ஆமாம் சார். அந்தப் பண்ணன் இந்த ஊருக்கு வந்ததிலிருந்து ஒரே கிளர்ச்சியாக இருக்கிறது, கமல் கோஷும், பண்ணனும் நல்ல நண்பர்கள். கமல்கோஷ் பண்ணனுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தை நாங்கள் சோதித்துப் பார்த்தோம். அவன் இவனுக்கு ஊக்கம் ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்."

"சரி. அந்தக் கமல்கோஷைப் பற்றிய விபரமனைத்தையும் கல்கத்தா போலீஸ் நிலையத்துக்கு அனுப்பி வை. அத்துடன் அங்கே அவன் எப்பேர்ப்பட்டவன், என்பதை விளக்கி எழுதுமாறு அவர்களைக் கேள். அவனைப் பற்றிய முழு விபரமும் எனக்குத் தெரியவேண்டும்." என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு மீண்டும் தஞ்சாவூர் வந்தேன்.

உண்டுமுடிந்த பின்னர் கூடத்தில் உட்கார்ந்தவாறே சுவரில் மாட்டி இருந்த படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பகீரதன், தன் மாதவத்தின் மகிமையால் வானுலகத்துக் கங்காதேவியை மண்ணுலகத்துக்குக் கொண்டுவரும் காட்சியை விளக்கி எவனோ ஒருவன் அழகாக எழுதி இருந்தான். உடனே என் மூளையில் மின்னலைப் போல் 'பளிச்' சென்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.

எழிலை மீண்டும் திருவையாற்றுக்கே வரவழைத்து அவளை என் நெடுநாளையப் பசிக்கு உணவாகச் செய்யும் ஒரு திட்டம் என் மூளையிலே தோன்றியது. உடனே ரகசியப் போலீஸ்காரர்கள் இருவரைக் கூப்பிட்டேன். அவர்கள் இனிமேல் செய்யவேண்டிய வேலைகளைப் பற்றிக் கூறினேன். திருவையாறு சப்-இன்ஸ்பெக்டருக்கும் அவர் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைப் பற்றிக் கடிதம்

எழுதிவிட்டு புள்ளிமானைப் பிடிக்கப் பதுங்கும் கடும் புலியைப் போன்று காலத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

> 'தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
> மெய்வருத்தக் கூலி தரும்'

என்னும் குறளை அடிக்கடி என் வாய்க்குள்ளாகவே முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மந்திரத்தால் மாங்கனி உண்டாவதைப் போன்று என் சிந்தையின் விருப்பப்படியே செயல்களும் நடந்தன. இருந்தாற்போலிருந்து கல்கத்தா போலீஸ்காரர்கள்; கமல் கோஷின் புகைப் படத்தை அனுப்பி' இருந்தார்கள். அத்துடன் இருந்த ஒரு கடிதத்தைப் படித்து பார்த்ததும் எனக்கு அளவற்ற உவகை ஏற்பட்டது.

> “கல்கத்தா வெடி குண்டு வழக்கில் கமல் கோஷும் சம்பந்தப்பட்டவன். இப்போது தலை மறைவாக இருக்கிறான். சென்னைக்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்வி. உடனே தேடிப் பிடிக்கவும்.”

கடிதத்தை மடித்துச் சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டேன். போலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தேன். பொறுக்கி எடுத்த இருபது போலீஸ்காரர்களையும் இரண்டு ரகசியப் போலீஸ்காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு திருவையாற்றை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். அங்குள்ள சப்-இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்து, “இந்த ஊரில் உள்ள உறுதியான காங்கிரஸ்காரர்கள் நாலு பேர் வீட்டைச் சோதனை போட்டு, அவர்களைக் கைது செய்து அழைத்து வா” என்று ஆணையிட்டேன். நானும் சில போலீஸ்காரர்களும் பண்ணன் வீட்டை நெருங்கினோம்.

வீட்டை நெருங்கியதும், யாரோ இனிய குரலில் பாடுவது கேட்டது. “தட தட” வென்று உள்ளே

நுழைந்தோம். அழகான இளம் பெண் ஒருத்தி இறைவனின் படத்திற்கு முன்னே உட்கார்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள். எங்கள் பூட்ஸ்காலின் ஓசையைக்கேட்டதும் அவள் சட்டென்று எழுந்து "யார்?" என்றாள்.

"அவள் ஒரு குருடி" என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். "நாங்கள் பண்ணனின் நண்பர்கள். எங்கே அவர்? வீட்டில் உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லையா?"

"அப்படியா? உட்காருங்கள். அம்மா ஆற்றுக்குப் போய் இருக்கிறார். அண்ணன் கணபதியின் வீட்டிற்குச் சென்றுள்ளார். உடனே வந்துவிடுவார்" என்றாள்.

"நாங்கள் இன்னும் சிறிது நேரம் பொறுத்து வருகிறோம்." என்று சொல்லிவிட்டு நேரே, கணபதியின் வீட்டிற்கு வந்தேன்.

"என்னப்பா சொக்கா! எப்போது வந்தாய்? வா, வா" என்று சொல்லி, தான் உட்கார்ந்திருந்த ஊஞ்சலை விட்டு எழுந்திருந்தார் கணபதி. பண்ணன் அவருக்கு முன்னே ஒரு நாற்காலியில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

"உட்கார்ந்து, உங்களிடம் பேசுவதற்கு எனக்கு நேரமில்லை" என்று கணபதியைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டுப் போலீஸ்காரர்களின் பக்கம் திரும்பினேன். அவர்களும் உடனே தங்கள் கையிலிருந்த விலங்கை எடுத்துக் கொண்டு கணபதியிடம் சென்றார்கள்.

"மடையர்களா! அவரையா கைது செய்ய வந்தீர்கள்? இதோ இவனைக் கைது செய்யுங்கள்" என்றேன்.

அடுத்த கணம் பண்ணனின் கையில் விலங்கு மாட்டப்பட்டது.

"என்னை எதற்காகக் கைது செய்கிறீர்கள்? காரணம் என்ன?" என்றான் அவன்.

"காரணமா? அதெல்லாம் உங்களுடைய காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பின்னர் கேள். இப்போது ஏதாவது பேசினால் எலும்பு முறிந்துவிடும்" என்றேன்.

"மரியாதையாகப் பேசு ஐயா?" என்றான் மீண்டும் அவன்.

இதற்குள் கணபதி என் கையைப் பிடித்தவாறே, "சொக்கப்பா? இதெல்லாம் என்ன?" என்று நடுங்கியவாறே கேட்டார்,

"சதி வழக்கில் இவன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறான்" என்று கூறியவாறே அவனை அழைத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு உடனே வெளியேறினோம்.

4

எழில் :

திருவையாற்றிலிருந்து திரும்பியும் கல்கத்தாவுக்கு வந்த பின்னர் நான் கமல் கோஷையே காணமுடியவில்லை. ஆனால், அவனைப் பற்றிய செய்திகள் தினசரித் தாள்களில் பத்தி பத்தியாக வந்தன. கல்கத்தா நகரில் நடந்த அரசியல் கொலைகளிலெல்லாம் அவன் பெயர் அடிபட்டது.

அவனுடைய வளர்ச்சியை நான் ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். இரு கரையையும் தொட்டுக் கொண்டு காவிரி வெள்ளம், ஆடி மாதத்தில் ஓடும் பொழுது அதன் அழகு கண் கொள்ளாக் காட்சியாக விளங்கும். ஊரிலுள்ள சிறுவர்கள் அனைவரும் உற்சாகம் நிறைந்த உள்ளத்தோடு ஆற்றின் கரையிலே நின்று வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். பெரியவர்கள் ஆடியில் முழுகுவதைப் பெரிய புண்ணியமெனக் கருதி நீரில் மூழ்குவார்கள். ஆனால், வெள்ளம் சிறிதே கரை கடந்தால் மக்களின் நிலை என்னாகும்? ஆற்றுப் பெருக்கிலே மக்கள் அதன் அழகைக் காண்பார்களா ? புது வெள்ளம் புண்ணியத்தைக் கொடுக்குமென நினைப்பார்களா?

ஆற்று வெள்ளத்தைக் கண்டு உயிர்பிழைக்க அஞ்சி ஓடும் ஆற்றங்கரைக் குடிமக்களைப் போன்று நானும்

கமல்கோஷிடமிருந்து தப்பி ஓடினேன். இல்லையெனில் கரை புரண்ட வெள்ளம் எதற்கும் பயன்படாது எதிரிலுள்ள மக்களையும் அழித்துச் செல்வதைப் போன்று அவன் தன்னை அழித்துக் கொள்வதோடு என்னையும் அழித்து விடுவான் என்றும் நம்பினேன். எனவேதான் அவனைப் பற்றிய செய்தியை அன்றாடம் படித்த போதிலும் நான் அப்பாவிடம் அவனைப் பற்றி ஏதும் கேட்காமலே இருந்தேன்.

அத்துடன் என்னுடைய உள்ளத்திலே வேறொரு உணர்ச்சியும் மேலோங்கி நின்றது. அந்த உணர்ச்சியின் வழியிலே செல்வதுதான் என்னுடைய கடமை என்பதையும் நான் நன்கு உணர்ந்தேன். உலகத்திற்குக் காலைக் கதிரவனின் வருகை எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு தேவையுள்ளவராகப் பண்ணன் எனக்கு விளங்கினார். காயும் பகலவன் இல்லையென்றால் விளையும் பயிர் எங்கே? உணவெங்கே? நீர் எங்கே? நிலம் எங்கே? உயிர் எங்கே?

வான வீதியிலே தோன்றும் ஒரு சிறு மீனைப்போன்று கமல்கோஷ் எனக்குக் காட்சி தந்தான். அதனுடைய வருகையைப் பற்றி யார் கவலைப்படப் போகிறார்கள்? வானக் குளத்தில் அது பூப்பதாலோ அல்லது குவிவதாலோ யாருக்கு என்ன பயன்? மீண்டும் எப்படி திருவையாற்றுக்குச் செல்வது என்ற சிந்தனைதான் என் நெஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்திருந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அப்பாவுக்கு அன்றுதான் விடுமுறை நாள். எனவே அவர் பெரும்பாலும் அந்த நாட்களில் நேரங்கழித்துத்தான் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருப்பார். அன்றும் வழக்கம்போல் மணி ஏழு ஆகியும் அவர் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. நான்

அன்றையத் தினசரித் தாளை விரித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரி கொலை செய்யப்பட்டார்
சுட்டவன் தப்பி ஓடிவிட்டான்.
போலீஸ்காரர்கள் மும்முரமாகத் தேடுகின்றனர்.”

கொட்டை எழுத்துக்களிலே காணப்பட்ட இத் தலைப்பைப் படித்ததும் கீழே உள்ள செய்திகளையும் ‘பரபர’ வென்று படித்து முடித்தேன். “சுட்டுவிட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டவனின் பெயர் கமல்கோஷ்” என்ற செய்தியைப் படித்ததும் என் தலை சுழன்றது. அந்நேரத்தில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்த அப்பா என்னைக் கண்டு, “என்னம்மா! பேயறைந்ததைப் போன்று ‘மிரள மிரள’ விழிக்கிறாய்?” என்றார்.

நான் விடை ஒன்றும் கூறாமலே கையிலிருந்த செய்தித் தாளைக் கொடுத்துவிட்டு அவரையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் தன்னுடைய முகத்தில் எவ்வித மாறுதலும் இல்லாமல் செய்தி அனைத்தையும் படித்து முடித்தார்.

“இது நான் எதிர்பார்த்த செய்திதான்” என்றார்.

“எதை அப்பா நீங்கள் எதிர்பார்த்தீர்கள்? கமல் அந்த அதிகாரியைக் கொலை செய்யப் போகிறான் என்பதை நீங்கள் முன்னமே அறிவீர்களா?”

“உஷ். மெதுவாகப் பேசம்மா. உன்னுடைய கேள்வி மற்றவரின் செவியிலே விழுந்தால் அவர்கள் என்னையும் இந்த வழக்கிலே சம்பந்தப்படுத்தி விடுவார்கள்.”

“என்னை மன்னியுங்கள் அப்பா! நான் தெரியாமல் ஏதோ கேட்டு விட்டேன்,”

"அதைப்பற்றி என்ன அம்மா? கமல் இம்மாதிரியான செயலை என்றாவது ஒருநாள் செய்வான் என்பதை நான் எதிர்பார்த்தேன்."

"அப்படி இருந்தும் அவனுடன் எவ்வாறு அன்புடன் பழகினீர்கள்?"

"அதனால் என்ன அம்மா? அவனுடைய தேச பக்தியை யாராவது ஐயப்பட முடியுமா? நம்முடைய அன்பால் அவனைத் திருத்தலாமென எண்ணினேன். ஆனால் அது நடக்கவில்லை." தேச பக்தர்களின் அன்புக்கும் அருளுக்கும் உரியவன் அல்லவா அவன்?

அப்பா இவ்வாறு சொன்னதும், என் உள்ளத்தின் நடுப்பகுதியில் யாரோ ஒருவர் கொள்ளிக் கட்டையைக் கொண்டு சுடுவதைப் போன்ற ஒரு வேதனை ஏற்பட்டது. அப்பா என்னைத்தான் மறைமுகமாகக் கண்டிக்கிறாரோ என்றுகூட நான் எண்ணினேன். நம்முடைய அன்பினால் அவனைத் திருத்த முடியாது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் இதை அப்பா அறியவில்லையே என்பதை எண்ணும்போது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. எனினும் வருத்தத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது அப்பாவின் மனதை அறிய முயன்றேன்.

"அவன் செல்லும் நெறி நல்லதல்ல என்று அவனிடம் சொன்னீர்களா அப்பா?" என்று கேட்டேன்.

"ஒரு முறை அல்ல அம்மா; பன்முறை நான் அவனுக்கு அனைத்தையும் விளக்கிச் சொன்னேன். அமைதிப் பாதையின் மூலம் விடுதலைப் போரை நடத்துவதுதான் சாலச் சிறந்த வழி என்றும் இயம்பினேன்."

"அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான்."

"என்னுடைய கொள்கை பிற்போக்குத்தன்மை வாய்ந்தது என்றான். உலகத்தில் அமைதியான வழியைப்

பின்பற்றி ஒரு நாடுகூட விடுதலை அடைந்ததில்லை என்றும் உதாரணம் காட்டினான்."

"அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்ன? வெறிகொண்ட புலியைத் திருத்த முயல்வது வீண் என்பதை உணர்ந்தேன். திருவையாற்றிலிருந்து வந்த பின்னர் அவனும் இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டுவதே இல்லை. ஒரு வேளை என் மீது அவனுக்கு வருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால், நான் அவனுடைய தற்கால நிலையைக் கண்டு எவ்வளவு வருந்துகிறேன் தெரியுமா?"

அப்பாவின் பேச்சிலிருந்து நான் அவரைப்பற்றி முதலில் எண்ணியது பிசகு என்பதை உணர்ந்தேன். நெஞ்சை அழுத்தி இருந்த ஒரு பெருஞ்சுமை கீழே இறங்கியதைப் போன்று நான் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

"பாவம், கடவுள்தான் கமலைக் காக்கவேண்டும்" எனக் கூறியவாறே அப்பாவும் என்னைப் பின் தொடர்ந்தார்.

கொல்லன் உலைக்களத்தில் காய்கின்ற இரும்பைப் போன்று கொதிக்கின்ற செய்திகள் அவனைப்பற்றி நாளும் வெளி வந்தன. ஒரு வாரம் கழிந்தது. அவனுடைய புகைப் படத்தை அச்சிட்டுப் போலீஸ்காரர்கள், அவனைப் பிடித்துத் தருவோருக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் பரிசளிப்பதாக விளம்பரப்படுத்தி இருந்தார்கள்.

ஆற்று வெள்ளத்தைத் தேக்கி நிறுத்த அணை கட்டிவிட்டார்கள். இனி மழை பெய்ததும் பொங்கிப் பாய்ந்து வரும் புது வெள்ளம் தன் விருப்பம்போல் ஓடித் தன் தாயாகிய கடலின் மடியிலே எவ்வாறு அமர்ந்து அமைதி அடையும்? கமல்கோஷின் ஓட்டம் இன்னும் எத்தனை

நாட்களுக்கு நீடிக்கும்? போலீஸின் ஆணைக்கு அவன் என்றாவது ஒரு நாள் வந்துதானே ஆகவேண்டும். அப்பால்.........

செக்கு மாடுபோல் ஒரே வட்டத்தைச் சுற்றியே வளைந்து வளைந்து வரும் என் சிந்தனைத் தேரை வேறு வழியில் செலுத்த வேண்டுமென்பதற்காக அன்று மாலை என் தோழி ஒருத்தியுடன் சிறிது நேரம் உலாவச் சென்றேன்.

“விளக்கு வைப்பதற்கு முன்னே திரும்பி வந்து விடம்மா” என்று அம்மா என்னை எச்சரித்து வெளியே அனுப்பினார்.

அந்தி மாலை மெல்ல வந்துகொண்டிருந்தது. வானத்திலே யானையின் கொம்பு போன்ற பிறை நிலா அழகாக இருந்தது. அடிவானத்தையும் தாண்டி அது மிக உயரத்திலே தோன்றிய காட்சி என் கற்பனைக்கு ஊற்றாக இருந்தது. பிறையின் இரு பொன் முனைகளையும் கம்பி போன்ற மெல்லிய பொன்னொளி இணைத்து, பார்வைக்கு அக் குறை மதியை ஒரு பூக்கூடையாகக் காட்டியது. வானப் பெண் பூக்கூடை நிறையப் பன்னிற மலர்களையும் நிரப்பிக் கொண்டு, யாருக்கும் தெரியாமல் தன் உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு தன் இறைவனைக் காணச் செல்வதைப் போன்று அக் கவின் காட்சி என் கண்ணுக்குத் தோன்றியது.

அப்போது மேற்கு வானின் கீழ்த் தளத்திலே உழைத்துக் களைத்துப் போன ஞாயிறு மறைந்துகொண்டிருந்தான். செந்நிறமான நீர் வீழ்ச்சிகள் மூன்று செங்குத்தாய் நீண்டு நின்றவாறே வானை நோக்கிப் பாய்வது போல் ஆதவனின் மூன்று ஒளிவிட்டம் கருமேகத்தைப் பிளந்து கொண்டு விளங்கியது. அந்தக் காணரும் காட்சி

யை நானும் என் தோழியும் கண்டவாறே நின்று கொண்டிருந்தோம்.

மழலைக் குழவியின் கையிலுள்ள முறுக்கைக் கள்ளத்தனமாகக் கொத்திச் செல்லும் கருங் காக்கையைப் போன்று நாங்கள் கண் குளிரக் கண்ட அக்காட்சியை அந்தி மாலை தூக்கிச் சென்றது. எங்ஙனும் இருள் பரவி இருப்பதைக் கண்டோம். உடனே அம்மாவின் எச்சரிக்கை என் எண்ணத்தில் முன்னின்றது. முடுகி வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

அந்நேரத்தில் ஒரு கிழப் பக்கிரி எங்களை நெருங்கி வந்தான். எங்களை அணுகியதும் என்னை உற்றுப் பார்த்தான்.

"ஓ! நீயா?" என்றான் அவன்.

அவனுடைய குரலிலிருந்து அவன் யார் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். ஆனால், என் அண்டையிலுள்ள தோழியோ அவனைக் கண்டதும் அஞ்சி நடுங்கினாள். அவளுடைய அச்சத்தைக் கண்ட அப்பக்கிரி தன்னுடைய உறுதியான பற்கள் விளங்கச் சிரித்த வண்ணமே, "அஞ்சாதே அம்மா. எங்களுடைய பகைவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள்தான். உங்களுக்கு நாங்கள் கனவில்கூடத் தீங்கிழைக்கமாட்டோம்" என்றான்.

நான் ஏதோ சொல்வதற்கு வாய் எடுத்தேன். ஆனால், அவன் அதற்குள் விரைந்து பக்கத்திலே இருந்த ஒரு சிறு சந்திலே நுழைந்துவிட்டான்.

அன்றைய இரவை நான் எவ்வளவுமுயன்றும் என்னால் நிம்மதியாகக் கழிக்க முடியவில்லை. கண்ணைச் சிறிது மூடினால் போதும், உடனே கமல்கோஷ் தன் இரு கைகளிலும் இரு துப்பாக்கிகளை ஏந்தியவாறே என்

முன்னிலையில் தோன்றுவான். "இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய் எழில்? உன்னுடைய பண்ணன் உன் துணைக்கு வருவானா?" எனக் கேட்டு உரக்கச் சிரிப்பான். அந்தப் புயல் சிரிப்பைக்கேட்டு நான் விழித்துக் கொள்வேன். மறுபடியும் துயில்வதற்கு அரும்பாடு படுவேன். உறங்கினால் மீண்டும் பழையபடியே அப்பேய்ச் சிரிப்பின் ஒலி கேட்கும். இவ்வாறு நரகத்தின் பாழ் ஒலியைச் செவி மடுத்தவாறே அன்றைய இரவை ஒருவாறு கழித்தேன்.

மறுநாள் மாமா வரைந்திருந்த கடிதத்தில் சொக்கப்பனுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டதாக எழுதிஇருந்தார். தாயை இழந்த பின்னர் தனயனின் மனம் மாறிவிட்டது என்று நானும் நினைத்தேன்.

நம்முடைய கண்களே நம்மைச் சில வேளைகளில் ஏமாற்றி விடுகின்றன. அவ்வாறு அவைகள் ஏன் ஏமாறுகின்றன? பாம்பைக்கண்டு அவை சில சமயங்களில் அதை வெறும் பழுது என்று நினைக்கின்றன. பழுதையோ பாம்பென எண்ணி மயங்குகின்றன. இதற்குக் காரணம். என்ன? ஒளி படைத்த கண்களையும் ஏமாற்றுவது யார்?

கண்ணை ஏமாற்றும் வல்லமை நம்முடைய நெஞ்சத்திற்குத்தான் உண்டு. அந்த நெஞ்சம்தான் மற்றப் பொறிகளின் வாயிலாக நம்மை எவ்வாறெல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கிறது! "சொக்கப்பனுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டது" என்பதைப் படித்த உடனே என் உள்ளத்தில் பால் நிலவைக் கண்ட கடல்போல் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. இனி அவனிடமிருந்து அணுவளவு ஆபத்துக்கூட என்னை நோக்கி வாராது என்று உறுதியாகநம்பினேன். நான் இனி மேல் அஞ்ச வேண்டியதெல்லாம் கமல்கோஷைப்பற்றித் தான். அவனுடைய வெறியில் அவன் என்னைஎப்பொழுது வேண்டுமானாலும்சுட்டுத்தள்ளலாம்என்றும் நினைத்தேன்.

இவ்வாறு நினைத்த உடனே என் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே நடுங்கின. விரைந்து திருவையாற்றுக்குச் சென்று உள்ளத்தில் உள்ளதைச் சிறிதும் மறைக்காமல் அவரிடம் கூறித் திருமணத்தை முடிக்க வேண்டும் என்று துடித்தேன். ஆனால்,எவ்வாறு திருவையாறு செல்வது?அவரிடம் என் நெஞ்சின் அலைகளைப்பற்றி நான் தெரிவிப்பதற்கு முன்னால் அவைகளின் ஓய்வற்ற அலைச்சலைப்பற்றி என் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமே! இதை நான் எவ்வாறு செய்வேன்?

இறைவனின் இன்னருளை அடியார்களின் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முயலும் உண்மைப் பக்தனைப்போல், நானும் என் அன்னையின் வாயிலாக அப்பாவின் இசைவைப் பெற்று விடலாமென நம்பினேன். ஒருகால் அவர் இதில் பிணங்கி நின்று எதிர்த்தால் இறுதிவரை அவரிடம் மன்றாடுவது என்ற முடிவிற்கும் வந்தேன். அம்மாவிடம் சொல்லுவதற்கான நேரத்தை எதிர் நோக்கியவாறே காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால், அந்த நல்ல நேரம் வருவதாகவே தோன்றவில்லை. புயலில் அகப்பட்ட செம்படவன் எவ்வளவு ஆவலோடு புயல் நிற்கும் நேரத்தை எதிர்பார்த்து நிற்பானோ அவ்வாறே நானும் அம்மா நல்ல இயல்போடு இருக்கும் காலத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். புயல் நிற்கும் என எதிர்பார்த்த அவன் நெஞ்சைப் பிளக்கும் வகையில், கடலின் கொந்தளிப்பு பன்மடங்கு மிஞ்சிவிட்டால், அவன் உயிர் எவ்வாறு ஊசலாடும்? என் விதியும் அவ்வாறே திசை தெரியாது தத்தளித்தது.

''சொக்கப்பன் செய்த சூழ்ச்சியால் பண்ணனைச் சதி வழக்கில் சம்பந்தப்படுத்தி உள்ளார்கள். என்னால் முடிந்த வரை, அவனைக் காக்கப் போராடுகிறேன்'' என்று மாமா

எழுதி இருந்தார். இதற்குப் பின்னர் மேலே அவர் என்ன எழுதியிருந்தார் என்பதை நான் படிக்கவில்லை.

உடனே திருவையாறு செல்ல முடிவு கட்டினேன். பெட்டியில் துணிகளை அடுக்கி வைத்தேன். அப்பாவிடமும் அம்மாவிடமும் எவ்வாறு சொல்வது என்று இத்தனைநாட்களாகத் தயங்கி இருந்த நிலை அடியோடு போய்விட்டது. அம்மாவிடம் கடல்மடை திறந்தது போன்று என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினேன். பண்ணனின்றி என் வாழ்வில்லை என்பதை அவருக்கு விளக்கிவிட்டுப் பயணத்திற்குரிய நேரத்தை அமைதியற்ற நெஞ்சினளாய் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மாலையில் அப்பா வந்ததும் அம்மா "குசுகுசு"வென்று நான் அவரிடம் சொன்ன செய்திகள் அனைத்தையும் கூறினர். அவைகளையெல்லாம் மிகவும் பொறுமையாக அப்பா கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் என் அறைக்கு முன்னே வந்து, "எழில்" என அழைத்தார்.

நான் பேச்சற்ற பதுமைபோல அறையினின்றும் வெளியே வந்து அவர் முன்னிலையில் நின்றேன். அவர் அன்புடன் என் தலையைத் தடவியவாறே, "அம்மாவிடமிருந்து அனைத்தையும் தெரிந்து கொண்டேன் எழில். ஆனல், நீ தனியாக எப்படிப் போவாய்?" என்றார்.

வெப்பமான நீராவியின் மீது குளிர்ந்த காற்றுப் பட்டதும் அது மழையாகப் பொழிவதைப் போன்று, கொடுமை நிறைந்த செய்தியால் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த என்னுடைய ஆத்திரம் அப்பாவின் அன்புச் சொற்களைக் கேட்டதும் அழுகையாக மாறியது.

"நான் எப்படியும் போய் விடுவேன் அப்பா" என்று தண்ணீர் சிந்தியவாறே சொன்னேன்.

“சரி அம்மா. உன் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு போ. உன் மனம்போல் வாழ்வு கிட்டவேண்டும்” என்று சொல்லியவாறே தன் கண்ணின் கடையில் அரும்பிய நீரைத் துடைத்துக் கொண்டே அவர் அப்பாற் சென்றார்.

பங்குனித் திங்களில் நீல வானிலே, நித்தில மதியம் உலாவி வருவதைப் போன்று நானும் வாழ்க்கை வானிலே என் இரு கண்மணி போன்ற காதலரோடு இன்பமாக வாழ்ந்து வரலாம் என்று எண்ணியதெல்லாம் கானல் நீரோ என ஒரு கணம் என் உள்ளம் எண்ணியது. திருடர்கள் பதுங்கி இருந்து, வீடு முழுவதும் பரந்து, வீட்டாரைத் தாக்கிக் கொள்ளை அடிப்பதை ஒப்ப, கார் முகில்கள் நிறைந்து, நிறை நிலாவை மறைத்து வானகமெங்கும் இடித்து முழங்குவதுபோல் என் அன்பான வாழ்விலும் கயவர்களின் ஆரவாரப் பெருங்குரல் என்னை நிலைகுலையச் செய்தது.

வாழ்க்கை என்பது என்ன? நல்லவர்களைத் தீயவர்கள் வாட்டுவதும், அன்பான உள்ளங்களை அனலில் போட்டுத் தீய்ப்பதுந்தான் வாழ்வா? இந்த வாழ்வுக்காகவா மனிதன் ஏங்கித் துடிக்கிறான்?

அருவிபோல் என் நெஞ்சம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னையும் அறியாமல் என் உள்ளம் கணவனை இழந்து வருந்திய கற்பரசிகளைப்பற்றி நெடிது நினைந்தது. கருந்தொழிற் கொல்லனால் வஞ்சிக்கப்பட்ட கோவலனின் அரும்பெறற் கண்ணகியும், பாதகன் ஐயாகோவின்(Iago) பொறாமையால் பொசுக்கப்பட்ட ஒதெல்லோவின் கள்ளங்கபடமற்ற கருங்கயற்கண்ணி டெஸ்டிமோனாவும் என்கண் முன்னர் தோன்றி, என்னைக் கட்டித் தழுவித் தங்கள் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டுவதுபோல் ஒரு மாமாயத் தோற்றம் அடிக்கடி தோன்றிய வண்ணமிருந்தது.

* * *

எங்களை அழைத்துப் போவதற்காக மாமா, தஞ்சை ரயில் நிலையத்திற்கே வந்திருந்தார். அவருடன் நேரே நாங்கள் திருவையாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அம்மா, “வீட்டிற்குச் சென்று குளித்து, உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு சிறைக்குச் சென்று பண்ணனைக் காணலாம்” என்றார். ஆனால் நான் அதற்கு இணங்கவில்லை. அவர் இருக்கும் மண்ணிலே நான் கால் வைத்த பின்னர் அவரை முதலில் காணாது என்றால் என்ன செய்ய முடியும்?எனவே நேரே சிறைச்சாலையை நோக்கிச் சென்றோம்.

நாங்கள் சென்ற நேரம் அவரைக் காணுவதற்குரிய நேரமல்ல. எனினும் மாமா அதற்கான வழியைச் செய்தார். சிறைக் காவலர்களிடம் ஐந்து ரூபாயை நீட்டினார். நம்மைக் கடிக்க ஓடி வரும் நாயின் முன்னே ஓர் எலும்புத் துண்டை வீசி எறிந்தால் அது அவ்வெற்று எலும்பை உருட்டிக் கொண்டே தன் கடமையை மறந்து காலத்தில் மூழ்கிஇருக்கும். நாமும் அப்போது வழியோடு செல்லலாம். இதைப் போன்றுதான் சிறைக் காவலர்களின் செய்கை இருந்தது. எங்களைத் தடையின்றி உள்ளே அனுமதித்தனர். ஒரு காவலாளியே அவர் இருக்கும் அறையை எங்களுக்குக் காட்டினான்.

எங்களைக்கண்டதும் அவருடைய முகம் முழுமதியால் ஒளி படைத்த வானம்போல் மிளிர்ந்தது. அன்பொழுக, “எழில், எப்போது வந்தாய்? எப்போது நீங்கள் வந்தீர்கள் என்று?” என்னையும், என் அன்னையையும் நோக்கிக் கேட்டார்.

அவருடைய வினாவிற்கு விடை சொல்ல நான் வாயெடுத்தேன். ஆனால் என் வாய் திறக்கவே இல்லை. என்னுடைய கண்ணிலிருந்தும் நீர், ஊற்றுப்போல் பெருகியது. உதடுகள் துடித்தன. என்னுடைய

அழுகையைக் கண்டு அம்மாவின் கண்ணிலும் நீர் ததும்பியது.

"எழில்! நீ எதற்காக இவ்வாறு அழுகிறாய்? எனக்கென்ன வந்துவிட்டது?" என்று வினவினார் அவர்.

"இதைவிட இன்னும் என்ன வரவேண்டும்? வரும்போதே வண்டி எங்காவது குடை சாய்ந்து, நான் இறந்திருந்தால் அது எவ்வளவோ நலமாக இருந்திருக்கும்."

"பைத்தியம் மாதிரி பேசாதே எழில். அறிவு மிகுந்த நீ எதற்காக அஞ்சவேண்டும்?"

"சதி வழக்கில் சம்பந்தப்படுத்தி இருப்பதாக மாமா எழுதி உள்ளார்."

"அதனால் என்ன? நம்முடைய பகைவர்கள் நம்மைத் தோற்கடிப்பதற்காகப் பலவிதமான சூழ்ச்சிகள் செய்வார்கள். தேச பக்தர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்காக அந்நிய அரசாங்கம் கைப்பிடிக்கும் வழிகளிலே இதுவும் ஒன்று. நம்முடைய பாதையினின்றும் நாம் அகன்று செல்ல வேண்டுமென்பதற்காக அவர்கள் நம்மைத் தூக்கிலே கூட ஏற்றுவார்கள்.

"வேண்டாம் அப்பா! இவ்வாறெல்லாம் நீ பேச வேண்டாம். ஏற்கனவே அவள், உள்ளம் உடைந்து தவிக்கிறாள். உன்னுடைய பேச்சைக் கேட்டால் அவள் அச்சத்திலேயே மரித்தாலும் மரித்துப் போவாள்" என்றார் என் தாயார்.

"எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. பண்ணன் உறுதியாக விடுதலை அடைந்துவிடுவான்" என்று மாமா எங்கள் எல்லோருக்கும் தேறுதல் கூறினார்.

அச்சமயத்தில் ஒரு போலீஸ்காரன் ஓடிவந்து, "இன்ஸ்பெக்டர் துரை வருகிறார். சீக்கிரம் இங்கிருந்து சென்று விடுங்கள்" என்றான்.

"யார் இன்ஸ்பெக்டர் துரை?" என்றேன் நான்.

"அவன்தான் சொக்கப்பன். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வேலையிலிருந்து அவனுக்கு உயர்வு கிடைத்திருக்கிறது" என்றார் மாமா.

உடனே நாங்கள் மூவரும் அவரைச் சிறையிலேயே தவிக்க விட்டுவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தோம். என்னுடைய உடல் முழுவதும், யாரோ என்னைச் சாட்டையினால் அடித்ததைப் போன்று வலியாக இருந்தது. உள்ளத்திலே கொடும் புயலின், கூரிய நகங்கள் குத்திக் கிழிப்பதைப் போன்று சொல்லொணாத் துன்பம் நிறைந்திருந்தது. உடலிலிருந்த உரமெல்லாம் மந்திரத்தால் மாயமாகப் போய்விட்டதைப் போன்று சோர்வுமிகுதியாக இருந்தது. தலை சுற்றுவதுபோல் மயக்கம் ஏற்பட்டது. கண் பஞ்சடைத்தது. அடுத்த கணம் என்னால் நிற்கக்கூட முடியவில்லை. அப்படியே தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டேன்.

கேதுவினால் விழுங்கப்பட்ட கதிரவன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன்இயற்கை ஒளியோடு வெளியே வருவதுபோல் என்னுடைய மயக்கத்தினின்றும் நான் கொஞ்சம் போது கழிந்ததும் தெளிவடைந்தேன். என்னுடைய நிலைமையைக் கண்டு எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. வகுப்புக் கலவரங்களிலே மனிதர்களைக் கசாப்புக் கடைக்காரனைப் போல் கொத்தித் தள்ளிய காட்சிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். விடுதலைப் போராட்டத்திலே ஈடுபட்ட இளைஞர்களைப் போலீஸ்காரர்கள் நையப் புடைத்து அவர்கள் மண்டையை உடைத்ததையும் நான் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால், அச்சமயங்களில் எல்லாம் என் உள்ளம் வருந்தினாலும் இம்மாதிரி தலைசுழன்று மயக்கம் ஏற்பட்டதில்லை.

இன்று மட்டும் ஏன் இவ்வாறு ஏற்பட்டது? தெருவில் நான் கண்ட அவர்கள் யார்? அவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? அவர்களும் மனிதர்கள் என்பதைத் தவிர என்னை அவர்களோடு பிணைக்கும் உறவு என்ன இருக்கிறது? ஆனால் இவர் என் உயிர். பண்ணனின் வாழ்வு மலரவில்லையென்றால் எழிலின் வாழ்வு கருகிவிட்டது என்று பொருள். என் வாழ்க்கை எனும் கலத்திற்குக் கடற்கரையிலே நிற்கும் கலங்கரை விளக்கம் அவர். பிறவிக் கடலைக் கடக்கத் துணைபுரியும் ஓடம் அவர். பரிசில் ஓட்டியும் அவரே. என்னுடைய உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவர் இரண்டறக் கலந்துள்ளார். செடியையும் வேரையும் வேறுபடுத்தி எவ்வாறு வளர்க்க முடியாதோ அவ்வாறே எங்கள் வாழ்வையும் இரண்டாக்கி உயிர் கொடுக்க முடியாது.

பூத்துக் குலுங்கும் மாமலர்ச் சோலைக்குள் நுழைந்த இளஞ் சிறுமி ஒருத்தி எவ்வாறு களிப்போடு அக்காவினைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுத் திரிவாளோ அதைப்போன்று என் உள்ளமும் இவ்விதமான எண்ணங்களிலே மூழ்கிக் கரை காணா இன்பத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தது.

தோட்டக்காரனின் உரத்த குரலைக்கேட்ட அம் மழலைச் சிறுமியின் உள்ளம் குலைவதைப் போன்று அத்தையின் குரல் என் உள்ளத்திலே ஒரு பெரிய அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது.

“எழில், எத்தனை நேரமாக உன்னை அழைப்பது? விரைந்து போய் குளித்துவிட்டு வா” என்றாள் என் அத்தை.

பரிவுடன் அவள் கூறிய சொற்கள் எனக்கு ஏனோ அவ்வேளையில் கொடுமையாக ஒலித்தது. எனினும் பேசாமல் சென்று குளித்தேன். உடைகள் மாற்றினேன்.

இலையில் பரிமாறிய உணவையும் ஒரு சிறிது உண்டேன். தெருத் திண்ணை மீது வந்து சிறிது நேரம் நின்றேன்.

அலங்கோலமாக ஆடையணிந்த பைத்தியக்காரன் ஒருவன் தெருவின் ஓரமாக, ஒலி செய்து கொண்டு போவதைப் போன்று காவிரியும் நீர் வற்றி ஒருபுறமாகச் "சல சல" வென்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆற்றின் இடையே அங்கங்கே மணற் குன்றுகள் சிறிதும் பெரிதுமாகத் தோன்றின.

"எழில்! மாலையில் கோவிலுக்குச் செல்வோமா?" என்று அம்மா கேட்டார்.

"நான் வரவில்லை அம்மா, நீங்கள் போய் விட்டு வாருங்கள்."

"இது என்னடி எழில்! கோவிலுக்கு வரமாட்டேன் என்று சொல்லலாமா? 'தப்பு தப்பு' என்று கன்னத்தில் போட்டுக்கொள்." என்று அத்தை அன்பாகக் கடிந்து கொண்டாள்.

அவர்களுடைய அறியாமையை நான் என்னவென்று சொல்வது? ஆண்டவனைக் கும்பிடக் கோவிலுக்குத்தானா போகவேண்டும்? என்னுடைய ஆண்டவனை நான் அங்கே சென்று தேடினால் என்னைப்போன்ற கபடப்பெண் இந்த உலகத்தில் யார் இருக்கமுடியும்? 'ராமன் இருக்கும் இடம் அயோத்தி' என்னும் பழமொழியைப் போன்று என்னுடைய உடலுக்கும், உயிருக்கும், அறிவுக்கும், அன்புக்கும், ஆர்வத்திற்கும், பேச்சிற்கும் அனைத்திற்கும் ஆண்டவனாக உள்ளவர் இப்போது சிறைக்கூடத்திலே உள்ளார். அச்சிறைச்சாலைதான் என்னுடைய கோயில். சிறையின் கூரைதான் நான் வணங்கும் கோபுரம். சிறைச் சாலையைச் சுற்றியுள்ள மதிற் சுவர்களே என் இறைவனின் ஆலயத்தைச் சுற்றிலும் அணி பெற விளங்கும் கன்னிமா

மதில். சிறையில் மணி அடிக்கும் ஓசையே என் தேவனின் ஆலயத்திலே ஒலிக்கும் மணி.

"புண்ணிய மூர்த்தியாக விளங்கும் பண்ணன் தற்போது குடிகொண்டிருக்கும் அக் கோயிலுக்குச் செல்லலாமா?" என்று கூப்பிடுவார் யார்? அவ்வினிய மங்கலப் பாட்டு என் புன்செவியில் எப்போது விழும்?

வானம் முழுவதும் மண்டிக்கிடந்த மங்குல் நிறத்து முகில்களின் நிழல், இம்மாஞால மெங்கும் பரந்ததைப் போன்று அந்தி இருள் அவனியெங்கும் படர்ந்திருந்தது.

"விளக்கேற்றிவிட்டு வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு இரு அம்மா" என்று சொல்லியவாறே அத்தையும், அம்மாவும் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டனர்.

மாமா, பெரியம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்காகத் திருப்பழனம் போய் இருந்தார். "இவ்வளவு நேரமா அவரை அழைத்து வருவதற்கு?" என்று அவர் மீது சலிப்புத் தோன்றியது. அத்துடன் அவர் செய்த வேறொரு செயலும் நினைவுக்கு வரவே அவர் மீது எனக்கு வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.

அவரைக் கைது செய்த அடுத்த நாளே மாமா, மணி குமாரியையும், அவருடைய அம்மாவையும் கோயம்புத்தூருக்கு அனுப்பிவிட்டாராம். ஏன் அவர்களை ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டும்? இங்கிருந்தால் அவர்களுக்கும் சாப்பாடு போடவேண்டுமே என்று நினைத்து மலைத்துவிட்டாரோ? இல்லெனில் ஏன் அவர்களை இங்கிருந்து அகற்ற வேண்டும்?

தன் மகனைப் பகாசுரனுக்கு உணவாக அனுப்பிவிட்ட ஏழைத் தாயின் உள்ளம் எவ்வாறு ஏங்கித் துடிக்கும்? தமையனைப் பிரிந்து உறையும் அக் கண்ணில்

லாத தங்கையின் கண்களிலிருந்து வடியும் துன்பக் கண்ணீரைத் துடைப்பவர்கள் யார்? இவைகளையெல்லாம் மாமா ஒரு கணமாவது எண்ணி இருப்பாரா? வரட்டும். வந்தவுடன் அவரை மனமாரத் திட்டவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே உள்ளே சென்று விளக்குகளை ஏற்றி விட்டு மீண்டும் வெளித் திண்ணைக்கே வந்தேன்.

நரகத்தின் வாயிற்கதவு திறக்கப்படுவதைப்போன்று எதிர் வீட்டுக் கதவு திறக்கப்பட்டது. அந் நரகத்தின் குழியிலிருந்து தப்பி வெளியேறும் அருவருக்கத்தக்க ஒரு அசுரபூதம் போல் சொக்கப்பன் வெளியே வந்தான். நச்சுப்பாம்பின் தலையைக் கண்ட பச்சைத்தவளை, பாய்ந்து சென்று பதுங்குவதைப் போன்று நானும் விரைந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கரந்து வரும் பேய்போல் அவன் வீட்டின் உள்ளே நுழைந்ததை நான் காணவில்லை.

“எழில்!” என்று அழைத்ததைக் கேட்டேன். அறையிலிருந்து “யார்” என்று கேட்டுக்கொண்டே வெளியே வந்தேன். பாவி மகன் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு என் முன்னே நின்றான்.

“எழில்! என்னைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டாம்! உனக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே நான் இங்கு வந்துள்ளேன்.”

“எனக்கு என்ன நன்மையைச் செய்ய நீ எண்ணி உள்ளாய்? ஆண் மானை அடித்துக்கொன்ற ஓநாய், பெண் மானுக்கு எவ்வாறான நன்மையைச் செய்ய முடியும்? அதையும் அடித்துத் தின்றுதான் அதனுடைய உள்ளத்திற்கு ஆறுதலைத் தரமுடியும்.”

“வீண் பேச்சில் காலம் கடத்தாதே எழில்! பண்ணனின் உயிரை எண்ணிப் பார். அவன் பிழைக்க வேண்டுமென நீ எண்ணுகிறாயா?”

"சீச்சீ! என்னிடம் எதையும் நீ கேட்க வேண்டாம். மரியாதையாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறு."

"எழில்! என்னைப் பற்றி உனக்கு யாரோ தப்பாகத் தகவல் அறிவித்துள்ளார்கள். பண்ணனைக் கைது செய்ய வேண்டு மென்பது மேலிடத்தாரின் உத்தரவு. நான் என்ன செய்வேன்?"

"மேலிடத்தாரின் உத்தரவுக்கு மாறாக உன்னால் என்ன நன்மையைச் செய்ய முடியும்."

"சாட்சிகளைத் தயாரிப்பவன் நான்தான். நான் விரும்பினால் அவன் வழக்கு நன்கு நிரூபிக்கப்படாமல் அவனை விடுதலை செய்ய முடியும்."

"உங்களால் அதைச் செய்ய முடியுமா?"

"உறுதியாக, ஆனால் ஒரு நிபந்தனை!"

"என்ன அது?

"என்னுடைய பேச்சை நீ கேட்கவேண்டும். என் இச்சைக்கு எதிராக நீ போகக் கூடாது."

"சீ நாயே! போ வெளியே, போ, போ."

"எழில், வீணாக ஆத்திரத்தால் நிதானமிழக்காதே. என் பேச்சைக் கேட்டு நடந்தால் உன் காதலன் உயிர் தப்புவான். இல்லெனில் அவனைத் தூக்குமரம்தான் திருமணம் செய்து கொள்ளும். உண்மையில் அவன் மீது உனக்கு அன்பு இருந்தால்—அவனுடைய உயிர் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென நீ விரும்பினால்—இதோ நான் தயாராக இருக்கிறேன். இல்லையெனில்...உன் விருப்பம்போல் செய்யலாம். ஒரு நாள் தவணை கொடுக்கிறேன். சிந்தித்துப் பார். நன்றாக ஆய்ந்து பார். உன்னை நான் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. உன் உடலை உன் விருப்பத்திற்கு மாறாக....."

"போதும், போதும். போ வெளியே" என்று சொல்லி என் இரு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டேன். கயவனும் மறைந்து போய்விட்டான்.

இருளைக் கொண்டுவந்த அந்திப் பொழுது சிறிது நேரம் தங்கிவிட்டுச் சென்று மறைந்தாலும், அது கொணர்ந்த இருள் உலகை நீண்ட நேரம் மூடித் துன்புறுத்துவது போல் தீய செய்தியைக் கூட்டி வந்த அவன் விரைவில் மறைந்து போனாலும் அத் தீச்சொல் என் உள்ளமெல்லாம் பரவி ஓயாது நெடு நேரம் அலைத்தது.

"நான் படித்த பல நூல்களை எண்ணிப் பார்த்தேன், நான் செல்ல வேண்டிய பாதை எதுவென நினைத்தேன். என்னுடைய கற்புப் பெரிதா? அல்லது என் ஆருயிர்க் காதலரின் ஆவி பெரிதா? எது பெரிது? இவ்வேளையில் நான் ஆற்றவேண்டிய கடமை யாது? கொண்ட கொள்கை உயர்ந்ததா? அன்றிக் கொழுநர் சிறந்தவரா?

ஒரு புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரின் சிறுகதை ஒன்று என் நினைவிற்கு வந்தது. தன்னுடைய கணவனின் உயிரே பெரிது என மதித்த ஒருத்தி, இறுதியில் தன் கற்பையே விற்றுக் கணவனைக் காப்பாற்றுகிறாள்.

அவளை அவ்வாசிரியர் 'பெண் குலத்தின் வெற்றி' என்று பாராட்டி இருந்தார். புதுமைப் பெண் என்றும் போற்றி இருந்தார்.

நானும் அவளைப் போன்று நடந்தால் என்ன? எப்படியாவது அவர் பிழைத்து வந்தால் அதுவே போதுமல்லவா? என்று ஒரு கணம் மயங்கினேன்.

"ஆமாம் பிழைத்துக் கொள்வார். அதிலே ஐயமில்லை. அப்புறம்? எதற்காகப் பிழைக்க வேண்டும்? வாழ்வதற்காகப் பிழைக்க வேண்டும். எம்மாதிரியான வாழ்வு? கற்பிழந்த வாழ்வு! சீச்சி! அந்த வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா?

நெறியில்லாது—நல்ல குறிக்கோள் இல்லாது -மானத்தைப் பெரிதென மதியாது வாழும் வாழ்வும் ஒருவாழ்வா? அந்த வாழ்வுக்கும் விலங்கின் இழிந்த புலை வாழ்வுக்கும் என்ன வேறுபாடு? "கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால் கைகொட்டிச் சிரியாரா?" கற்பை விற்று விட்டுக் கணவனை மீட்டால் இக் காசினியோர் அனைவரும் ஏசாரா? சீச்சி! ஒரு கணத்தில் என்னுடைய நெஞ்சம் எவ்வாறான பாவ எண்ணத்தை எண்ணி விட்டது? அந்த எழுத்தாளன் தலையிலே கொள்ளி வைக்க! அதைப் படித்த அபலைப் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? சமுகத்திற்கு இவ்வாறான வழியையா காட்ட வேண்டும்? வான வீதியில் நடக்கும் வழிகளைக் காட்ட வேண்டிய எழுத்தாளன், நரகக் குழியிலே நகர்ந்து உழலும் இழிந்த பாதையைக் காட்டிவிட்டானே என்று அவன்மீது ஆத்திரம் பொங்கியது.

தன்னுடைய மனைவியின் கற்பு நெறி திரிந்த பின்னரும், அவளோடு கூடிவாழ உண்மையான ஆண்மை உள்ளவன் எவனாவது விரும்புவானா? கற்பைப் பறிகொடுத்த அவள் எதற்காக வாழ விரும்புகிறாள்? நீங்காத பழியை நிலை நிறுத்திவிட்டு அவனுக்கு உடல் இன்பத்தைக் கொடுப்பதிலே என்ன உயர்வு இருக்கிறது? என்றென்றும் பொன்றாப் புகழைத் தன் கொழுநனுக்கு அளித்துவிட்டு, இப் பொய்யான உடலை மாய்த்துக் கொள்வதுதான் உண்மைப் பெண்ணுக்குரிய உயர்ந்த நெறி. அதுதான் வானவீதி. மற்ற வழிகளெல்லாம் குப்பை நிறைந்த மண்வீதி. கூளம் நிறைந்த கீழ் வீதி. சாக்கடை ஓடும் பாழ் வீதி.

பள்ளத்தில் வீழ்ந்துவிட்ட குதிரை பாய்ந்து தாவி மேடேறுவதைப் போன்று நானும் உயரப் பறந்தேன். என் ஆருயிர்க் கணவருக்கு அழியாப் புகழைக் கொடுத்து

நான் அழிவது என்ற உறுதியை விடாமற் பற்றிக் கொண்டேன் உடனே வெண்ணிலா உலாவரும் வானவீதி விரிந்து பரந்திருப்பதைப் போன்று நான் செல்ல வேண்டிய தடமும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

கொழுநரின் அழியும் உடல் ஒரு மனைவிக்கு உயர்ந்ததல்ல. ஆனால் அவருடைய அழியாத புகழ் உடம்புதான் அவளுக்கு யாவினும் சிறந்தது. அதைக் காப்பதுதான் மனைவியின் கடமை. அதை எப்போது பேண முடியவில்லையோ அப்போதே அப்பெண் இறந்துவிடுவது மேல்.

காற்று அடித்த உடன் நீரை மூடியிருந்த சருகுகள் விலகுவதுபோல் என் துன்ப நினைவுகள் அனைத்தும் நீங்கின. குளத்து நீர்போல் உள்ளம் தெளிவாக விளங்கியது. திருமணம் நடந்த நாளைப் போன்று உள்ளம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு நான் துயிலச் சென்றேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வானிலே கார்முகில்கள் இடிக்கத் தொடங்கின. இடை இடையே மின்னல் கண்ணைப் பறித்தது. சாளரத்தின் வழியே அம் மின்னலின் ஒளி பாய்ந்து, அறை முழுவதையும் விளக்கிக் கண்ணையும் கூசச் செய்தது. மழை, வலிய நிலத்தையும் குழி செய்யும் வகையில் பெருந் தாரைகளாகப் பெய்யத் தொடங்கியது.

இருந்தாற்போலிருந்து ஒரு பெரிய இடி எங்கோ விழுந்ததைப் போன்று கேட்டது. அதனுடைய பேரொலியைக் கேட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அனைவரும் விழித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டார்கள். என்னுடைய நெஞ்சமோ அமைதியின்றித் தத்தளித்தது. இடி விழுந்த ஓசை சிறைச்சாலையின் பக்கமிருந்துதான் கேட்டது. என்னுடைய அலைபாய்ந்த உள்ளத்தை நான் அடக்கிப் பார்த்தும் முடியாது

போயிற்று. எப்படியாவது வெளியே சென்று சிறைச்சாலையின் பக்கமாகப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்று உள்ளம் தவியாய்த் தவித்தது. ஆனால் எவ்வாறு வெளியேறுவது?

நான் படுத்திருந்த அறைக்குப் பக்கத்திலுள்ள கூடத்தில் முத்துசாமியும், மாமாவும் படுத்திருந்தார்கள். முத்துசாமியை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்று வரலாமென்று எண்ணியவளாய் அவன் பக்கத்தில் சென்று நின்றேன். மெதுவாக அவன் தலையில் தட்டினேன். உடனே அவன் "ஊ ஊ" என்று உரத்த கூக்குரல் போட்டான். அவனுடைய கூச்சலைக் கேட்டு மாமா விழித்துக் கொண்டார்.

"என்ன எழில்? என்ன வேண்டும்?"

"இடியைக் கேட்டு என் உள்ளம் பெரிதும் குழம்புகிறது மாமா,"

"அம்மாவிடம் சென்று படுத்துக்கொள்."

"என்னைப்பற்றி நான் அஞ்சவில்லை, மாமா."

"பின் யாரைப்பற்றி அஞ்சுகிறாய்? எங்களைப் பற்றியா?"

"மாமா! முத்துசாமியை என்னோடு சற்று வெளியே அனுப்பி வைக்கிறீர்களா?"

"என்னம்மா இது? உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்ன?"

இவ்வாறு அவர் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மா, அத்தை, பெரியம்மா மூவருமே எழுந்து எங்களிடம் வந்தனர்.

"இல்லை மாமா! இடி அவருடைய சிறைச்சாலையின் பக்கமாகத்தான் விழுந்தது. நான் எப்படியும் சென்று

காணவேண்டும். இல்லெனில் எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும்" என்றேன்.

"அடக் கடவுளே! சரியம்மா. நானும் முத்துசாமியும் சென்று நேரே அந்த இடத்தைப் பார்த்து வருகிறோம். நீ இங்கேயே இரு. இந்த இடியிலும், மின்னலிலும், மழையிலும் உன்னால் நடக்க முடியாது" என்று சொல்லிவிட்டு மாமா முத்துசாமியை அழைத்துக் கொண்டு குடையுடன் வெளியே சென்றார்.

அவர் வெளியில் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மீண்டும் ஒரு பேரிடி அதே திசையை நோக்கி முன்னிலும் எண் மடங்கு பேரிரைச்சலுடன் முழங்கி விழுந்தது.

மனித உள்ளம் மிகவும் வியப்பானது. மலைமீது ஏறிச் செல்லும் வண்டியின் சக்கரத்தைப் போன்றது. அது மேலும் மேலும் முன்னேறிச் செல்லும் அச் சக்கரத்திற்கு ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டு அதன் சிறிய அச்சு முறிந்தால், உடனே அது கீழ்நோக்கிப் பன்மடங்கு விசையுடன் திரும்பி வரும். அவ்வாறு பின்னோக்கி வரும் அச்சக்கரம் எந்தப் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து எவ்வாறு பொடியாகும் என்பதை யாரால் கூறமுடியும்?

என்னுடைய நெஞ்சமும் அவ்வாறுதான் இருந்தது. வாழ்வுப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லுகின்ற வரைக்கும் அது இன்பமாகப் பறந்து திரிந்தது. ஆனால் துன்பம் என்ற ஒரு சிறிய தடை ஏற்பட்டவுடன், தன்னுடைய பழைய நெறியை மறந்து, துயரப் படுகுழியை நோக்கியே விரைந்து சென்றது. எப்போதும் "பெரிய பெரிய" விபத்துக்களை எண்ணியே சிறு குழந்தைபோல் அஞ்சி அஞ்சிப் பன்முறை செத்துப் பிழைத்தது.

உரத்த இடியும், பெருத்த மழையும், சீற்றங் கொண்ட புயலும் சேர்ந்து என் சிந்தையை இறுக்கிப்

பிழிந்தன. என்னுடைய அன்பிற்கினிய அமுதைப் பாழாக்கி என் வாழ்வைக் குலைப்பதற்கே இவையெல்லாம் குழுமி இவ்வாறு அழிநடம் புரிகின்றன என்று நினைத்தேன். எனவேதான் கனை இருள் பரவிய அந்தப் பாதி ராப்போதில் நான் அவருடைய இருப்பிடத்தைக் காண விழைந்தேன். பேரிடியினின்றும் என் அன்புப் பெருந்தகை தப்பிப் பிழைத்தாரா என்று அறியத் துடியாய்த் துடித்தேன். வெளியே புறப்படவும் ஆயத்தமாய் இருந்தேன்.

ஆனால் மாமா என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. பெரிய மனது வைத்து முத்துசாமியையும் அழைத்துக் கொண்டு கொட்டுகின்ற மழையிலே நனைந்த வண்ணம் சென்றார். நீர் சொட்டச் சொட்ட அவர் திரும்பி வரும் வரைக்கும் நான் பட்ட பாட்டை யார் அறிவார்?

“எழில்! சிறைச்சாலைக்கு எவ்விதச் சேதமும் இல்லை. பண்ணைப் பற்றிய கவலையில்லாமல் நிம்மதியாகத் தூங்கு” என்றார்.

சென்ற உயிர் என் உடலில் திரும்பி வந்ததைப் போன்று என் உடல் எங்கும் ஒருவகை ஊக்கம் பாய்ந்து பரந்தது.

“என்ன இருந்தாலும் நீ இப்படியெல்லாம் காரியம் செய்வது எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. உன் போன்ற பெண்ணை நான் கதையில்கூடக் கேட்டதில்லை அம்மா?” என்று ஆத்திரம் பொங்கும் குரலில் அத்தை கூறிவிட்டு, “தலையை நன்றாகத் துவட்டுங்கள். உடையையும் உடனே மாற்றுங்கள்” என்று தன் கணவரைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“வீணே, குழந்தையை எதற்காக அப்படிச் சினந்து கொள்கிறாய்? எழிலின் அன்பு உள்ளத்தை உணர்ந்து.

கொள்ள உன்போன்ற அன்பற்ற மரக்கட்டையால் எவ்வாறு முடியும்?'' எனச் சிரித்தவாறே தன் மனைவிக்கு அவர் விடை கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் என்னுடைய சிந்தையில் அத்தையிடம்சினமே தோன்றவில்லை. தன்னுடைய கணவரைக் காரிருள்சூழ்ந்து கனத்த மழை பெய்யும் இரவில் அனுப்பிய பெண்ணிடம் எவ்வாறு அன்பு ஏற்படும்? எனவே அத்தை என்மீது கொண்ட கோபம் முற்றிலும் நியாயமானதே எனத் தோன்றியது.

''அத்தை! நான் செய்தது தவறுதான். என்னை மன்னித்து விடு'' என்று சொல்லுவதற்குள் என் குரல் கம்மியது. கண்ணில் நீர் தோன்றியது.

அப்போது முத்துசாமி சிரித்த வண்ணமே, ''குற்றம் புரிதல் எனக்கியல்பே;குணமாக் கொள்ளல் உனக்கியல்பே; அத்தை! இனிச் சிறியேன் செப்பும் முகமன் யாதுளது?'' என்று உரக்கப் பாடினான். அவனுடைய நடிப்பு நிறைந்த பாடலைக்கேட்டு அந் நள்ளிராப் போதில் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.அத்தையும் தன்ஆத்திரம் மாறி உள்ளே சென்றார். அம்மா மட்டும் ஒன்றும் வாய் பேசாது மௌனமாய் நின்றுகொண்டிருந்தார். பின்னர் அவரும் தன் படுக்கையில் சென்று படுத்தார். நானும் படுத்துக்கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அம்மாவும், மாமாவும் ஏதோ பேசுவதைப்போன்று கேட்டது. எழுந்து மெல்ல வந்து கதவிலே காதை வைத்துக்கொண்டு கேட்டேன்.

''நீ எதற்காக அம்மா இவ்வளவு கவலைப்படுகிறாய்? பண்ணனுக்காகப் பார்த்து, பெரிய வக்கீலாக அமர்த்தி இருக்கிறேன்.''

"அதற்காக நான் சொல்லவில்லை அண்ணா! எழிலின் உள்ளப் பாங்கை இன்று நேரிலேயே அறிந்துகொண்டீர்கள் அல்லவா? இந்த நிலையில் அவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் இவளையும் நாம் உயிரோடு காண முடியுமா என்ன?"

"நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே அம்மா, எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்."

"பணம் எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை."

"பணத்தைப்பற்றி யாரம்மா கவலைப்படுகிறார்கள்? வீணாக நீயும் துன்பப்படுவதைக் கண்டுதான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது.

"சொக்கப்பனிடம் நான் இதைப்பற்றி பேசட்டுமா? எப்படியாவது பண்ணனை விடுதலை செய்து விடப்பாஎன்று கெஞ்சிக்கேட்டால் அவன்உள்ளம் இரங்காமலா போகும்?'

"சீச்சீ! அவனிடத்தில் இதைப்பற்றிய பேச்சையே எடுக்கவேண்டாம். அவனால் வந்ததுதான் இவ்வளவு துன்பமும். அவனுக்கு மேலே இருக்கும் அதிகாரி எனக்குத் தெரிந்த நண்பர். அவரிடம் நான் பண்ணனைப் பற்றிய உண்மை விபரம் அனைத்தையும் கூறி இருக்கிறேன்."

"அவர் என்ன சொன்னார்? பண்ணனை விடுதலை செய்வதாகக் கூறினாரா?"

"அவர் எவ்வாறு இப்போது விடுதலை செய்யமுடியும்? தன்னால் முடிந்த அளவுக்கு நமக்கு நன்மை செய்வதாகக் கூறியுள்ளார்."

"எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை அண்ணா. சில வேளைகளில் எழிலின்மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது!"

"நீ போய்த் தூங்கு அம்மா. எல்லாம் நன்மையில் முடியும். ஆண்டவன் ஒருவன் இருப்பதை நாம் ஏன் மறந்து

விட்டுத் தீமை வெற்றிபெற்று விட்டதாக நினைக்க வேண்டும். மலையை மேகத்தின் நிழல் எவ்வளவு நேரம் மறைத்து நிற்கும்? உண்மையைப் பொய்யும் அதிககாலம் அமுக்கி வைக்கமுடியாது. மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட மலைக்கு எப்பொழுதாவது இழுக்கு உண்டா?பொய்யினால் மறைக்கப்பட்ட மெய்க்கும் எப்போதும் மதிப்புக் குறையாது. முன்னிலும் பன்மடங்கு மாண்புடன் அது விளங்கும்.''

''நானும் இறைவனைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன்'' என்று சொல்லியவாறே அம்மா எழுந்து சென்றார்கள்.

''கடவுளே! இப்போது எனக்குத் தூக்க வரத்தை மறுக்காது கொடப்பா'' என்று சொல்லிக் கொண்டே மாமாவும் படுத்துக் கொண்டார்.

நானும் என் படுக்கையிற் சென்று உட்கார்ந்தேன். என்னால் மற்றவருக்கு எவ்வளவு துயரம்? என்று நினைத்தேன். ஆனால் அந்தத் துயரை எவ்வாறு நீக்குவது? உலகத்தில் மாசற்றஅன்பு இறவாதுஇருக்கின்றவரைக்கும் துன்பமும்,துயரமும் மக்களைவிட்டு மறையவேமறையாது. ரோஜாச்செடி என்றால் வளைவான முள்ளும் நறுமணம் கமழும் மலரும் உடையது என்பது பொருள். மக்கள் வாழ்விலும் இன்பமும் துன்பமும் இணைந்தே நிற்கும். அதைக் களைய எக்காலத்திலும், எவராலும் முடியாது எனத் தோன்றியது. இவ்வாறு பற்பல எண்ணியவாறே நானும் கண்ணயர்ந்து விட்டேன்.

மறுநாள் காலையில் நான் கண் விழித்துப் பார்க்கும் போது, பொழுது இன்னும் விடியவில்லையோ என்று எண்ணும்படியாகத் தளிர் இருள் எங்கும் சூழ்ந்திருந்தது. வானம் முழுவதும் மழை முகில்களால் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்தது.பலவித உருவங்களுடன் கொண்டல்கள் வானில்

பறந்து சென்ற காட்சி, உலகத்தின் பாதையிலே கருநிறக் கார்கள் விரைந்து செல்வதைப் போன்று விளங்கின. மழை எந்த நேரமும் பெய்யலாம் எனத் தோன்றியது. மழை பெய்யாவிட்டால் கதிரவனைக் காண்பதே அரிது எனப் பட்டது. வீட்டின் கூடத்து விளக்கும், சமையலறை விளக்கும் இன்னும் எரிந்து கொண்டே இருந்தன.

அம்மாவும், அத்தையும் வழக்கம்போல் காவிரித் துறையிலே நீராடச் சென்று விட்டனர். மாமாவும் வயல்களைப் பார்த்து வரப்போயிருந்தார். முத்துசாமி மட்டும் கூடத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் புறக்கடைப் பக்கம் உள்ள தோட்டம் நோக்கிப் புறப்பட்டேன். திடீரென்று தோட்டத்தின் கதவு மூடப்பட்டது. சொக்கப்பன் மூடப்பட்ட கதவுக்கு முன்னே நின்று கொண்டிருந்தான். என்னையும் அறியாமல் என் உள்ளம் அச்சத்தால் நடுங்கியது. பேச வாயெடுத்தும் பேச்சுப் பிறக்கவில்லை.

"எழில்" என்று சொல்லியவாறே என்னை நெருங்கினான் அவன்.

"பேசாமல் வெளியே போகிறாயா? அல்லது கூக்குரல் போடட்டுமா?" என்று குமுறியவாறே கேட்டேன்.

"அப்படியானால் உன் காதலனை நீ இழக்கச் சித்தமாக இருக்கிறாயா?"

"உயிர் எங்களுக்குப் பெரிதல்ல. மானம்தான் பெரிது"

"உன்னுடைய பண்ணனின் உயிரைவிட உன் மானம் பெரிதா?"

எனக்கென்று ஒன்றுமே இல்லை. அவருடைய மானம் தான் என்னுடைய மானம். அவருக்கு அவமானம் விளைவிக்கும் எச் செயலையும் நான் செய்யமாட்டேன்.

என்னைப் பகுத்தறிவற்ற பெண் என்று எண்ண வேண்டாம். உடனே இங்கிருந்து போகிறாயா? அல்லது......"

"போகாவிட்டால் என்ன செய்வாய்?"

"நான் உரக்கக் கூக்குரல் இடுவேன்."

"உன்னுடைய வாயில் துணியைத் திணித்து இப்போதே உன்னை நான் என் வீட்டிற்குத் தூக்கிச் செல்வேன். ஆனால் அவ்வாறு செய்ய நான் இன்னும் விரும்பவில்லை."

என்னால் அவனுக்கு ஒரு விடையும் கூற முடியவில்லை. எதிரே அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக யமனைப்போல் நின்று கொண்டிருந்தான். ஏதும் அறியாத சிறிய ஆட்டுக் குட்டியை அடித்துத் தின்ன விரும்பிய ஓநாய் கூறிய காரணங்களைப் போன்று அவனும் ஏதேதோ அறிவுக்குப் பொருந்தாத நிகழ்ச்சிகளைக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

"என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய்?" என்று அவன் சினந்து கேட்டதைச் செவியுற்றதும் என் உடல் முழுவதும் நடுங்கியது.

"இதோ இன்னும் கேள் பெண்ணே! என் விருப்பத்திற்கு நீ இணங்க மறுத்தால் உன் மாமாவையும் நான் கைது செய்து சிறையில் தள்ளுவேன். சதிகாரனுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ததாக அவர் மீதும் குற்றம் சாட்டுவேன்.

"நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள். உன் பேய் எண்ணம் மட்டும் நிறைவேறும் என்று கனவிலும் நினையாதே."

"அப்படியெல்லாம் கூறி என்னை நீ ஏமாற்றிவிட முடியாது எழில். உன்னைக்கூட என்னால் சிறைப்படுத்த முடியும். சிறையில் தள்ளிவிட்டால், உன்னையும் உன்

உடலையும் நான் என் விருப்பம்போல் ஆட்டிவைப்பேன். போலீஸ் அதிகாரிகளின் இயல்பை, பாவம்! உன்னால் எவ்வாறு தெரிந்து கொள்ள முடியும்?"

அந்தப் பாவியின் கையில் சிக்கிக் கற்பை இழப்பதைக் காட்டிலும் உயிரை விட்டு விடுவதே மேல் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அதற்குரிய வழி என்ன? மெல்லப் பின்னால் நகர்ந்தேன். அவனும் என்னைப் பின் தொடர்ந்தே வந்தான். சட்டென ஓடிச் சென்று கிணற்றின் பக்கத்தில் நின்றேன்.

"என்னை மேலும் நெருங்கினால் இதோ இந்தக் கிணற்றில் விழுந்து உயிரை விட்டுவிடுவேன்" என்றேன்.

தான் விரித்த வலையிலே கூட்டமாக வந்து அகப்பட்ட புறாக்களைப் பிடிக்க மகிழ்ச்சியாகச் செல்லும் வேடன் அவைகளை நெருங்குகிறான். உடனே அவைகள் அனைத்தும் ஒருமுகமாக இறக்கை அடித்து வலையோடு மேலே எழுந்து பறந்து செல்கின்றன. அக்காட்சியைக் கண்ட "பஞ்ச தந்திரக் கதை"யில் வரும் வேடன் எவ்வாறு துன்பப்பட்டு வருந்தினானோ அவ்வாறு வருந்தினான் சொக்கப்பனும். என்னுடைய அறிவின்மீது எனக்கு எல்லையற்ற பெருமை ஏற்பட்டது. இந்தக் காட்டு விலங்கினிடமிருந்து இன்று தப்பித்தோம் என்று களித்தேன்.

ஆனால் என் பெருமையை அவன் அடுத்த கணம் பொடியாக்கி விட்டான். அறிவுடையவள் என்று நான் எண்ணி இருந்த நினைப்பை அவன் அடியோடு பழுதாக்கி விட்டான். கண்ணை நான் திறந்திருக்கும் பொழுதே என்னை அந்தக் குள்ளநரி ஏமாற்றிவிட்டது.

"அதோ, பாம்பு, பாம்பு" என்று அவன் கத்தினான். உடனே நான் நடுங்கியவாறே இருந்த இடத்தை விட்டுத்

துள்ளிக் குதித்தேன். இமைப்பொழுதில் அவன் ஓடி வந்து என் கரத்தை இறுகப் பற்றி இழுத்தான்.

"யாரையடி ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்? இந்தச் சொக்கப்பன், குறிவைத்த பறவையைக் கொன்றே தீருவான். அவனுடைய குறியிலிருந்து தப்புவதும், யமனுடைய பாசக் கயிற்றினின்று பிழைப்பதும் ஒன்று தான்."

"ஆமாம், தப்பியவர்களும் உண்டு அப்பா, உண்டு. மார்க்கண்டேயன் கதையை நீ படித்ததில்லையா" என்று வினவிக்கொண்டே வாழைப் புதரிலிருந்து ஒரு கிழவன் வந்தான். அவன் கையிலே சிறிய கைத்துப்பாக்கி ஒன்று இருந்தது. என்னுடைய கண்களை நான் அகலத் திறந்து பார்த்தேன். ஆமாம் ஐயமே இல்லை. கல்கத்தாவிலே நானும் என்தோழியும் உலாவிவிட்டுத் திரும்பும்பொழுது என்னை வழியில் சந்தித்தானே, அவனேதான் இவன். அவனைக் கண்டதும் சொக்கப்பன் இறுகப் பிடித்திருந்த என் கைகளை நழுவவிட்டான்.

"யாரடா நீ?" என்றான் விறைப்பாக.

"நான் யாராய் இருந்தால் உனக்கென்ன? இளம் பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்தி அவளுடைய கற்பைக் கெடுக்க முயன்ற உன்னை இப்போதே நான் பரலோகத்திற்கு அனுப்பப் போகிறேன். தயாராக இரு."

உடனே நான் ஓடிச்சென்று கொல்லைப் புறத்துக் கதவைத் திறந்தேன். கதவின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அம்மாவும் பெரியம்மாவும் "என்னடி அம்மா! கதவை மூடிக்கொண்டு என்ன செய்கிறாய்?" என்றார்கள்.

நான் ஏதும் விடை கூறாமல் சொக்கப்பனையும் அவன் எதிரே நின்றிருந்த கிழவனையும் அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். இந்நேரத்தில் மாமாவும், முத்துவும் அங்கே

வந்தார்கள். அக்காட்சியைக் கண்டதும் விம்மிதம் அடைந்தவர்களாய் செய்வதறியாது சிலைபோல நின்றனர்.

"கிழட்டு நாயே! துப்பாக்கியைக் காட்டியா என்னை அச்சுறுத்துகிறாய்!" என்றான் சொக்கப்பன்.

"இந்தக் கிழவனோடு மற்போருக்கு வருகிறாயா? வாடா பார்க்கலாம்" என்று கூறியவாறே கிழவன் துப்பாக்கியை விட்டெறிந்தன்.

பருந்து பாய்வதுபோல் அடுத்தகணம் சொக்கப்பன் விரைந்து அந்தத் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு கிழவனைக் குறிபார்த்தான்.

"இப்போது என்னடா சொல்லுகிறாய்? முட்டாள் கிழவனே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனை நெருங்கினான்.

என்னுடைய இரத்தம் உறைந்துவிடும்போல் இருந்தது. "சொக்கப்பா!" என்று மாமா உரக்கக் கத்தியவாறே அவனிடம் ஓடினார்.

ஆனால் அந்தக் கிழவனோ உரக்கச் சிரித்தான். "சொக்கப்பா நீ ஒரு முட்டாள். வடிகட்டிய முட்டாள்! இளைஞர்களைவிடக் கிழவர்கள் அறிவு நிறைந்தவர்கள் என்பதை விளக்கி நமக்கு அவ்வுண்மையை அறிவுறுத்துவதற்காக நம்முடைய சிறு வயதில் நாம் படித்த கதைகள் எத்தனை? அவைகளையெல்லாம் மறந்து விட்டாயா" கொஞ்சமாவது அறிவிருந்தால் நான் வேண்டாமென்று வீசிய துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்வாயா? நன்றாகப் பார். அது உண்மைத் துப்பாக்கி அல்ல.உன்னைப் போன்ற விலங்குகளை ஏமாற்றி அச்சுறுத்துவதற்காக நான் வைத்திருக்கும் போலித் துப்பாக்கி" என்றான் கிழவன்.

"நீண்டநேரம் நீரில் மூழ்கியவன் மேலே எழுந்ததும் எவ்வாறு பெருமூச்சு விடுவானோ அவ்வாறு நாங்கள் அனைவரும் நெட்டுயிர்த்தோம். ஆவல் பொங்கும் முகத்துடன் மேலும் என்ன நடக்கிறதோ? என்று அயிர்த்து நின்றோம்.

கையில் பிடித்த துப்பாக்கியை ஓங்கித் தரையில் அடித்து விட்டுச் சொக்கப்பன் ஆத்திரம் நிறைந்தவனாய், "கிழட்டு நாயே! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்று கூறியவாறே அவனை நெருங்கினான்.

உடனே அக்கிழவன் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து வேறொரு துப்பாக்கியை எடுத்து நீட்டி, அதை ஆட்டியவாறே "பார்த்தாயா? பக்கத்தில் வந்தால் கொன்று விடுவேன் என்றான்.

"இனிமேலும் என்னை ஏமாற்ற முடியாதடா நாயே! என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனை நெருங்கினான்.

அடுத்த கணம் "டுமீல்" என்ற சப்தம் கேட்டது "ஐயோ அம்மாடி!" என்று ஓலமிட்டவாறே சொக்கப்பன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்தான்.

"பார்த்தாயாடா, பாதகப் பயலே! வரம்பு மீறி நடந்த உன்னை நான் சுட்டுத் தள்ளி இருக்கவேண்டும். ஆனால் இந்தியன் யாரையும் நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. இனிமேலாவது அறிவுடன் வாழக் கற்றுக்கொள்" என்று கூறிவிட்டுக் கிழவன் "சரசர" வென்று எங்களையெல்லாம் தாண்டி வீட்டினுள் புகுந்து வீதியில் சென்று மறைந்து விட்டான். அவன் செல்லும் திசையை நாங்கள் அனைவரும் கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். சொக்கப்பனும் இமைக்காது நோக்கினான். பின்னர் நொண்டி நொண்டி நடந்த வண்ணமே இரத்தம் சொட்டச் சொட்டத் தன் வீடு நோக்கி நடந்தான்,

சிறுகாலைப் போதில் இருண்ட மேகங்களால் மூடப்பட்ட வானம், எப்போது வேண்டுமாயினும் பேரிடியும் பெரு மின்னலும் கலந்து பெய்யும் என முதலில் எதிர் பார்த்தேன். ஆனால் வானத்தையே பந்தலிட்டு மறைத்திருந்த அவ்வளவு மேகங்களும் இப்போது எங்கே போயின என்று தெரியா வண்ணம் சிதறி மறைந்து விட்டன. கிழக்குத் திக்கிலே மிக உயரத்திலே ஒளியோன் தன் செங்கதிர்களைப் பரப்பிய வண்ணம் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கிழவனின் துப்பாக்கிக் குண்டிலிருந்து சொக்கப்பன் தப்ப முடியாது என்று நான் நினைத்த எண்ணமும் பொய்யாகப் போய்விட்டது. உயிர் பிழைத்துக் காலில் இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நொண்டியவாறே சென்ற சொக்கப்பன் வீட்டிற்குள் நுழைந்ததுந்தான் எங்களுக்குத் தன்னுணர்வு வந்தது. மாமா’ “பரபர” வென்று அவனுடைய வீட்டிற்குள் சென்றார்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் “முத்து முத்து” வென்று அவனுடைய வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்தவாறே அழைத்தார்.

“என்ன மாமா?” என்று அவனும் எதிர் வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தவாறே அசட்டையாகக் கேட்டான்.

“ஓடிச் சென்று டாக்டரை அழைத்துவா.”

“டாக்டரிடமே அவரை அழைத்துக் கொண்டு செல்வதுதான் நல்லது மாமா. இங்கு அவர் வந்தால் சிகிச்சைக்கு வேண்டிய கருவிகள் உடனுக்குடன் கிடைக்குமா?” என்றான் முத்துசாமி.

“அப்படியானால் ஒருவண்டியை அழைத்துக்கொண்டு வா.”

மாமா இவ்வாறு சொன்னதும் அவன் வேண்டா வெறுப்பாய்த் தலையைச் சொரிந்து கொண்டே சென்றான்.

ஆனால் எனக்கு மட்டும் மாமாவின் செயல் பிடிக்கவில்லை. மனிதன் தனக்குரிய உணர்ச்சியை முற்றும் இழந்துவிட்டு விலங்காகமாறிவிட்டால் அவனிடம் கருணை காட்டுவது நல்லதல்ல என்று நினைத்தேன். ஊருக்குள்ளே ஒரு புலி தவறி வந்து விட்டால் ஊரார்கள் அதை உடனே கொல்ல வேண்டியதுதானே முறை அதை விட்டுவிட்டுக் கொல்லாமையைப் பற்றி உருக்கமாகப் பேசி, அந்தப் புலியை மறுபடியும் காட்டிற்குள்ளேயே துரத்த முயலும் மனிதனை நாம் அறிவுள்ள மனிதன் என்று எவ்வாறு அழைக்க முடியும்? அந்த முயற்சியில் அவன் தோற்பதோடு இறுதியில் தன்னுடைய உயிரையும் இழக்கப்போவது-உறுதி.மாமாவின் செயலும் எனக்கு இவ்வாறுதான் தோன்றியது.

அறியாமையால் ஒருவன் தீங்கு செய்தால் அதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை அறிந்து தவறு இழைத்த மனிதனும் பிழையை உணர்ந்து மாறினால் அவனை நாம் மன்னித்துவிடலாம். உணர்ந்தவன் மீண்டும் அத்தீய செயலைச் செய்யாமலிருந்தால் அவனுடைய பொல்லாங்கையும் நாம் மறந்துவிடுவோம். ஆனால் வேண்டுமென்றே உணர மறுக்கிற மனித உருவத்தை— அக் கயவனை நாம் எவ்வாறு மன்னிக்க முடியும்? மறக்க முடியும்?

வாயிற்படியிலே வண்டிக்காகக் காத்துக் கொண்டு இருந்த மாமா, அமைதியின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். வீட்டின் உள்ளே இருந்து, வேதனை தாங்க முடியாத அக் காதகன் ஏதோ முணகிக் கொண்டிருந்

தான். ஐந்தே நிமிடத்தில் வரவேண்டிய முத்துசாமி பத்து நிமிடம் கடந்தும் வரவில்லை. பொறுமை இழந்த மாமா திண்ணையிலிருந்து இறங்கித் தானே வண்டியைக் கொண்டு வருவதற்காகத் தெருவில் நடந்தார். அப்போது ஒரு வண்டி வந்தது. முத்துசாமி அதிலிருந்து இறங்கினான்.

சொக்கப்பனை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு மாமா புறப்பட்டுப் போனார். அவருடைய தலை மறைந்ததோ இல்லையோ, உடனே முத்துசாமி, "நான் ஒரு நல்ல காரியம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"என்னடா அந்த நல்ல காரியம்?" என்றேன் நான்.

"இப்போது சொன்னால் உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் நீயாகவே எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்வாய்?"

என்னுடைய மன நிலையில் அப்போது அவனிடம் ஒன்றையும் வாதமிட்டுத் தெரிந்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. எனவே அலட்சியத்தோடு, சொன்னால் சொல். இல்லாவிட்டால் போ?" என்று கூறிவிட்டு உள்ளே நுழைந்து மணியைப் பார்த்தேன்.

"அவனுக்கு ஆபத்து என்று அவனுடைய மனைவிக்குத் தந்தி அடித்திருக்கிறேன்" என்றான் முத்துசாமி.

"எதற்காக அவளுக்குத் தந்தி அடித்தாய்?"

"அடாது செய்த தன் கணவன் எவ்வாறு படாத பாடு படுகிறான் என்பதை அவள் நேரில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? அப்போதுதான் இவனை அவள் திருத்துவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு நேரிடும்.

அவன்சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது என்பதை என் உள்ளம் ஒப்புக்கொண்டது. ஓர் ஆணின் நடத்

தைக்கு அவனுடைய மனைவியும் பொறுப்புள்ளவள். அவள் திறமை உள்ளவளாக இருந்தால், தன் கணவனை நன்னெறிப் பாதையில் செலுத்தலாம். அதே மாதிரி ஓர் ஆண் திறமையற்றவனாக இருந்தால், அவனுடைய மனைவியின் தீய நெறியையும் அவனால் மாற்ற முடியாது. எனவே சொக்கப்பனின் வாழ்க்கைத் துணைவியும் இங்கு வருவது நல்லது. அவளிடம் உண்மையை ஒளிக்காது கூறவேண்டுவது என் கடமை என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன்.

என்னுடைய மானத்தையே வாங்கும் முறையில் இன்று இளங்காலைப் பொழுதில் நடந்த எல்லாச் செய்திகளையும் உடனே என் அன்பரிடம் உரைக்க வேண்டுமென என் உள்ளம் துடித்தது. நேரம் செல்வதையும் மறந்து அம்மாவும், அத்தையும் சித்திரப் பாவைபோல் செயலற்று இருந்தார்கள். அவர்கள் காலையில் அடைந்த அதிர்ச்சியினின்று இன்னும் விடுபடவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். எனவே முத்துசாமியை அழைத்துக் கொண்டு அவரைக் கண்டு வரலாமெனப் புறப்பட்டேன்.

அப்போதுதான் அம்மா எங்களைப் பார்த்து, “எங்கே போகிறீர்கள்? பண்ணனிடமா?” என்று கேட்டார்.

“ஆம்” என்றேன்.

“பொறுங்கள்! நானும் வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி எங்களுடன் புறப்பட்டார்.

சிறைச்சாலையில் எங்களைக்கண்டதும் அவர், “எல்லாவற்றையும் கேள்விப்பட்டேன் எழில்! கடவுள்தான் உன்னைக் காப்பாற்றினார்” என்றார்.

எங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இவர் எதைப் பற்றிச் சொல்கிறார்? இந்தச் செய்தி நம்மைத் தவிர வேறு எவருக்கும் தெரியாதே என்று நினைத்தவர்களாய்

நாங்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம்.

"காட்டுமிராண்டியாக அவன் இவ்வாறு மாறுவான் என்பதை நான் கனவில்கூடக் கருதவில்லை" என்றார் அவர் மீண்டும்.

"உங்களுக்கு இவற்றையெல்லாம் அதற்குள் யார் சொன்னது?" என்று கேட்டேன் நான்.

"உன்னைக் காப்பாற்றிய அம் முதியவன்தான் என்னிடம் அனைத்தையும் கூறினான்." சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்தான் இவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுப் போனான்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்."

"அக் கிழவன் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?" என்று காதோடு காதாக அவரைக் கேட்டேன்.

"முதலில் தெரியவில்லை. அதனால் அவன் சொன்னதையும் நான் நம்பவில்லை. பின்னர்தான் உண்மையைச் சொன்னான்."

"நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?"

"என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்தேன். ஆனால் அதை அவன் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல், 'பிறர் தன்னைப் புகழ வேண்டுமென்பதற்காகப் பூக்கள் மலருவதில்லை. மனிதனும் நன்றியை அடைவதற்காக நல்ல செயலைச் செய்வதில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டான்" என்றார்.

"அவனுடைய வாயிலிருந்துகூட இவ்வாறு அழகான சொற்கள் வந்தனவா?" என்று கேட்டேன் நான்.

"ஏன் வராது எழில்? மனிதனாகப் பிறந்தவன் எப்போதும் மனிதப் பண்புடன் வாழ்வதில்லை. சில வேளைகளில் அவன் விலங்காக மாறுவதைப்போல் தெய்வமாகவும் மாறிவிடுகிறான். அவனுடைய மாற்றத்திற்கேற்பச் சொற்களும் செயல்களும் மலர்ந்து விரியும். அந்தப் பண்பு மனிதனிடம் இல்லையென்றால் காமுகனாக இருந்த காந்தி அடிகள் மகாத்மாவாக மாறி இருக்கவே முடியாது" என்றார்.

எங்களுடைய பேட்டி நேரம் முடிந்து விட்டது. சிறைக் காவலன் எங்களை வெளியேறுமாறு விரைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

"அச்சமில்லாமல் இரு எழில்! மானந்தான் மாந்தருக்கு அணிகலன்; அதை காப்பாற்ற நாம் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது போராட வேண்டும். அப்போராட்டத்தில் நம்முடைய ஆவி நீங்கினால் அதைவிட உயர்ந்த பேறு நமக்கு ஒன்றும் இல்லை" என்றார்.

அவருடைய இந்த வார்த்தைகள் வாடிய பயிரை நிமிர்த்தும் வான மழையைப்போல் என் ஒடிந்த உள்ளத்தை முறுக்கேற்றி, நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தது. பனிமலைச் சாரலிலே பல்லாண்டுகள் அரிய தவத்தைச் செயதபின் ஆண்டவனிடம் வேண்டிய வரங்களையெல்லாம் பெற்றுக் கொண்டு மீண்ட மாதவ முனிவனைப் போன்று நானும் மகிழ்ச்சியோடு வீடு திரும்பினேன்.

நாங்கள் வீட்டை அடைந்ததும் வீட்டிலே அத்தை இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தோம். வீடு திறந்தது திறந்தபடியே இருந்தது. எங்கே போயிருக்கக் கூடும்? எதிரேயுள்ள காவிரித் துறைக்குச் சென்றால்கூட வீட்டைப் பூட்டிச் செல்லும் எச்சரிக்கையுள்ள அத்தை, இன்று ஏன் இவ்வாறு அலட்சியமாக விட்டுவிட்டுப்போய்

இருக்கிறாள்? எங்களுக்கு அவள் எங்கே சென்று இருப்பாள் என்பதைப்பற்றி ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“அத்தை! அத்தை!” என்று வீதித் திண்ணையில் நின்றவாறே முத்துசாமி உரக்கக் கூவினான்.

“இதோ வந்துவிட்டேன் முத்து!” என்று விடையிறுத்தவண்ணமே எதிர்வீட்டிலிருந்து அத்தை வெளியே வந்தாள். அவரைத் தொடர்ந்து வேறொரு பெண்ணும் உடன் வந்தாள்.

“ஒரு வேளை இவள்தான் அவனுடைய மனைவியாக இருக்குமோ என்றஐயம் என் உள்ளத்தில் ஓடியது. ‘சீச்சி! இவ்வவவு நல்ல பெண்ணா அந்தப் பொல்லாத பாவிக்கு மனைவியாகவாய்க்க முடியும்? முகத்திலே எவ்வளவு களை! பார்க்கும்போதே நல்ல பண்புடையவள் போலத் தோன்றும் இவள்யாரோ’ என எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதே அத்தை பேசினார்;

“எழில்! இந்த அம்மாதான் சொக்கப்பனின் மனைவி. உன்னுடைய கதை அனைத்தையும் அவளிடம் கூறிவிட்டேன்” என்றார்.

“அப்படியா அம்மா! நீங்கள்தான் ராஜேஸ்வரியா?” என்றேன் நான்.

“ஆமாம் அம்மா. நான்தான் அந்தத் துர்ப்பாக்கியவதி. ஏதோ அவருடைய காலம் சரியில்லை. ஆதலால் தான் இவ்வாறான தீய செயலைச் செய்துவிட்டார், நீங்கள்தான் மன்னிக்க வேண்டும்” என்றாள் ராஜேஸ்வரி.

அவளுடைய கண்கள் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறும் பொழுது கலங்கின. அவளுடைய உள்ளத்தின் அடித் தளத்திலிருந்தும் வேதனையோடு சொற்கள் வெளிவரு

கின்றன என்பதை அறிந்ததும் என்னை அறியாமல் அவள் மீது எனக்கு அன்பு ஏற்பட்டது.

“உள்ளே வந்து உட்காரம்மா.” என்று அம்மா அழைத்தார் அவளை.

“இல்லை அம்மா” அவர் வந்துவிடுவார். நான் அப்புறம் பார்க்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டாள் அவள்.

கடைக்காரன் நிறுக்கும்போது அளவு குறைந்த தட்டிலே சிறிது சிறிதாகப் பண்டத்தைப் போட்டு இரண்டு தட்டுகளையும் சமனாக்குவதுபோல் கடவுளும், கணவனையும் மனைவியையும் சமனாக்கி விடுகிறார். ஒழுக்கமில்லாத ஆணுக்கு ஒழுக்கம் நிறைந்தவள் மனைவியாகக் கிடைக்கிறாள். அழகில்லாத பெண்ணுக்கு அழகான ஆண், கணவனாக அமைகிறான். நல்ல பண்பில்லாத கருமிப் பெண்ணுக்குக் காசை நீர் போல் வாரி இறைக்கும் காதலன் கிட்டுகிறான், என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது என்னையும் அறியாமல் என் நெஞ்சம், என்னையும் என் அன்பிற்கினியாரையும் பற்றி எண்ணியது. எங்கள் இருவருக்குமிடையே எவ்வாறு குறைகள் நிறைவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன?

அவர் கடலைப் போன்று விரிந்த நல்லியல்புகள் பெற்றவர். ஆறுபோன்று அமைதியில்லாது அங்கும் இங்குமாக அலைந்து தவித்த என் உள்ளத்தை அவர் தன் அன்பு மடியிலே அமர்த்திக் கொண்டார். அவரோடு நான் இரண்டறக் கலந்துவிட்டேன். நீக்கமற இணைந்து விட்டேன். எனவே என்னிடம் குறை உள்ளது என்று சொல்லிக் கொள்ள எனக்கு என்று உரிமை ஒன்றும் இல்லை. பூவும் மணமும் போல், பொன் நிலவும் தண் கதிரும் போல், ஆறும் வளமும் போல், நீரும் குளிர்ச்சியும்

போல், நீண்ட மரமும் நிழலும்போல், நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியமுடியாத உடனுறை வாழ்க்கை அன்பர்களாகி விட்டோம்.

எண்ணியவுடனே இன்பங் கொடுக்கும் இவ்வாறான நினைவுகளோடு நான் வீட்டிலே அங்குமிங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாமா உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்னமாமா! கால் எப்படி இருக்கிறது” என்று முத்துசாமி அவரைப் பகடி செய்தவாறே வினவினான்.

“முத்து! உன்னுடைய இயல்பைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள் அப்பா. நம்மைப்போன்ற மனிதன் ஒருவன் வேதனைப்படும் போது அவனைக்கண்டு நீ நகையாடுவது நல்லதல்ல” என்றார்.

“நம்மைக் கடிக்க வந்த பாம்பை நாம் அடித்துக் கொல்லாமல் இருக்க முடியுமா? அடிபட்ட அப்பாம்பு வேதனையால் நெளியும்போது, நம் மனதில் ஒரு வித அமைதி ஏற்படாமல் இருக்குமா? நீங்கள் கூறுவதுதான் எனக்குப் புதுமையாக இருக்கிறது” என்றேன் நான்.

“எழில்! நீ கூறுவது உண்மைதான். மனிதன் தவறு செய்வது இயற்கை. ஆனால் செய்ததை உணரும் அறிவு இவனுக்கு இருப்பதால் இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளை இவன் திருந்துவான். அவனைப் பகுத்தறிவற்ற பாம்போடு ஒப்பிட்டுப் பேசுவது பொருத்தமானதல்ல” என்றார் மீண்டும்.

“மனித உருவத்தைக் கண்டு நாம் மயங்கிவிடக் கூடாது மாமா. மக்களே போல்வர் கயவர்! குதிரைக் குட்டியும் கழுதைக் குட்டியும் உருவத்தில் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும். அதனால் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்று நாம் கூறிவிட முடியுமா? உருவ ஒற்றுமையைக் கண்டு நாம் ஏமாந்துவிடக் கூடாது.”

"நான் சொல்வதை நீ இன்னும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளவில்லை. திருடன், கொலைகாரன், கொள்ளைக் காரன் முதலியவர்களுக்கெல்லாம் உணர்ந்து கொள்ளும் அறிவு இருக்கிறது. அதனால் அவர்களின் உள்ளங்களை நாம் மாற்ற முடியும். ஆனால் விலங்கை மாற்ற முடியாது என்கிறேன்."

"மாமா! நீங்கள் இப்போதே சபர்மதி ஆசிரமத்துக்குப் போக வேண்டும். காந்தி அடிகளுடன் அங்கே தங்க வேண்டிய நீங்கள், இங்கே எங்களுடன் தங்கி இருப்பது உங்களுக்கு ஏற்றதல்ல" என்று முத்துசாமி சிரித்தவாறே கூறினான்.

"எப்படி இருக்கிறான்? டாக்டர் அகப்பட்டாரா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அத்தை எங்களிடம் வந்தார்.

"அதை ஏன் கேட்கிறாய் போ. அந்தக் கிழவன் மிகவும் பொல்லாதவன். இங்கே அவனைக் காலில் சுட்டு விட்டு, நேரே எங்கு சென்றான் தெரியுமா?"

"எங்கு சென்றான்?" என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டேன் நான்.

"நேரே டாக்டரிடம் சென்று, அவரை அழைத்துக் கொண்டு திருப்பழனத்துக்குப் போய்விட்டான். அங்கே ஓர் உழவன் உடல் நலமில்லாது துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வைத்தியம் செய்துவிட்டு அவனுடைய வீட்டிலிருந்து டாக்டர் வர நீண்ட நேரமாகி விட்டது. தக்க காலத்தில் சொக்கப்பனுக்கு வைத்திய உதவியும் கிடைக்கக்கூடாது என்பதுதான் அந்தக் கிழவனின் எண்ணம் போல் தோன்றுகிறது."

"அதற்கப்புறம் அந்த முதியவன் எங்கே சென்றான் தெரியுமா மாமா?" இவ்வாறு முத்துசாமி அவரைக் கேட்டுவிட்டு வெற்றிச் சிரிப்புடன் அவரை நோக்கினான்.

"எங்கே சென்ருன்?"

"நேரே பண்ணனிடம் சென்று இங்கு நடந்ததை யெல்லாம் கூறிவிட்டுத் தன் வேலையைப் பார்க்கப் போய் விட்டான்."

"அப்படியா? புதுமையாக இருக்கிறதே."

"பழகிவிட்டால் புதுமை, பழைமையாக மாறிவிடும் மாமா. நீங்கள் குளித்துவிட்டுச் சாப்பிடுங்கள்" என்று பெருமையோடு சொல்லியவாறே நான் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் நான் எழுந்து பார்க்கும் போது எதிர்வீடு பூட்டி இருந்தது. "சரிதான் தஞ்சாவூர் போய் விட்டார்கள்" என்று எண்ணினேம்.

இரண்டு நாட்கள் எவ்வித நிகழ்ச்சியுமின்றி ஓடின. மூன்ரும் நாள் காலையில், மாமா தஞ்சாவூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவருடைய நண்பராகிய போலீஸ் அதிகாரியைக் கண்டு அவரிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறிவிட்டால் நல்லது. அதன் மூலம் சொக்கப்பனைப் பற்றி அவரும் அறிந்துகொள்ள முடியும் என்ற நோக்கத் தோடு அவரைத் தேடிச் சென்ருர்.

அவர் சென்று ஒரு மணி நேரங்கூடக் கழிந்திருக் காது. நாலைந்து போலீஸ்காரர்கள் வீட்டில் "மட மட" வென்று நுழைந்தனர். அப்போது முத்துசாமிகூட வீட்டில் இல்லை.

"எங்கே கணபதி?" என்று அதிகாரத்தோடு அவர்கள் என்னைக் கேட்டனர்.

"வீட்டில் இவ்வாறு குரல் கொடுக்காது நுழைவது நீதியா?" என்றேன் நான்.

"அதை யெல்லாம் கேட்டுப் பயன் இல்லை. நாங்கள் வந்த காரியம் நிறைவேற வேண்டும். அதற்காக நாங்கள் இவ்வாறுதான் நடக்கவேண்டி இருக்கிறது. இப்போது அவர் எங்கே போய்விட்டார்?"

"ஏன், எதற்காக அவரைத் தேடுகிறீர்கள்?"

"அவரைக் கைது செய்ய வேண்டுமென்பது உத்தரவு. உடனே அவரை அழைத்துக்கொண்டு தஞ்சாவூருக்கு வர வேண்டுமென்பது கட்டளை.

பாம்புக்கு என்னதான் பால் ஊட்டி வளர்த்தாலும் அதன் நச்சுத்தன்மை எவ்வாறு நீங்கிவிடும்? யானை அறிந்தறிந்தும் பாகனைத்தானே கொல்லும்! எனவே சொக்கப்பன் மாமாவைக் கைது செய்து அழைத்து வரும்படிச் சொன்னதிலே என்ன புதுமை இருக்கிறது? கொட்டுவது தானே தேளின் இயல்பு? மனிதனுக்கும் கயவனுக்கும் உள்ள உருவ ஒற்றுமை, உலகத்தை நன்கு ஏமாற்றி வருகிறது.

நெல்லிலிருந்து பதரைக் காற்று, தரம் பிரித்துக் காட்டுவதுபோல் மனிதரிடமிருந்து இக்கயவர்களைச் செயல்கள் இனம் பிரித்துக்காட்டுகின்றன. இதையறியும் காலம் எப்போது வருமோ?

5

சொக்கப்பன்:

குழந்தையின் தொடையையும் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டும் வஞ்சகப் பெண்ணைப் போல் கணபதியின் நடத்தை இருந்தது. கண்ணோட்டம் பாராமல் ஏதாவது செய்தாலன்றி இவர்களையெல்லாம் அடக்க முடியாது என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். எனவே தஞ்சாவூர் சேர்ந்ததும் கணபதியைக் கைது செய்ய உத்தரவு வாங்கினேன்.

அந்தக் கிழவன் யார்? உண்மையில் அவன் முதியவன் இல்லை. கண்ணனைக் கொல்லுவதற்காகத் தன் உருவத்தைக் கரந்து வந்த பூதகியைப் போன்று இவனும் என்னைக் கொலை செய்வதற்கென்றே தன் உருவத்தை மாற்றி வந்த பூதகன். அவனுடைய சொல்லும் செயலும் நடையும் அவனை இளையவன் என்றே பறை அறைவித்தன. "கீழே கிடந்த துப்பாக்கியை எடுக்க நான் சென்றவுடன், எவ்வளவு விரைந்து வந்து அவன், என் முன்னே நின்றான்! அவன் ஒரு வேஷதாரி என்பதிலே எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஒருகால் அவன்தான் கமல்கோஷாக இருக்கலாமோ?

இவ்வாறு நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது என் நண்பன் பஞ்சநதம் தன்னுடைய குடும்பத்தோடு

என்னைக் காண வீட்டிற்கு வந்தான். திருவையாற்றில் நான் அவனுக்குக்கூட என் நிலையைக் கூறவில்லை. துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டதை வெளியில் சொன்னால் எனக்குத்தான் பெரிய அவமானம். எனவேதான் பேசாமல் கணபதியின் உதவியை ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் என்னுடைய மனைவிக்கு இந்தச் செய்தி உடனுக்குடன் எவ்வாறு தெரிந்தது? அழுத கண்ணுடன் ஆஸ்பத்திரியில் அவளை நான் கண்டதும் எனக்கு ஒரு பக்கம் ஆத்திரமும், மற்றொரு பக்கம் நாணமும் ஏற்பட்டது. "வீட்டில் போய் இரு" என்று அவளை அனுப்பிவிட்டு நான் டாக்டரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பின்னர் வீடு திரும்பியதும், எவ்வாறு அவளுக்குச் செய்தி தெரிந்தது என்று வினவினேன். அவள் அழுத வண்ணமே "எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்றாள்.

"என்ன தெரியும் உனக்கு?" என்றேன்.

"எதற்காக உங்களை இப்படிச் சுட்டுக் காலில் காயப் படுத்தியுள்ளார்கள்?"

"இதெல்லாம் போலீஸ் துறையில் மிகவும் சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய செயல். அரசியல் கைதியைப் பிடிக்கச் சென்றேன். அவன் தப்புவதற்காக என்னைச் சுட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான்?"

"என்னிடத்தில் நீங்கள் ஏன் மறைக்கிறீர்கள்?"

"எதை நான் மறைக்கிறேன். அதையாவது சொல் பார்ப்போம்."

"எதையா? அந்தப் பெண்ணிடம் நீங்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தைப் பற்றித்தான் கூறுகிறேன்."

"சரிதான். யாரோ உனக்கு நன்றாகத் தூபம் போட்டிருக்கிறார்கள். கணவன் சொல்வதைவிட எதிரிகளின் பேச்சில்தான் உண்மை இருக்கிறது என்று நீ கருதினால் அதையே வைத்துக்கொள். உண்மையை நானும் என்னுடைய நெஞ்சிலேயே வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்."

"எது உண்மை என்று கூறுகிறீர்கள்?"

"எது உண்மையா? அதை நான் சொன்னால் நீ நம்பவா போகிறாய்?"

"சொல்லுங்கள். நம்பக் கூடியதாக இருந்தால், நான் நம்புகிறேன்."

"நீ எப்படி நினைத்தாலும் சரி. நடந்த உண்மை இதுதான். நான் காலையில் தூங்கி எழுந்ததும் சாளரத்தின் வழியாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது எதிர்வீட்டுப் பெண் இருக்கிறாளே—எழில்—அவள் தெருத் திண்ணையிலே நின்ற வண்ணம் யாரையோ எதிர்பார்ப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது. எனவே அதை அறிய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் நான் மறைந்து நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"அப்போது வைகறை வானம் மைநிற முகில்களால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. கரும் போர்வையைப் போர்த்த வண்ணம் கண் விழிக்காது வானமும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ என எண்ணும்படி வானம் ஒரே கறுப்பு நிறமாக இருந்தது. கும்பகர்ணனைப் போல் உறங்கும் அம்மங்குல் வானத்தை எழுப்புவதற்காக அரக்கர்கள் போடும் கூக்குரல் போல் இடியோசை இடை இடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்சி என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

அந்நேரத்தில் முதியவன் ஒருவன் அவளுடைய வீட்டில் நுழைந்தான். உடனே அவள் இருக்கிறாளே—

அந்த எழில்—அவள் ஓடிச்சென்று கதவை மூடினாள். அந்தக் கிழவனின் முகத்தை நான் நன்கு பார்த்தேன். அவன் யார் தெரியுமா?”

“யார்? ஒரு வேளை அவளுடைய தாத்தாவாக இருக்கலாம்.”

“ஆஹா! உன் மூளையே மூளை. அவளுக்குத் தாத்தாவும் இல்லை. சீத்தாவும் இல்லை.”

“பின் யார்?”

“அதைத்தான் நான் சொல்லப் போகிறேன். அவன் யார் தெரியுமா? அவன்தான் கல்கத்தாவிலே போலீஸ் அதிகாரியைச் சுட்டுக் கொன்ற அரசியல் வாதி. எழிலின் இன்பக் காதலன்.”

“அதெப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

“என்னிடத்தில்தான் அவனுடைய புகைப்படம் இருக்கிறதே! ‘சரி! இதுதான் சரியான சமயம். இவனைப் பிடித்துவிட்டால் அரசாங்கம் எனக்கு நிறையப் பரிசுகள் கொடுப்பதோடு வேலையிலே உயர்வையும் தரும்’ என்று எண்ணினேன். உடனே புறப்பட்டேன். ஆனால் அவசரத்தில் ஒரு முட்டாள்தனமான காரியம் செய்துவிட்டேன்.”

“என்ன அது?”

“அவனைப் பிடிக்கச் செல்லும்போது என்னுடைய கைத் துப்பாக்கியை நான் எடுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு எடுத்துப் போயிருந்தால் அவனையும் நான் எளிதாகப் பிடித்திருப்பேன். என்னுடைய காலிலும் காயம்பட்டிருக்காது.”

“அதை எப்படி மறந்தீர்கள்?”

“அதுதான் என் தீவினைப் பயன். இம்மாதிரி காலில் காயம் ஏற்படவேண்டும். அதைக் கண்டு நீ என்மீது ஐயப்

பட்டுக் குற்றங்கள் சுமத்தவேண்டும் என என் தலையிலே எழுதி இருக்கும்போது அதை யாரால் மாற்ற முடியும்?"

"எனக்கு இதெல்லாம் எவ்வாறு தெரியும்? அந்த வீட்டுப் பெண்கள்தான் நீங்கள்......"

"பொறு, பொறு. நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். அப்பால் நீ நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் அது உன்னுடைய செயல். ஆனால் அந்த ஆண்டவனுக்கு மட்டும் தெரியும். யார் உண்மைக் குற்றவாளி? யார் சொல்வது மெய்? என்பதை அவன்தான் அறிவான்."

"அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்ன! உடனே விரைந்து பின் பக்கமாகச் சென்றேன். பின்புறமுள்ள மதிற்சுவரைத் தாண்டி மெதுவாகக் குதித்தேன். வாழைப் புதரில் ஒளிந்து நின்று பார்த்தேன். ஆஹா! அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்த வண்ணமே 'அன்பே...ஆருயிரே'..."

"போதும், போதும். நீங்கள் உடனே அவனைப் பிடிக்கச் சென்றீர்களாக்கும்?"

"சீச்சி! அவ்வாறு நான் செய்வேனா! அவர்களின் இன்பப் பேச்சு முடிகிறவரைக்கும் நான் குறுக்கே செல்லவில்லை. 'பாவம்! சிறிது நேரத்திற்குள் கைதியாகப் போகிறான். அவனுடைய இன்பத்திற்கு நான் ஏன் இடையூறாக இருக்கவேண்டுமென்று பொறுமையாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். நான் செய்த இரண்டாவது தவறு இது. உடனே அந்த நேரத்தில் அவனைக் கைது செய்திருந்தால் என்னுடைய வேலையும் எளிதாகப் போய் இருக்கும். அவனும் பிடிபட்டிருப்பான்."

"ஏன் அப்போதே அவனைக் கைது செய்திருக்கலாமே?"

"அதுதான் நான் செய்த வடிகட்டிய முட்டாள்தனம் என்று சொல்லிவிட்டேனே. இன்பத்திற்கு இடையூறு செய்வது பெரிய பாவம் என்று நான் நம்பினேன். அதனுடைய பயன் இப்போது காலிலே......"

"நல்லதை நீங்கள் நினைத்தீர்கள். ஆனால், அந்த அயோக்கியனுக்கு அது தெரியவில்லையே?"

"என்ன செய்வது? அதற்காக நாம் யாரை நொந்து கொள்வது? அவர்கள் இருவரும் ஆடிப்பாடிப் பிரிந்தவுடன், அவனை "நில்" என்றுகூறி நெருங்கினேன். அடுத்த கணம் அந்தப் பெண் இருக்கிறாளே......எழில் அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?"

"என்ன சொன்னாள்?"

"பேசாமல் போகிறீர்களா இல்லையா? போகாவிட்டால் நீங்கள் என்னைக் கையைப் பிடித்து இழுத்ததாகக் கூச்சல் போடுவேன்" என்றாள்.

"அப்படியா சொன்னாள்? அடி சண்டாளி! பாசாங்குக்காரி! பத்தினியைப் போன்று என்னிடம் கண்ணீர் வடித்தாளே!"

"அவளுடைய போலிக் கண்ணீரைக் கண்டு நீயும் ஏமாந்து போய்விட்டாய். வான் கோழியைக் கானமயில் என்று கருதிவிட்டாய் அப்படித்தானே?"

"ஆமாம், அவள் சொன்னதை உண்மை என்றுதான் நம்பிவிட்டேன்."

"இன்னும் கேள். அவள் இவ்வாறு சொன்னதும் நானும் ஒருகணம் தயங்கிவிட்டேன். ஆனால், அடுத்த கணம் விழித்துக் கொண்டேன். என்னடி! என்னையா மிரட்டப் பார்க்கிறாய்? தாராளமாகக் கத்து. உன்னைத் தடுப்பவர் யாரும் இல்லை. உன் ஓசையைக் கேட்டு

எல்லோரும் வரட்டும். என்னையும், உன்னையும் அவனையும் பார்க்கட்டும், நீ கூறுவதையும் கேட்கட்டும். அப்பால் அந்தக் கிழவன் யார் என்பதையும் நான் அவர்களிடம் விளக்குகிறேன்" என்றேன். உடனே அவன் தன் சட்டைப் பைக்குள் கையைவிட்டுத் துப்பாக்கியை நொடிப் பொழுதிற்குள் எடுத்துவிட்டான். அடுத்த கணம் நான் என் காலைப் பிடித்தவாறே அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

"உடனே அவன் ஓடிப் போய் விட்டானா?"

ஓடுவதற்காகத்தானே அவன் என்னைச் சுட்டான். என்னுடைய திறமையினால் மார்பில் பாயவேண்டிய குண்டு காலில் பாய்ந்தது."

"கடவுள்தான் காப்பாற்றினார். துப்பாக்கியைக் கண்டதும் நீங்கள் கூச்சல் போடுவதுதானே?"

"என்னுடைய கூச்சல் எனக்கு என்ன பயனைத் தரும்? துப்பாக்கி வெடித்த சத்தத்தைக் கேட்டு, நாங்கள் நின்றிருந்த இடத்திற்கு வந்த அவளுடைய மாமன், மாமி, அம்மா, தம்பி முதலியவருக்கெல்லாம் அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? நான்தான் அவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துத் துன்புறுத்தியதாகக் கூறினாள்!"

"அடக் கடவுளே இப்படியுமா நடக்கும்? நீங்கள் அந்த மறுத்துக் கூறவில்லையா?"

"மறுத்துக் கூறினால் யார் நம்புவார்கள்? இப்போது நீயே நம்பமாட்டேன் என்கிறாயே, அவர்கள் எவ்வாறு நம்புவார்கள்?"

"இல்லை, நான் செய்தது தவறு. அநியாயமாக அவர்கள் சொன்னதை நம்பிவிட்டேன்."

"பரவாய் இல்லை ராஜேஸ்வரி; இப்போதாவது நீ நம்புகிறாயே, அதுவே போதும்."

இவ்வாறு மனைவியிடம் நீண்ட பொய்க் கதை கூறி அவளை ஏமாற்றி விட்டேன். அவளும் நான் சொன்னது அனைத்தையும் மெய்யெனவே நம்பிவிட்டாள். பின்னர் இருவரும் தஞ்சைக்கு விரைந்து வந்தோம்.

மனைவியிடம் சொன்ன கதை, என் நண்பன் பஞ்சநதத்திடம் பலிக்கவில்லை. நான் சொன்னது அனைத்தையும் அவன் பொறுமையாகக் கேட்டான். நானும் அவனை மயக்கிவிட்டதாகவே எண்ணினேன்.

"இவற்றையெல்லாம் நான் நம்பவேண்டுமென்கிறாயா?" என்று அவன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

என்னுடைய கள்ளத்தனத்தை அவன் கண்டுபிடித்து விட்டான். எனக்கும் என்ன கூறி அவனைத் திருப்புவது என்று தெரியவில்லை. எனவே, அசட்டுத்தனமாகச் சிரிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை.

"சொக்கா! நான் சொல்வதைக் கேள். முன்னொரு சமயம் அவளைப் பெண் கேட்கச் சென்றோமே அப்போது நாம் பட்ட பாட்டை நினைத்துப் பார்! இறந்து போன உன் அன்னையை எண்ணிப் பார்! அப்போதுதான் நீ செல்ல வேண்டிய வழி உனக்குத் தெளிவாக விளங்கும். வீணாக அவளையே சுற்றிச் சுற்றி ஏன் அலைகிறாய்? இனிமேலாவது அவளை மறந்துவிட்டு உன்னுடைய வேலைகளைப் பார்" என்றான்.

அன்று முழுவதும் என்னால் அவனோடு சரியாகவே பேச முடியவில்லை. இதற்குள், "திருவையாற்றில் கணபதி

இல்லை. அவனைக் கைது செய்ய முடியவில்லை" என்ற செய்தியைப் போலீஸ்காரர்கள் அறிவித்தனர்.

அதை கேட்டதும் என் உள்ளம் பொங்கியது. ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறி வந்தது. அந்தப் போலீஸ்காரர்களை வாயில் வந்தவாறு திட்டி, "ஓடுங்கள். எங்கிருந்தாலும் அவனைக் கைது செய்துகொண்டு வாருங்கள்" என்று விரட்டினேன்.

கணபதியைக் கைது செய்து மிரட்டிக் கேட்க வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தக் கிழவன் கமல்கோஷ் தானா என்பதை அறிய முடியும்! இல்லெனில் எந்த உண்மையையும் என்னால் அறிய முடியாது என்று நினைத்தவனாய் மேலே என்ன செய்வது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"சார்" என்ற குரல் கேட்டது. எதிரே போலீஸ்காரன் நின்றுகொண்டிருந்தான்,

"என்னடா அது?"

"துரை (Dy. S. P.) கூப்பிடுகிறார்" என்றான்.

"சரி போ, நான் வருகிறேன்."

விரைந்து சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு கிளம்பினேன். ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்! அவருக்குப் பக்கத்தில் கணபதி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் துரை அவரை வேறொரு அறையில் இருக்குமாறு கூறிவிட்டு என்னை விசாரித்தார்.

"என்ன நடந்தது. உண்மையைக் கூறு?" என்று மிரட்டினார்.

நான் என்ன விடையிறுப்பது? பேசாமல் நின்றேன்.

"அந்தப் பெண்ணிடம் நீ முறை தவறி நடந்து கொண்டது உண்மைதானே?"

"சார். அந்தக் கிழவன்தான் கமல் என்......"

"கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறு ஐயா?"

நான் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

"செய்வதையும் செய்துவிட்டுக் கணபதியையும் ஏன் கைது செய்யப் புறப்பட்டாய்?"

"அவரைக் கைது செய்தால்தான் உண்மை தெரிய வரும்."

"முதலில் முறைப்படி அவரை விசாரித்தாயா?" என்று மீண்டும் என்னை மடக்கினார்.

அதற்கும் நான் பேசாது வாளா இருந்தேன்.

"அவரைக் கைது செய்வதை விட்டுவிடு. இம்மாதிரி செய்தால் போலீஸ்காரர்களுடன் எப்படி ஐயா மக்கள் ஒத்துழைப்பார்கள்? அதிருக்கட்டும். திருவையாற்றில் ஒரு கூட்டம் சூதாட்டத்தை நிறைய நடத்தி வருகிறது என்று நாள்தோறும் புகார் வந்த வண்ணமே இருக்கிறதே. அதைப்பற்றி ஏதாவது கவனித்தாயா."

"இன்றே அதைப் பார்க்கிறேன் சார்."

"இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் அந்தக் கூட்டத்தைப் பிடிக்க வேண்டும்."

"அப்படியே ஆகட்டும் சார்.

"கல்கத்தாவிலிருந்து வந்துள்ள இரகசியப் போலீஸ்காரனையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டுபோ. ஒருகால், அந்தக் கிழவனைக் காண நேரிட்டால் அடையாளம் சொல்வதற்குப் பயன் படுவான்.

இவ்வாறு மேலதிகாரியிடம் உத்தரவைப் பெற்றுக் கொண்டு நான் சோர்ந்த நெஞ்சுடன் வீடு திரும்பினேன். என்னுடைய சொல்லை விடக் கணபதியின் சொல்தான்

உண்மை என்று நம்பிய அந்த மேலதிகாரியின் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இவர்களையெல்லாம் ஒழித்துக் கட்டாவிட்டால் போலீஸ்துறை உருப்படவே உருப்படாது என எண்ணியவனாய் நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

முதலில் அந்தச் சூதாடும் கூட்டத்தைப் பிடிக்க வேண்டும். ஆனால், எப்படிப் பிடிப்பது? பன்முறை முயன்றும் அவர்கள் தப்பிவிட்டார்கள். இம்முறை தப்பாவண்ணம் ஏதாவது தந்திரம் செய்ய வேண்டும். இல்லையெனில் அவர்களைப் பிடிக்க இயலாது. மேலும் இச் செய்தியையும் இரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டும். போலீஸ்காரர்களிலேயே சிலர் அவர்களுக்கு உளவாளிகளாக இருக்கிறார்கள்.

எந்தெந்தப் போலீஸ்காரன்மீது எனக்கு ஐயம் ஏற்பட்டதோ அவனையெல்லாம் வேறு வேலை நிமித்தம் திருவையாற்றிலிருந்தும் மாற்றினேன். என்னுடைய நம்பிக்கைக்கு உரிய போலீஸ்காரர்களைத் தஞ்சாவூரிலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு திருவையாற்றுக்குச் சென்றேன். நாள் முழுவதும் போலீஸ்காரர்கள் வெற்றுடையில் திரிந்து புலன் விசாரித்தனர். நானும் கல்கத்தா இரகசியப் போலீஸ்காரனும் மாறுவேடத்துடன் கமல்கோஷைத் தேடினோம்.

ஒரே கல்லில் இரண்டு பறவைகளை வீழ்த்தவேண்டுமென்பது என் எண்ணம். அந்தக் குறிக்கோள் நிறைவேற என்னால் என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அவை அனைத்தையும் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நாள், அங்கும் இங்கும் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு அலுப்புடன் வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது இரவு சுமார் ஒன்பது மணி இருக்கும். வானத்திலே நிறை நிலா தோன்றி கரையற்ற ஒளியால் காசினியைக் கண்காணித்து வந்தான். அவனுடைய தண்ணிலவில் கிளர்ச்சியுற்ற இளந்தளிர்கள் பளபளவென்று மின்னிய வண்ணம் அசைந்து கொண்டிருந்தன. எதிரே உள்ள சுடுகாடும் அவ்வேளையில் மிக அழகாகத் தோன்றியது. செத்தவர்களின் நினைவுக்காகக் கட்டப்பட்ட மண்டபங்களும், சமாதிகளும், தூண்களும், அவைகளின் இடை இடையே வானை அளாவி வளர்ந்திருந்த மரங்களும் பால் ஒளியில் பளபளத்தன. அங்கும் இங்குமாக நட்டு வைத்திருந்த கற்கள் காவற்காரர்களைப் போல் அசையாமல் நின்றன. நான் சிறு வயதிலே படித்த விக்கிரமாதித்யன் கதை அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது. தங்கமாபுரிப் பட்டணத்து அரசனும், அரசியும் தன்னை எதிர்கொண்டு அழைத்து உபசரியாமல் இருந்ததைக் கண்டு சினமுற்றார் விஸ்வாமித்திரர். உடனே அந்நகரிலுள்ள அனைத்துயிரும் பிணமாகக் கடவதெனச் சபித்தார். அவ்வாறே அப்பட்டணம் ஆளரவமில்லாத அரசாயிற்று. அதைப்போன்றுதான் அந்தச் சுடுகாடும் அப்போது எனக்குக் காட்சி அளித்தது.

இவ்வாறு அப்பழங் கதையை நினைத்தவாறே சுடுகாட்டைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அச்சுடலையின் வலது புறக் கோடியில் ஒரு சிறு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கணம் நின்று நோக்கினேன். ஒருவேளை பேயோ, பிசாசோ என அஞ்சினேன். ஆனால் அடுத்த கணம் என் அச்சம் மறைந்தது. விளக்கின் ஒளியிலே மனிதர்கள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. உடனே அங்கிருந்தும் விரைந்தேன். சுடுகாட்டைத் தாண்டியதும் ஒரே ஓட்டமாகப் போலீஸ் நிலையத்தை வந்து அடைந்தேன்.

எதிர்பாராத விந்தை நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்ததுதான் வாழ்க்கை. நாம் என்னதான் திட்டமிட்டுக் காரியங்கள் செய்தாலும் பல நேரங்களில் அவைகள் வெற்றி பெறுவதில்லை. ஆனால் சில வேளைகளிலோ நாம் சற்றும் எதிர்பாராவண்ணம் மிக நீண்ட நாட்களாக முயன்றும் நிறைவேறாமல் நின்ற செயல்கள் நடந்தேறிவிடுகின்றன. அன்றும் அவ்வாறுதான் ஏற்பட்டது.

போலீஸ் நிலயத்திற்கு விரைந்து வந்ததும் அங்கிருந்த போலீஸ்காரர்கள் அனைவரையும் கூப்பிட்டேன். உடனே அவர்களின் உடையை மாற்றச் சொன்னேன். வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்து கொள்ளுமாறு ஏவினேன். சுறுசுறுப்பும் நம்பிக்கையுமுள்ள இரண்டு போலீஸ்காரர்களை அழைத்து ஒரு பாடை கட்டுமாறு கூறினேன். இவ்வாறு அவர்களுக்கு உத்தரவு போட்டுவிட்டு நான் நேரே வீட்டிற்கு வந்தேன்.

உடையை நானும் மாற்றிக்கொண்டு வரும்போது பாடை முதலியவற்றைக் கட்டித் தயாராக வைத்திருந்தார்கள். ஆனால், ஒரு முக்கியமான செயலை நான் மறந்து போய்விட்டேன். பாடையைக் கண்டதும்தான் அது என் நினைவிற்கு வந்தது. உடனே, ஒரு போலீஸ்காரனைப் பார்த்துச் "சீக்கிரம் போய் மொட்டை அடித்துக்கொண்டு வா" என்றேன்.

அவனுடைய சுருண்ட மயிரை அவன் அழகாக வெட்டி அழகுபடுத்தி இருந்தான். என்னுடைய சொற்களைக் கேட்டதும் அவன் ஒரு கணம் திகைத்து நின்றான். போலீஸ் நிலயத்தில் நான் எதற்காக இவ்வாறு இழவு வீட்டில் செய்யவேண்டிய ஆயத்தங்களையெல்லாம் செய்கிறேன் என்று அவர்களுக்குப் பெரிதும் வியப்பாக இருந்தது. ஆனால், அவர்களுடைய ஆவலைப் போக்க

நான் ஏதும் சொல்லும் நிலையிலே அப்போது இல்லை. “மொட்டையடித்து வா” என்று சொல்லப்பட்ட போலீஸ்காரனோ பேச்சற்று விளங்கினான்.

“போப்பா! விரைந்து சென்று மொட்டையடித்துக் கொண்டு வா” என்று இரைந்தேன்.

அவனும் வேறு வழியில்லாமல் துக்கம் நிறைந்த முகத்தோடு சென்றான். அவன் மொட்டைத் தலையுடன் திரும்பி வரும்போது அவனுடைய கண்களிலே நீர் நிறைந்து நின்றது. நீண்ட நாட்களாகப் பேணிவளர்த்த அழகான சுருட்டை மயிர் போய்விட்டதே என்று அவன் கலங்கினான். அந்தக் கலக்கம் உண்மையில் தன் தாயையோ அல்லது தந்தையையோ பறிகொடுத்த நல்ல மைந்தனின் துன்பத்திற்கு நிகராக இருந்தது.

பாடையிலே துப்பாக்கியை வரிசையாக அடுக்கினோம். பின்னர் ஒரு சிவப்புத் துணியை அதன் மீது போர்த்திப் பார்வைக்குப் பிணம்போல் செய்தோம். நாலு போலீஸ்காரர்கள் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு முன்னே நடந்தனர். அவர்களுக்கும் முன்னே மொட்டை அடிக்கப்பட்ட போலீஸ்காரன் கையில் கொள்ளி நிறைந்த சட்டியைத் தூக்கிய வண்ணமே துக்கம் முகத்திலே கரைபுரள நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன்னும் பின்னுமாக நாங்கள் இறந்தவன் உடலைப் புதைக்கச் செல்லும் அவனுடைய சுற்றத்தார்களைப் போல் சுற்றி நடந்து சென்றோம்.

சுடுகாட்டை அணுகியதும், நான் முதன் முதலில் வெளிச்சம் தெரிந்த இடத்தை உற்று நோக்கினேன். இப்போது முன்னைவிட விளக்கு ஒளியில் உட்கார்ந்து இருந்தவர்களின் உருவங்கள் நன்றாகத் தெரிந்தன. குறைந்தது பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் இருந்தனர்.

அவர்களுக்குச் சமீபத்தில் பிணத்தை இறக்கி வைத்தோம். உடனே அவர்கள் எங்களைச் சிறிது நேரம் பார்த்தனர். ஆனால், நாங்களோ அவர்களைச் சற்றும் ஏறெடுத்துப் பார்க்காதவர்களைப் போல் நடந்து கொண்டோம். எங்கள் மீது அவர்களுக்கு எவ்விதமான ஐயமும் ஏற்படவில்லை. மறுபடியும் ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். பாடையிலே வைக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகளை எடுத்துக் கொண்டு கதுமென அவர்களைச் சூழ்ந்து கொள்ளுமாறு போலீஸ்காரர்களுக்கு ஆணையிட்டேன். கணப் பொழுதில் அச் சூதாட்டக் குழுவை நாங்கள் சூழ்ந்து கொண்டோம். பல நாட்களாக எங்களிடமிருந்து தப்பிய அவர்கள் இன்றைய தினம் என்னுடைய தந்திர வலையில் சிக்கினார்கள்.

அனைவரின் கையிலும் விலங்கை மாட்டினோம். பதினையாயிரம் ரூபாயை அவர்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்தோம்.

மறுநாள் என்னுடைய ஆற்றலை அனைவரும் போற்றிப் பாராட்டினார்கள். புகழ் மொழிகள் கூறி என்னை வாழ்த்தினார்கள். மேலதிகாரிகள் அனைவரும் என் அறிவுக் கூர்மையை மெச்சிப் புகழ்ந்தார்கள். என்னிடம் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தவர்கள் கூட என்னோடு அன்பொழுகப் பேசினார்கள்.

சிறகு முளைத்த பறவையைப்போல் நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. பண்ணனின் வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்தது. என்னுடைய அறிவையும், அருந்திறல் சூழ்ச்சியையும் ஒன்று கூட்டி நான் அந்த வழக்கை நடத்தினேன். எத்தனையோ சாட்சிகளைக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால், அந்தப் பண்ணனோ என்னைவிட அறிவு நிறைந்தவனாக விளங்கினான். ஆழ்ந்த குளம் போல் கலங்காது, தெளிவோடு நின்றான்.

பண்ணனின் குறுக்குக் கேள்வியைக் கேட்ட மாஜிஸ்டிரேட் அவர்களே ஒரு சமயம் மிகவும் வியப்பு மேலிட்டவராய் அவனைத் தனியே அழைத்துப் பேசினார். அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால், இந்தப் பேச்சுக்குப் பிறகு மாஜிஸ்டிரேட் அவனிடம் மிகவும் மரியாதை காட்டினார். நாற்காலி போட்டு அவனைக் கோர்ட்டில் உட்கார வைத்தார். இவைகளெல்லாம் என்னுடைய நன்மைக்கு எதிராக நடக்கும் சதி நிகழ்ச்சிகள் என்றுதான் நான் எண்ணினேன்.

தீர்ப்பு நாள் வந்தது. நான் எதிர்பார்த்ததைப் போல் அவர்களுக்கு நீண்டகாலத் தண்டனை கிடைக்காவிட்டாலும் குறுகிய காலச் சிறை வாழ்வாவது கிட்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால், எல்லாம் கனவாகப் போய் விட்டது. "சதிக் குற்றமே மெய்ப்பிக்கப்படவில்லை" என்று கூறி மாஜிஸ்ட்ரேட் வழக்கையே ரத்து செய்து விட்டார். அனைவரையும் நிபந்தனையின்றி விடுதலை செய்துவிட்டார்.

நான் என்ன செய்வது? "அடுப்பு நெருப்பும், வாய்த் தவிடும் இழந்தவளைப்" போன்று மிக்க வருத்தத்தோடு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

கமல்கோஷ் என்னைக் காலில் காயப்படுத்தியபோது கூட எனக்கு வலி அவ்வளவு ஏற்படவில்லை. ஆனால் மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் இன்றையத் தீர்ப்பைக் கேட்டதும் என்னுடைய உள்ளம் முழுவதும் வேதனையால் எரிந்தது. மாயத்தால் யாரோ ஒருவன் என் இதயத்தையே பிளந்ததைப் போன்று பெருந்துன்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. என்னுடைய வாழ்நாளில் நான் யாரிடம் தோற்கக் கூடாதோ அவனிடமே தோற்றுவிட்டேன். இந்தப்

போலீஸ் துறையில் நான் எவ்வளவு உண்மையுடனும் ஊக்கத்துடனும் உழைத்து வந்தேன்? அரசாங்கத்தின் பகைவர்களையெல்லாம் என்னுடைய சொந்த எதிரிகளாகவே நான் எண்ணி வந்தேனே? அதற்குக் கிடைத்த பரிசு இதுதானா?

துன்பத்தின் நிழல், உடல் எங்கும் மூடிய வண்ணம் என்னைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. பேசாமல் கூடத்தில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியின்மீது சாய்ந்து கிடந்தேன். நான் எவ்வளவு நேரம் அவ்வாறு படுத்திருந்தேன் என்பதைப்பற்றி எனக்கே ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால், என்னை ஏன் என்று கேட்பார் எவருமே காணோம். நெடுநேரம் சாய்ந்து கிடந்த என்னை ராஜேஸ்வரி நெருங்கவே இல்லை. என்னுடைய ஆற்றொணாத் துயரத்தை அறிந்து அவள் ஆறுதல் மொழி கூறவில்லை. அவளுடைய உருவத்தையே நான் வந்து வெகு நேரமாகியும் காணவில்லையே! இது ஏன்? இதுதான் வாழ்க்கையா? அவள் எங்கே தொலைந்து போய்விட்டாள்? வீட்டில்தான் உள்ளாளா? அல்லது எங்கேயாவது அரட்டை அடிக்கக் கிளம்பி விட்டாளா?

ஆத்திரம் பொங்க அறைக்குள்ளே நுழைந்தேன். அங்குமிங்கும் தேடினேன். அவளைக் காணவில்லை. இறுதியாகப் படுக்கை அறையிலே தலையை நீட்டிப் பார்த்தேன். உடலெங்கும் போர்த்துக்கொண்டு அவள் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். “பாவி மகள்! இந்நேரத்தில் எவ்வாறு தூங்குகிறாள்? நம்முடைய துன்பத்தைப் பற்றிய கவலை அவளுக்கு அணுவளவாவது இருந்தால் இவ்வாறு அமைதியாக ஆழ்ந்து உறங்குவாளா? இப்படியே இவளை விட்டால் நிலைமை மிகவும் மிஞ்சிப் போய்விடும்” என்று எண்ணியவனாய் உள்ளே நுழைந்தேன்.

"சனியனே! எத்தனை நேரமாகக் காத்திருப்பது?" என்று கேட்டவாறே அவளை உதைத்தேன். கட்டிலின் ஓரத்தே படுத்திருந்த அவள் என் உதையினால் 'தொப்' பென்று கீழே விழுந்தாள். அதைக் கண்டும் என் உள்ளம் இரங்கவில்லை. என்னுடைய கண்கள் கோவைப் பழம் போல் சிவந்தன. உதடுகள் துடித்தன. மறுபடியும் அவளை உதைத்துத் தள்ளவேண்டும் என்று கால்கள் பரபரத்தன.

"சீ, நீங்களும் ஒரு மனிதர்தானா?" என்று ராஜேஸ்வரி என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள். அக் கேள்வியைக் கேட்டதுதான், தாமதம். என்னுடைய உள்ளம் வெறி பிடித்துவிட்டது. காங்கிரஸ்காரனை அடித்துக் கொல்லுவதற்காக என் கைகள் எவ்வாறு துடி துடிக்குமோ அவ்வாறான துடிதுடிப்புடன் அவளை நெருங்கினேன்.

"தின்று கொழுத்த பன்றியே! யாரைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை பேசினாய்? இப்போதே உன்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்துகிறேன் பார்" என்று அவளுடைய கழுத்திலே கையை வைத்தேன்.

என்னுடைய விலங்குணர்ச்சியையும் தணித்து அவளுடைய உடல் சுட்டது. எனினும் நான் வாளாயிருக்கவில்லை. தள்ளிக் கொண்டே கதவு வரைக்கும் வந்தேன்.

"என்னை எங்கும் தள்ளவேண்டாம். சிறிது நேரம் அமைதியாக இருங்கள். என்னுடைய உயிர் தானாகவே போய்விடும்," என்றாள். அவளுடைய குரலிலே ஏற்பட்ட நடுக்கத்தைக் கண்டதும் என் சீற்றம் சிறிது குறைந்தது.

"கழுதைகளா? யாரிடம் வாலை நீட்டுகிறீர்கள்? வாய் நீண்டுவிட்டதா?" என்று இரைந்தவாறே அவளை அங்கேயே விட்டுவிட்டு நான் மீண்டும் கூடத்திலே போட்டு இருந்த நாற்காலியின்மீது வந்து சாய்ந்தேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கல்கத்தாவிலிருந்து வந்த போலீஸ்காரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். "உடனே புறப்படுங்கள். உடனே புறப்படுங்கள்" என்று என்னை விரைவு படுத்தினான்.

எனக்கு இருந்த மனநிலையில் அவனுடைய செயலைக் கண்டதும் ஆத்திரந்தான் பன்மடங்கு பெருகியது. "என்னய்யா செய்தி? அதை முதலில் சொல்" என்றேன்.

"கமல்கோஷின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்" என்றான், மிகவும் களிப்படைந்த உள்ளத் தோடு.

"உண்மையாகவா?"

"ஆமாம்; உண்மையாகத்தான். விரைவில் புறப்படுங்கள்."

"இப்போது அவன் எங்கே இருக்கிறான்?"

"திருவையாற்றில்தான் இருக்கிறான். எங்கோ புறப்பட ஆயத்தமாக இருக்கிறான். இன்று இரவுக்குள் அவனை நாம் பிடிக்காவிட்டால் பின்னர் நம்முடைய கண்ணிலிருந்தும் மறைந்துவிடுவான்"

கைத் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு உடனே இருவரும் திருவையாறு நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

கல்கத்தா போலீஸ்காரன் நேரே என்னை அரசர் கல்லூரிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அதைக் கண்டதும் எனக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது.

"இங்கு எதற்காகப் போகிறாய்?" என்றேன் நான்.

"இங்குதான் அவன் இருக்கிறான்."

"கண்டிப்பாக இவ்விடம் இருக்கமாட்டான். இங்கு வாழ்பவர்கள் தமிழ் வித்துவான் தேர்வுக்காகப் படிக்கிற

வர்கள். அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் காய்ந்த புல்லைக்கூட எடுத்து எறியமாட்டார்கள். "வாழ்க, வாழ்க! ஜார்ஜ் மன்னர், வாழ்க வாழ்கவே!" என்று எத்தனைப் பாடல்களை அவர்கள் நமக்காகப் பாடி இருக்கிறார்கள் தெரியுமா?"

"இருக்கலாம், ஆனால் எல்லோருமே அவ்வாறு இருக்க முடியுமா? கமலுக்கு வேண்டியவர்களும் இங்கு இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்?"

"அவ்வாறு இருந்தால் அரை நொடிக்குள் அதை அறிந்து விடலாம். பெரும்பாலான மாணவர்கள் அந்தக் கயவர்களைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். நாம் கேட்கும் முன்பே நம்மிடம் அனைத்தையும் கூறிவிடுவார்கள்."

"சரி வாருங்கள்" என்று சொல்லி என்னை அவன் கட்டிடத்திற்குள்ளே அழைத்துச்சென்றான். அந்தக் கட்டிடத்திற்குள் நுழைந்த உடனே ஒரே தூண்களைத்தான் பார்க்கலாம். தஞ்சையை ஆண்ட சரபோஜி மன்னர் தன்னுடைய காமக்கிழத்தியர் இருவருக்காகக் காவிரிக் கரையிலேயே கட்டிய அழகான கட்டிடம் அது. மூன்று அடுக்குகள் கொண்டது. இப்போது கீழ்த்தளத்திலே மாணவர்களின் அறைகள் உள்ளன. முதல் தளத்திலும் இரண்டாவது தளத்திலும் அவர்களின் கல்லூரி வகுப்புகள் நடக்கின்றன.

இரண்டாவது தளத்தை நாங்கள் அடைந்ததும், கட்டப்பட்ட அறையின் மாடி மீது ஒருவன் அமர்ந்திருக்கக் கண்டேன்.

"அவன்தான் கமல்" என்றான் கல்கத்தா போலீஸ்காரன்.

என்னுடைய கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை அழகு ததும்பும் முழுநிலா முகம். கவலையற்ற புலிப்

பார்வை. குற்றமற்ற உள்ளம் ஒன்று குன்றென அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பதுபோல் அவன் ஆற்றைப் பார்த்த வண்ணமே அதன் அழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான்.

உடனே கையில் சிறு துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டேன். பேசாமல் அவன் கீழே இறங்கி வந்தால் அவனைக் கைது செய்து கொண்டு போவது, இல்லையெனில் அவனைச் சுட்டு வீழ்த்தி விடுவது, என்ற உறுதியோடு அவனை நெருங்கினேன். ஆனால் அவனைக் கொல்லுவதற்கு முன்பு அவன்தான் கமலா என்பதையும் ஐயமறத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன்.

''கமல்!'' என்று குரல் கொடுத்தேன்.

உடனே அவன் திரும்பி எங்கள் இருவரையும் பார்த்தான். கல்கத்தா போலீஸ்காரனை அவன் நன்கு அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அவனும் அவனிடம் என்னென்னவோ வங்காளியில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களுடைய பேச்சு முடிந்ததும் நான் அவனைக் கீழே வருமாறு கூறினேன்.

அவனோ சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அவனுடைய பார்வையிலிருந்து அங்கிருந்தும் அவன் தப்புவதற்குரிய வழியைத் தேடுகிறான் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். வேங்கைப் புலியின் கூரிய பிடியிலே அகப்பட்ட இளம் கலைமானின் விதியை யாரால் மாற்ற முடியும்? அவனும் எங்களின் பிடியில் சிக்குவதைத் தவிர இனி வேறு வழியே அவனுக்கு இல்லை.

"எங்கும் தப்பிச் செல்ல முடியாது தம்பி. குதித்தால் நூறு அடிக்குக் கீழே உள்ள ஆற்றில்தான் குதிக்க வேண்டும். அதில் குதித்த பின்னர் உன் உடலில் உயிர் தங்காது. எங்கள் விருப்பப்படி நீ கீழே இறங்கி வந்தால், சில ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனைக்குப் பிறகாவது நீ உயிரோடு வாழ முடியும்" என்றேன்.

நான் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் அவ்வளவு உயரத்தினின்றும் தாவி ஆற்றிலே குதித்து விட்டான். உடனே நாங்கள் இருவருமே அவனைக் குறிவைத்துச் சுட்டோம். ஆற்றில் முழுகுவதற்குள் அவனை நோக்கி நாங்கள் இருமுறை சுட்டோம். இரண்டாவது முறை நாங்கள் சுட்டது அவன் மீது உறுதியாய்ப் பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்குப் பின்னர் அவனை நாங்கள் எவ்வாறு தேடுவது?

"கைக்குக் கிட்டியது வாய்க்குக் கிட்டவில்லையே" என்ற வருத்தத்தோடு நாங்கள் இருவரும் திரும்பி வந்தோம். அவன் உயிரோடு உள்ளானா, அல்லது இறந்து விட்டானா என்பதை எப்படியாவது அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே எங்கள் அடுத்த பெரு முயற்சியாக இருந்தது. உடனே அதற்கான வேலைகளைச் செய்துவிட்டு நான் மீண்டும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டேன்.

* * *

வீட்டை நெருங்க நெருங்க வீட்டிலிருந்து அழுகைக் குரல் வருவதுபோல் தோன்றியது. வீட்டின் முன்னே கூட்டமாகப் பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய உள்ளத்திலே கலவரம் மிகுந்தது. ராஜேஸ்வரியின் நினைவு என் உள்ளத்திலே கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னல் போல் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அப் பேரொளியால் என் கண்ணொளி அவிந்து போய் விட்டதைப் போன்று ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டது. விரைந்து நடந்தேன். எதிரே என்னுடைய மைத்துனன் சாந்தலிங்கம் அலங்கோலமாக ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான்.

கணப் பொழுதிற்குள் நான் அனைத்தையும் உணர்ந்து கொண்டேன். "ராஜேஸ்வரி!" என்று ஓலமிட்டவாறே நான் அறைக்குள் ஓடினேன்.

6

எழில் :

தீர்ப்பின் முடிவைக் கேட்டு நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. என்னுடைய களிப்பிற்கு நிகராக நான் யாருடைய உவமையைக் கூறமுடியும்? என்னுடைய நினைவிற்கு அப்போது கரிகாற் பெருவளத்தானின் அன்புமகள் ஆதிமந்தியின் உருவம்தான் வந்தது.

கலை உணர்வும், அழகுணர்வும் நிறைந்த அவள், தன் எல்லையற்ற அன்பு முழுவதையும் கொட்டிச் சேரநாட்டு இளவரசன் ஆட்டன் அத்தியைக் காதலித்து வாழ்கிறாள். இருவரும் இன்பமாக நாட்களைக் கழிக்கின்றனர். ஒருநாள் கழார் என்னும் பதியின்கண்ணுள்ள காவிரித் துறையிலே அவர்கள் இருவரும் நீராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது வெள்ளத்தின் மிகுதியால் அத்தி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான்.

சிறிது நேரங் கழிந்ததும் ஆதிமந்தி, தன் அருமைக் காதலனைக் காணாது அங்கங் கரைய அழுகிறாள். ஆற்றின் ஓட்டத்தோடு அவளும் ஓடுகிறாள். 'மண்ணுயிரை வாழ்விக்கும் பொன்னியே! என் மணாளன் எங்கே? கல்லை ஒத்த தோளையுடைய என் காதலன் எங்கே? அவனைத் தாராயா?' என்று கூவிக் 'கோ'வென்று கதறுகிறாள்.

இருள் வானிலே எழில்நிறைந்த இளமதியம் தோன்றுவதைப் போன்று, காவிரி நீத்தத்தால் ஈர்த்துச் செல்லப்பட்ட அவள் காதலனை, மருதி என்னும் மங்கை ஒருத்தி அழைத்து வந்து அவளிடம் சேர்ப்பிக்கிருள். மறைந்து போன தன் மணவாளனைக் கண்குளிரக் கண்ட அவ் வாதிமந்தி எத்துணை இன்பம் அடைந்திருப்பாள்? அவளுடைய கரையற்ற களிப்பிற்கும், எல்லையற்ற வியப்பிற்கும் ஈடு உண்டா? என்னுடைய உள்ள நிலையும் அவ்வாறுதான் இருந்தது.

சதிவழக்கிலே சம்பந்தப்பட்ட அவரை உயிரோடு மீண்டும் நான் காண்பேன் என்ற எண்ணமே எனக்கு ஏற்படவில்லை. மாமாவும் அம்மாவும் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறி என்னைத்தேற்றினர். ஆனால் என்னுடைய நெஞ்சமோ அவருககு நேரப்போகும் மரணதண்டனையை நினைத்துக் கொண்டே விம்மிய வண்ணமிருந்தது. களங்கமற்ற விசும்பும் கார் வானமாய் இருண்டு தோன்றியது.

அவர் தூக்கிலிடப்பட்டால் நான் என்ன செய்வது? மறுபடியும் என் உள்ளத்தை மாற்றிக்கொண்டு வேறு யாரையாவது மணஞ்செய்து கொள்ளலாமா? என்ற எண்ணம் தோன்றும். உடனே என் நெஞ்சில் பொறுக்க முடியாத வேதனை தோன்றும். அழகும், கல்வியும், உயர் குடிப் பிறப்பும், பண்பும் நிறைந்த கணவனை விட்டுவிட்டு அருவருக்கத்தக்க, புண்கள் நிறைந்து, சீழ்வடியும் குஷ்ட ரோகியோடு உறவாடியதைப் போன்று என் உடல் முழுவதும் நடுங்கும். குடலைப் புரட்டும். வாந்தி வரும். அதைவிட உலகத்தைத் துறந்து உயிரை விடுவதே சிறந்ததெனச் சிந்தை எண்ணும். அவர் சென்ற பின் நானும் இவ்வுலகினின்றும் செல்வதே மேல் என்ற முடிவுதான் எனக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தது. ஆனல் அவரோடு ஒரு சமயம் நான் மாதவியைப் பற்றியும் கோப்பெருந்தேவியைப்

பற்றியும், பேசிக் கொண்டிருந்த பேச்சு என் நினைவிற்கு வந்தது.

"கணவன் இறந்தான் என்பதை உணர்ந்த உடனே கோப்பெருந் தேவியின் உயிர் அவளை அறியாமலே அவள் உடலை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டது. ஆனால் மாதவியோ தன் காதலன் இறந்தான் என்பதனைக் கேட்டதும் விம்முகிறாள்; வாடுகிறாள். உலக வாழ்க்கையைத் துறந்து புத்தமதத் துறவி ஆகிறாள். கோப்பெருந் தேவியின் அன்போடு, மாதவியின் காதலை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பாண்டிமாதேவியின் தூய காதல் ஆயிரம் மடங்கு மேலானது" என்றேன்.

"ஏன் அவ்வாறு நினைக்கிறாய்? மாதவியின் காதலிலே என்ன குறை கண்டாய்?" என்று கேட்டார் அவர்.

"சாகாமல் உயிரோடு அவள் இருந்ததே அவளுடைய பெருங்குறை. அதுவே அவளுடைய அன்பின் நிலையையும் நன்கு புலப்படுத்தும்"

"இல்லை எழில்? அவ்வாறு இல்லை. மாதவியின் அன்பு யாருடைய அன்பிற்கும் குறைந்ததில்லை. கோப்பெருந் தேவியைப் போன்று உடனே உயிர் துறந்தால் நல்லது தான். ஆனால், மாதவியின் வாழ்க்கையும், அவளுடைய சூழ்நிலையும் அவளுடைய அறிவை வளர்த்து உணர்வைக் குறைத்து விட்டது. அறிவுடன் அவள், தன் தூய ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தாள். தன் மகள் மணிமேகலையையும் அதே துறவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்தினாள். தன் வாழ்க்கையின் மூலம் உலக வாழ்க்கையையும் அதன் இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்தாள். அவளுடைய அன்பு மாசற்றது."

"வாழ்வையும், சூழ்நிலையையும் மீறிச் செயலாற்றுபவர்கள்தானே உயர்ந்தவர்கள்?"

"உண்மைதான். மாதவியும் தன்னுடைய சூழ்நிலை விரித்த வலையினின்றும் எப்போதோ வெளிவந்து விட்டாள். நான் சொன்ன சூழ்நிலை வேறு. முதன் முதலில் இந்திர விழாவிலே, புது மணல் விரிந்த காவிரித் துறையிலே அவளைத் தவறாக எண்ணிக் கோவலன் பிரிந்துவிட்டான். அப்பால் கடித வாயிலாகத் தன் உள்ளத்தை அவனுக்கு எடுத்துக் கூறியபொழுதோ அவளை அவன் பலவாறாகத் திட்டி அவளிடம் வர மறுக்கிறான். பிற்பாடு அவளிடம் ஒரு வார்த்தையும் கூறாமல் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு மதுரைக்குப் புறப்படுகிறான். இவ்வளவுக்கும் அவள் செய்த தவறு என்ன? கானல் வரியில் அவள் பாடிய பாட்டுத்தானே? அது மன்னிக்க முடியாத பிழையா என்ன? அவளுடைய அன்பை மற்றவர் எவ்வளவு துச்சமாக எண்ணினர்?"

"மற்றவர் நினைப்பதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. அவளுடைய கடமையை அவள் செய்ய வேண்டுமல்லவா?"

"அவளுடைய கடமை என்ன எழில்? தற்கொலை செய்து கொள்வதா? அது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. கோழைகளும் உள்ளத்திலே உரமில்லாத மெல்லிய இயல்பு வாய்ந்தவர்களுந்தான் தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள். கோவலனின் பாரா முகத்தால் மாதவியின் அன்புள்ளம் ஆற்றொணாத் துன்பமடைந்தது. அத்துன்பத்திலேதான் அவள் உலகத்தின் தன்மையை நன்கு தெரிந்து கொண்டாள். அத்துடன் தன்னுடைய கடமையையும் மறக்கவில்லை. கோவலன் இறந்தான் என்ற செய்தியை அறிந்ததும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் அவன் நினைவாகவே வாழ்ந்து மடிந்த அவள், எவ்வகையிலும், கண்ணகிக்கோ, கோப்பெருந்தேவிக்கோ இளைத்தவள் அல்ல" என்றார்.

இவ்வாறு அவர் பேசிய சொற்களெல்லாம் என் நினைவிற்கு வந்தன. காதலன் இறந்தவுடன் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் உள்ளத்தை அவர் வெறுப்போடும் வருத்தத்தோடும் கூறினார். எனவேதான் என்னுடைய மனம் செய்வதறியாது திகைத்தது. அவருக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்தாலும் நான் சாக முடியாது? அவ்வாறு செய்வது அவருடைய எண்ணத்திற்கும், உயர்ந்த கொள்கைக்கும் முரணானது. எனக்கிருக்கும் ஒரே வழி மாதவி காட்டிய வழிதான். அவளுடைய பாதையில் செல்வதுதான், வான வீதியில் நடப்பதைப் போன்ற உயர்ந்த நெறி என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். உள்ளத்தையும் அவ்வழியே செல்லுமாறு பழக்கியும் வந்தேன்.

ஆனால் அந்த நினைவுகள் அனைத்தும் இப்போது மாய மாய்—மங்கிய வைகறைப் போதின் இருளைப்போல் கழிந்துவிட்டன. காலைக் கதிரவனைப்போன்ற என் காதலரைக் கண்டதும் மூடு பனிபோன்ற அத்துன்ப நினைவுகள் முற்றும் மறைந்துவிட்டன.

அவரை நாங்கள் அனைவரும் நீதிமன்றத்தின் வாயிலில் நின்றவாறே வரவேற்றோம். மணிகுமாரி ஆவலே நிறைந்த முகத்தினளாய்த் தன் அண்ணனின் வருகையைக் கேட்டதும் "அண்ணா, அண்ணா!" என்று தன் இரு கைகளையும் நீட்டியவாறே கண்ணீர் சோர முன் சென்றாள்.

"இதோ, வந்துவிட்டேன் அம்மா" என்று கூறிய வண்ணமே அவர் அன்புடன் தன் அருமைத் தங்கையின் கைகளைத் தாங்கிய வண்ணமே என்னிடம் வந்து அவளை ஒப்படைத்தார்; அந்தக் காட்சியை இன்று நினைத்தாலும் என் உள்ளத்திலே இன்பக்கடல் பொங்குகிறது. பெருமித அலைகள் உடலெங்கும் மோதுகின்றன.

வீட்டிற்கு வந்ததும் மாமாவும், அவரும் ஓய்வில்லாது பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நானும் அண்டையில் இருந்தவாறே அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

"நாளைக்கே நீ உன் பழைய வேலைக்குச் செல்லலாம்" என்றார் மாமா.

அவருடைய கடினமான அப் பேச்சு என்னை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்டது. சிறையிலே இத்தனை நாட்கள் துன்புற்றதன் பயனாய் அவருடைய உடம்பு மிகவும் இளைத்திருந்தது. முதலில் உடம்பைத் தேற்றிக் கொண்டல்லவா மற்றதைப் பார்க்க வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு இவ்வாறு அவர் சொல்லுகிறாரே என்று எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

"வேலைக்கு என்ன அவசரம் மாமா, அவர் உடலைப் பார்த்தீர்களா?" என்றேன் நான்.

"உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம் எழில்." என்று மற்றவர் அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்த அந்தப் பழமொழியைக் கிளிப்பிள்ளையைப் போல் கூறினார்.

உண்மைதான். சுவரை வைத்துத்தானே சித்திரம் எழுத வேண்டும். உடல் மெலிந்திருக்கும்போது எவ்வாறு வேலை பார்க்க முடியும்?"

"உடலைத் தேற்றுவதற்கும் பொருள் வேண்டாமா? வேலை செய்தால்தானே பணம் கிடைக்கும்?"

"பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். அதை நான் கொடுக்கிறேன்" என்று சொல்ல நான் வாயெடுத்தேன். ஆனால் அதற்குள் அவர், "எழில்! நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை, எனவே எல்லோருக்கும் விடுமுறை. திங்கட்கிழமை வேலைக்குச் செல்வதைப் பற்றி அன்றைய காலையில் பேசிக்கொண்டால் போகிறது" என்று சொல்லி

என் உணர்வுக்குத் தடைபோட்டார். பேச்சும் அதோடு நின்றது. அனைவரும் சாப்பிட எழுந்து சென்றோம்.

* * *

பொங்கிவரும் புதுவெள்ளம், பள்ளமெல்லாம் பாய்ந்து பரவுவது போல, கமல்கோஷைச் சொக்கப்பன் சுட்டுக் காவிரி யாற்றிலே தள்ளிவிட்டான் என்ற துன்பச் செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியது. கடைத் தெருவுக்குச் சென்ற அவர் எங்களுக்கு இச்செய்தியை ஓடோடியும் வந்து சொல்லிவிட்டு மாமாவை அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் வெளியே புறப்பட்டார்.

கமல்கோஷுக்காக என் மனம் பெரிதும் இரங்கியது. என்னுடன் படித்த மாணவ நண்பன் அவன். குடும்பத்தோடும் நெருங்கிப் பழகியவன். பண்ணனுடன் பழகும் ஒரு வாய்ப்பு இருந்தும் அவன் இம்மாதிரிக் கொலையில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்துவிட்டானே என்பதை எண்ணும்போது மிகவும் துன்பமாக இருந்தது. ஆனால் என்னுடைய உள்ளத்தில் மட்டும் அவன் ஒருகால் உயிர் தப்பி இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. போலீஸ்காரர்களின் தந்திரங்களை அவன் மெத்தவும் நன்கு தெரிந்தவன். அவர்களை ஏமாற்றுவதற்காக அவன் இறந்தவனைப் போலக் காவிரியாற்றிலே விழுந்திருக்கலாம் எனவும் எண்ணமிட்டேன்.

அவரும் மாமாவும் திரும்பி வீடு வரும்பொழுது விடியற்காலை நான்கு மணி இருக்கும். மிகவும் சோர்வுடன் இருவரும் காணப்பட்டனர். "எவ்வளவு அலைந்தும் கமலின் உடலைக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை" என்றனர்.

"அவனுடைய உடலைக் கண்டு பிடிப்பதில் நம்மை விடச் சொக்கப்பனுக்குத்தான் அதிக அக்கறை. பாவம்!

அதற்காக அவன் கல்லணையில் உள்ள மதகுகளை அடைத்தான். காவிரி நீரைக் குறைத்துப் பார்த்தான். எனினும் அவனால் ஒன்றும் காண முடியவில்லை. கமல்கோஷின் அடையாளம் ஒன்றைக்கூட யாராலும் பார்க்க முடியவில்லை'' என்றார் மாமா.

''அப்படியானால் அவன் உயிரோடு தப்பிவிட்டானா மாமா?'' என்றேன் நான் ஆவலோடு.

''ஆமாம் எழில்! நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்''என்றார் அவர்.

''தப்பி இருந்தால் மிகவும் நல்லது. ஆண்டவன் தான் அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்'' என்றார் மீண்டும் மாமா.

இதற்குப் பின்னர் அவர்கள் இருவரும் வழி நடை வருத்தத்தால் படுத்ததும் தூங்கி விட்டனர்.

எங்களுடைய வாழ்க்கை மிகவும் இனிமையாகக் கழிந்தது. இளவேனிற் காலத்துச் சோலையைப் போல் பார்த்த இடமெல்லாம் புது அழகும், நறுமணமும், தெளிந்த இன்பமும் கலந்து வாழ்வு கமழ்ந்தது. நானும் அவரும் நாள் தவறாது மாலை வேளையிலே ஆற்றங்கரையோரமாக உலாவச் சென்று திரும்பி வருவது தவறாத ஒரு பழக்கமாகி விட்டது.

மணிகுமாரி தன்னுடைய இசைப் பயிற்சியை மீண்டும் தொடங்கி, சோலையிலே களித்துப் பாடும் பொன் வண்டினைப் போல் இனிய ரீங்காரம் செய்து கொண்டு இருந்தாள். தன் மடிமீது அமர்ந்து குதலை மொழி பேசும் குளவி வண்டின் இன்னிசையில் தன்னை மறந்து நிற்கும் தாமரைப் பூவைப்போல் அவளுடைய அன்னையும் மகிழ்ச்சியோடு நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வாழ்க்கை இவ்வளவு அழகோடும், சுவையோடும் கவர்ச்சி நிறைந்த எழிலோடும் விளங்கக் கூடியது என்பதை நான் இப்பொழுதுதான் நன்கு உணர்ந்தேன். இந்த வாழ்க்கையே இவ்வாறு இருந்தால் கடிமணம் புரிந்து கணவனும் மனைவியுமாய் அவரும் நானும் வாழும் வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும் என்பதை எண்ணியவுடனே என் உடலெங்கும் ஓர் இன்ப உணர்ச்சி பொங்கிப் பரந்தது. அதை நினைத்த பொழுதே சுவைத்துப் பார்க்கவும் முடிந்தது. காலையில் அரும்பிய இந்த இன்ப உணர்ச்சி, பகலெல்லாம் சிறிதும் குறையாது வளர்ந்து வரும்போது அந்தி மாலை, அழகு மிகுந்த இளங் குமரியைப் போன்று தன் இரு கன்னங்கள் சிவந்து தோன்ற, காசினியின் மீது தோன்றினாள்.

அந்தச் சீர் இளம் பெண்ணின் பேரழகைக் காண நாலு திசைகளிலிருந்தும் கோடிக் கணக்கான பறவைகள் போட்டியிட்டுக் கொண்டு வான வீதியிலே பறந்து சென்றன. முல்லையும், மல்லியும், இருள்வாசியும், அல்லியும், எழில் மிகுந்த பூவாகிய பாத்திரங்களிலே தெவிட்டாத தேனை நிறைத்த வண்ணம் அவளுக்காக ஏந்திக் கொண்டிருந்தன. நறுமணச் சோலையும் பெருமணற் கரையும், துறுமரக்காவும் இனிய ஆடைகளை உடுத்திக் கொண்டு அவளை எதிர்கொண்டு அழைத்தன. புல்லோடு கல்லும், புனலோடு மரகத நிலமும், புத்தழகோடு விளங்கின.

வையகமெல்லாம் இங்ஙனம் களி நிறைந்த உள்ளத்தோடு புதுமணப் பெண்ணாகிய அந்தி மாலையை, மங்கல இசையோடு பாராட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது அவளை மணக்கப் போகும் அவள் காதலனாகிய குளிர் நிலா, கதவைத் திறந்து சிறிது வெளியே தலையை நீட்டிப்

பார்த்தான். அந்த இன்பந்தவழும் வேளையில்தான் அவரும் "எழில்! புறப்படலாமா?" என்றார்.

"இதோ, வந்துவிட்டேன்" என்று சிறிய மானைப் போல் துள்ளிய வண்ணமே அவரோடு சென்றேன். அவருடைய கைகளை இறுகப் பிடித்தவாறே நடக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு எனக்கு ஏனோ அன்று அடக்க முடியாதபடி ஏற்பட்டது.

வழக்கமாகச் செல்லும் ஆற்றங்கரையின் வழியிலே நாங்கள் அன்று செல்லவில்லை. ஆற்றின் மறு கரையில் இருக்கும் கல்யாணபுரத்தைக் கண்டோம். அப்பால் வயல்களின் வழியே நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தோம். இடை இடையே தாமரைப் பொய்கைகளிலே மலர்கள் கூம்பிய வண்ணமிருந்தன. அல்லி மலர்கள் எல்லாம் கள்ளச் சிரிப்போடு எங்களைக் கண்கொட்டாது பார்த்தன. வழியில் திரிந்த நண்டுகள் விரைந்து விலகி எங்களுக்கு வழிவிட்டன. வயல்களிலே தங்கி இருந்த தவளைகள் நாங்கள் இதுவரையிலும் உணர்ந்து அறியாத சங்க இலக்கியங்களின் அகப் பாடல்களுக்குப் பொருள் சொல்லி விளக்கின. வரப்புகளிடையே ஓடிய சிறு சிறு வாய்க்கால்கள் "அந்த மண வாழ்க்கை" மிகவும் குளிர்ந்திருக்கும் என்பதைக் குழூஉக் குறியால் கூவிச் சென்றன.

என்னுடைய உள்ளமோ அந்தி மாலை வந்ததற்காக மிகவும் இரங்கியது. சிந்தை நோய் கூரும் என் சிறுமையைக் கண்டும் நான் அந்த வழியிலேயே சென்றவண்ணம் இருந்தேன். தேனும், பாலும், தெவிட்டாத அமுதும் தெருவெல்லாம் சிந்திக் கிடப்பதுபோல் ஒரு மாமாயத் தோற்றம் என் கண்களின் முன்னே தோகை மயில் ஓகையுடன் சிறகை விரித்து நிற்பதைப் போன்று மலர்ந்தது.

"எழில்! இன்று நாம் நீண்ட தூரம் நடந்து வந்து விட்டோம் அல்லவா? உனக்குக் கால் வலிக்கிறதா? அதோ! எதிரே இருக்கும் அந்த மாமரச் சோலையிலே சென்று சிறிது போது அமரலாமா?" என்றார் அவர்.

அன்று அவருடைய கண்களிலே நான் ஒரு புது ஒளியைக் கண்டேன். வெண்மை நிற மின்னல், அங்கே கோடி கோடியாகத் தங்கி நின்று என்னை அழைப்பதைப் போன்று நான் உணர்ந்தேன்.

"எழில்! ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறதா?

"களைப்பா? உங்களோடு நடந்தால் எனக்கு எப்பொழுதாவது களைப்பு வருமா? ஆனால் ஒரே ஒரு எண்ணம் என் நெஞ்சில் தோன்றி என்னை மிகவும் சோர்வுறச் செய்கிறது."

"இந்த அழகான மாலை வேளையிலா உனக்குச் சோர்வு வருகிறது? அப்படியானால் அந்த எண்ணந்தான் என்ன? சொல் எழில்! அதை நாம் இப்போதே தூர விலக்கி விடலாம்"

"வாழ்நாள் முழுவதும் இவ்வாறே உங்களோடு வழி நடக்க முடியவில்லையே என்ற எண்ணந்தான் அது."

இதற்குள் நாங்கள் இருவரும் மாஞ்சோலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். "உட்கார் எழில்! எனக்கும் உன்னைப் போன்றுதான் அந்த எண்ணம் தோன்றிய உடனே சோர்வு வந்து விடுகிறது. ஆனால் என் தங்கையின் திருமணம் முடியாது நான் என்ன செய்ய முடியும்?"

என்னுடைய உள்ளத்தில் உடனே ஏதோ ஒரு வேதனை தோன்றியது. கண்ணிலே நீர் கலங்கியது.

"எழில்!" என்று கூறியவாறே அவர் என் கைகளைப் பிடித்தார். கண்ணீரைத் துடைத்தார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இருள் எங்கும் பரவியது. உலகத்தையெல்லாம், அது மறைத்து மூடியது. நாங்கள் இருவரும் அக் கங்குலில் பாரை மறந்தோம். விண்ணை மறந்தோம். விரிந்துநின்ற சுற்றுப் புறத்தை மறந்தோம். உடலை மறந்தோம். எல்லாவற்றையுமே மறந்து விட்டோம்.

உணர்வு வந்ததும் சட்டென எழுந்தோம். "வெகு நேரமாகிவிட்டதே" என்று சொல்லிக் கொண்டே மீண்டும் அந்த இனிய வயல் வரப்புகளிலே அவருடைய அழகிய கைகளை இறுகப் பற்றியவாறே நான் நடந்து வந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் எங்களுடைய வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்ட மாற்றத்தை எண்ணிப் பார்த்ததும் என்னையறியாமலே எனக்கு நாணம் ஏற்பட்டது. உடனே அவருடைய கைகளை நழுவ விட்டு விட்டுச் சிறிது தயங்கி நின்றேன்.

"எழில்! ஏன், இந்த இடத்தை விட்டுவிட்டு வர உனக்குப் பிரியமில்லையா?" என்றார் அவர்.

இக்கேள்வி என்னுடைய நாணத்தை மேலும் மிகுதிப் படுத்தியது. விடை ஏதும கூறாமல் நான் அங்கேயே நின்றேன். அவரோ என் கைகளை ஆர்வத்தோடு பிடித்து, "வெட்கப்படுகிறாயா எழில்? இனிமேல் வெட்கப் படுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. வா; போகலாம்" என்று அழைத்துச் சென்றார்.

வழி நெடுக அவர் ஏதேதோ இன்பமாகக் கூறிச் சென்றார். அவைகளெல்லாம் தேனைப்போல், மாங்கனியைப் போல், ஆவின் பாலைப்போல், பழுத்த பலாச் சுளையைப் போல், தெவிட்டாத அமுதைப்போல் மிகவும் சுவையாக இருந்தன. ஆனால் நான் எவ்வளவோ முயன்றும் என்னால்

ஏதும் பேசமுடியவில்லை. என்னுடைய நிலை எனக்கே புலனாகவில்லை. "பெண்ணின் இயல்பே இவ்வாறுதான் இருக்குமோ?" என்று எண்ணியவாறே நான் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

"பண்ணா?" என்று யாரோ அவரைக் கூப்பிட்டார்கள். இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தோம். எங்களுக்கு வலப் புறத்திலிருந்து ஓர் ஐயங்கார் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரது நரைத்துப்போன உச்சிக் குடுமி அந்த இருளிலும் நன்றாகத் தெரிந்தது. தாடையிலும் நரைத்த மயிர் சிறிது வளர்ந்திருந்தது, நெற்றியிலே பட்டை நாமம். மார்பின் மீது சட்டையில்லை. ஆனால் ஓர் அங்கவஸ்திரத்தைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தார். இடையிலே பஞ்சக் கச்சம். காலிலே கட்டை அணிந்திருந்தார். கையிலே ஒரு கைத்தடியையும் பிடித்திருந்தார்.

"என்னை அழைத்தீர்களா?" என்று கேட்டார் அவர்.

"என்னை உனக்குத் தெரியவில்லையா பண்ணா? எழில்! உனக்காவது என்னைத் தெரிகிறதா என்ன?" என்று கேட்டார் அந்த ஐயங்கார்.

"எனக்குத் தெரியவில்லையே. ஆனால் குரல் மட்டும் பழகிய குரலாக இருக்கிறது" என்றேன் நான்.

"உங்கள் மூளைக்கு நான் அதிக வேலை கொடுக்க விரும்பவில்லை, பண்ணா! கணபதியிடமிருந்து எனக்குச் சிறிது பணம் வாங்கிக் கொடு. நான் வெளி நாடு செல்லத் தீர்மானித்து விட்டேன்."

"கமல்!" என்று நாங்கள் இருவருமே ஒரே காலத்தில் கூவினோம்.

"உஸ், மெதுவாகப் பேசுங்கள். இப்போது என் பெயர் தேசிகாச்சாரி. நாளை இரவு தஞ்சையில் இதே

கோலத்துடன் புகை வண்டி நிலையத்தில் டிக்கட் வாங்குமிடத்தில் நின்று கொண்டிருப்பேன். நீ மட்டும் பணத்துடன் வா. யாரையும் துணைக்குக் கூட்டி வராதே."

"கமல்!"

"மறுபடியுமா பிழை செய்கிறாய்? நல்லது. போய் வாருங்கள். எழில்! உனக்கு என்னுடைய ஆசி. நான் இப்போது மற்றவர் மதிக்கும் ஆச்சாரியார் அல்லவா? அதனால் ஆசி கூறுகிறேன். நீங்கள் இருவரும் இன்பமாக வாழ வேண்டும். போய் வாருங்கள்."

"தேசிகாச்சாரியாரே! நல்லது. உங்கள் ஆசிக்கு எங்கள் பணிவான நன்றி. இபபோது தாங்கள் எங்கே...?"

"அதெல்லாம் மிகுந்த ரகசியம்" என்று கூறியவாறே கமல் அங்கிருந்தும் விரைந்து சென்றான். இருளில் அவன் மறைகிற வரைக்கும் அவன் உருவத்தையே நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றோம். பின்னர் இருவரும் விந்தை நிறைந்த சிந்தையினராய் வீடு திரும்பினோம்.

தென்னஞ்சோலையில் காற்று நுழைந்த உடனே, ஓலைகள் "படபட"வென்று அடித்துக் கொள்வதைப் போன்று நாங்கள் வீட்டிற்குள் காலை வைத்தவுடன் "மடமட"வென்று ஆயிரங் கேள்விகளை நெரித்து விட்டார்கள். அம்மா சற்று கவலைதோய்ந்த முகத்தோடு, "என்னம்மா, விளக்கேற்றுவதற்கு முன்னால் வீட்டிற்கு வரக் கூடாதா?" என்றார்.

ஆனால், மாமாவோ சிறிது சினந்த குரலுடன் என்னைப் பார்த்து, இதெல்லாம் என்ன பழக்கம்? இந்நேரம் வரைக்கும் என்ன செய்தீர்கள்?" என்றார்.

அவருடைய குரலையும், கோபம் நிறைந்த முகத்தையும் கண்ட பண்ணனின் முகம் சட்டென மாறியது.

அவருடைய நெஞ்சில் ஏற்பட்ட வேதனையை அவருடைய கண்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டின.

“மாமா! இப்படி வாருங்கள்” என்று சொல்லி நான் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

“அறைக்குள்ளே சொல்ல வேண்டிய ரகசியம் என்ன இருக்கிறது? அதை இங்கேயே சொல். அனைவரும் கேட்கட்டும்” என்று, எங்கே மாமா கூறி என் மூக்கை உடைத்து விடுவாரோ என்று நான் அஞ்சிய வண்ணமே சிறிது கலங்கி இருந்தேன். ஆனால், நல்ல வேளையாக அவர் வாய் பேசாமல் என்னுடன் அறைக்குள் நுழைந்தார்.

“என்னம்மா, என்ன செய்தி?” என்றார்.

“ஒரு முக்கியமான செய்தி மாமா, வழியில்......

“வழியில் என்ன அம்மா? பாம்பு கீம்பு இருந்ததா? அதைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கிவிட்டீர்களா?”

“இல்லை மாமா, பாம்புமில்லை, தூம்புமில்லை. வழியிலே ஒரு ஐயங்காரைக் கண்டோம். அவரோடு சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நேரமாய் விட்டது.”

“சரி தான், இந்தச் சாக்கைச் சொல்லுவதற்குத்தான் தனியாக அழைத்தாயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவர் அலட்சியமாக வெளியே செல்ல நகர்ந்தார். அப்போது பண்ணனும் உள்ளே நுழைந்தார். ஒரு முக்கியமான செய்தி” என்றார் அவரும்.

“சாக்கு என்ன சொல்வது என்பதைப்பற்றி இரண்டு பேரும் பேசிக்கொண்டு வந்தீர்களா என்ன? ஏன், இப்படி அசடு மாதிரி...”

"சற்றுப் பொறுமையாகக் கேளுங்கள் மாமா. வழியிலே நாங்கள் கமல்கோஷைக் கண்டோம்."

"என்ன! உண்மையாகவா? பண்ணா! இவள் சொல்வது மெய்தானா? அல்லது நேரங் கழித்து வந்ததற்கு ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்கிறாளா?"

"எழில் கூறுவது மெய்தான். அவன் உங்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்றான். நாளை இரவு இங்கிருந்து வெளிநாடு செல்லப் போகிறானாம். தங்களிடம் ஏதாவது பொருள் உதவி வாங்கிவரச் சொன்னான்" என்றார் அவர்.

"எவவாறு அவன் உயிர் பிழைத்தான்? குண்டு அவன் மீது படவே இல்லையா?"

"குண்டு பட்டிருந்தால் எப்படி மாமா அவன் உயிர் தப்ப முடியும்?"

"எதைப் பற்றியும் அவன் எங்களைக் கேட்கவிடவில்லை. நான் அதைப்பற்றிக் கேட்டதும் அவன் 'விறு விறுவென்று நடந்துபோய் விட்டான்" என்றார் அவர்.

"எவ்வளவு பணம் வேண்டுமாம்?"

அதைப் பற்றி அவன் ஒன்றுமே குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை."

"உன்னோடு நானும் நாளைக்கு வரலாம் அல்லவா?"

"அவன் யாரையும் அழைத்துக் கொண்டுவர வேண்டாமென்று கண்டிப்பாகக் கூறி இருக்கிறான்.

"அப்படியானால் நான் மட்டும் அவனைச் சென்று பார்க்கட்டுமா?"

"உங்களால் அவனை எவ்வாறு அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும்?"

"ஏன் அவனாக என்னைத் தெரிந்து கொண்டு அணுக மாட்டானா?"

"அணுகுவது கமலா அல்லது ரகசியப் போலீஸ்காரனா என்பதை நீங்கள் எவ்வாறு தெரிந்து கொள்வீர்கள்?"

"உண்மைதான். அது ஒரு சங்கடமான நிலைதான். இன்றைக்கு நீங்கள் வெளியே புறப்படும்போது நானும் கூடவரலாமா என நினைத்தேன். ஆனால், என்னைப் பிடித்த சோம்பல் என்னை வீட்டிலேயே அமரச் செய்து விட்டது."

சிறிது நேரங் கழிந்தவுடன் அவர், "நான் போய் வரட்டுமா? நாளைக் காலையில் வருகிறேன்" என்று மாமாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அவர் போகும்பொழுது என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. எப்படித்தான் அவருடைய உள்ளம் அதற்கு இடங் கொடுத்ததோ? எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தாலும் என்னால் எதையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. "நான் போய் வரட்டுமா? என்று என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை கேட்டிருந்தால் அது எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கும், உலகத்திலிருக்கும் நிதி அனைத்தையும் குவித்துக் கொடுத்தாலும் கூட என்னுடைய அந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஈடாகுமா!

படுக்கையில் படுத்ததும் என்னைப் பலவிதமான நினைவுகள் சூழ்ந்தன. நாளை அவர் தஞ்சாவூர் சென்று கமல்கோஷிடம் பணத்தைக் கொடுக்கும்பொழுது யாராவது போலீஸ்காரன் ஐயப்பட்டு இருவரையும் கைது செய்து விட்டால் என்னாவது? அட கடவுளே! உண்பதற்காகக் கலத்தில் போட்ட உணவு ஆலகாலமாக மாறுமா?

கமலுடைய வடிவத்தை நன்கு விளக்கிக் கூறி மாமாவையே தஞ்சைப் புகை நிலையத்திற்கு அனுப்பினால் என்ன? ஆமாம் அதுதான் சரியான வழி.

இவ்வாறு எண்ணியதும் என் தன்னல எண்ணம் என்னைக் கண்டு எள்ளி நகையாடியது. "என்னடி! ஒர வஞ்சனைக்காரியாக இருக்கிறாய்? உன் மாமா கைது செய்யப்பட்டால் உன் அத்தையின் துயர எல்லையை நீ அளந்து பார்த்தாயா? அவர் இல்லையென்றால் உன்னுடைய பண்ணன், சதி வழக்கிலிருந்து தப்பி வர முடியுமா? உன்னுடைய காதல் அப்போது என்னவாகும்?"

இவ்வாறு என் உள்ளம் இடித்துரைத்தது. என்னுடைய நெஞ்சமும் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவடைந்தது. "சரி, நாளை அவரே சென்று வரட்டும். ஆண்டவன் அவரைக் காப்பாற்றுவான்" என்று எண்ணியவளாய் கண்ணயர முயன்றேன். ஆனால், என் கண்கள் பிடிவாதமாகத் துயில மறுத்து விட்டன.

என்னுடைய உள்ளமோ, அந்த மாலை வேளையைப் பற்றியும், அழகிய மாஞ்சோலையைப் பற்றியுமே எண்ணமிட்டது. ஆண், பெண் உறவிலே அடங்கியிருக்கும் எல்லையற்ற வலிமையை நினைத்து இறும்பூதெய்தினேன்.

வானவில் ஏன் வளைந்து தோன்றுகிறது? நீல விசும்பிலே நித்திலக் குவியலெனக் காட்சி தரும் விண்மீன்கள் இரவிலே ஏன் ஒளி வீசுகின்றன? காலையில் கதிரவன் கீழ்த்திசையில் தோன்றுவதற்கும், மேலைவானிலே— மாலை வேளையிலே மீண்டும் அவன் மங்கி மறைவதற்கும் காரணம் என்ன? பிறை நிலா அரும்புவதேன்? பின்னர் அது நாளும் வண்ணத்திலும் வடிவிலும் வனப்பிலும் வேறுபட்டு வளர்வதேன்? முடிவிலே வட்ட வடிவமாய் திகழுவதற்குக் காரணம் என்ன? காற்று எங்கும் திரிவதேன்? மலையிலே தங்காது ஆறுகள் அனைத்தும் கடல்களை

நோக்கி விரைவதேன்? முல்லை மலர் வெண்மையாக இருப்பதேன்? மூடுபனி உலகைப் போர்த்து மறைப்பதேன்?

இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன சொல்ல முடியும்? அவ்வாறு இருப்பது அவைகளின் இயற்கை. ஆண், பெண் உறவும் இவ்வாறுதான் இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. இதன் வழிச் செல்வதிலே தவறு என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமே இல்லை. என்று எண்ணமிட்டேன்.

ஆனால், என்னுடைய நெஞ்சிலே நான் நெடு நாட்களாக எண்ணி வந்த ஓர் எண்ணம் தீயில் அகப்பட்ட காய்ந்த இலைச்சருகு போல் வெந்து சாம்பலாகிவிட்டது. அதுபற்றி எத்தனையோ பேர்களிடம் நான் வாதாடியதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அவைகளெல்லாம் எவ்வளவு தவறானவை என்பது எனக்கு இப்போது நன்கு விளங்கியது.

பருவம் வந்த ஆணும், பெண்ணும் தனித்து உறவாடுவதிலே தவறொன்றுமில்லை. அதனால் எவ்விதத் தீமையும் ஏற்படாது என ஒரு காலத்தில் நினைத்தேன். இளம் பெண்ணும், ஓர் இளைஞனும் தனித்துப் பழகக்கூடாது என்று சொன்னவர்களைப் பத்தாம்பசலி என்றும் நகையாடினேன். ஆனால், நம்முடைய முன்னோர்கள் இவ்வகையிலே ஏற்படுத்தி இருக்கும் கட்டுப்பாடானது நடைமுறை வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டது என்பதை இப்போது நன்கு உணர்கிறேன். இந்த முறையைப் பின்பற்றுவதிலே தீமையைவிட நன்மையே மிகுதி என்பதையும் உணர்ந்தேன்.

நானும் பண்ணனும் நண்பர்களாகப் பழகினோம், தன்னுடைய தங்கைக்குத் திருமணம் முடியும்வரை அவ்வாறே பழகுவது என்றும் அவர் சூளுரைத்தார்.

நானும் அவ்வாறுதான் எண்ணினேன். ஆனால், இறுதியில் நடந்தது என்ன? ஒருகால் நாங்கள் இருவரும் நெருங்கிப் பழகாமலிருந்தால் தப்பி இருக்கலாம். நெருப்புக்குப் பக்கத்தில் நீலோற்பலம் இருக்க வேண்டும். ஆனால்’ அது வாடக்கூடாது என்று எண்ணினால் அது நடக்கிற செயலா? எங்களுடைய எண்ணமும் அவ்வாறுதான் நடைமுறையில் நடக்க முடியாத ஓர் அருஞ்செயலாக மாறிவிட்டது.

எப்படியோ நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி நடக்கப்போவது என்ன? அவர் இனிமேல் என்ன செய்யப் போகிறார்? என்பதைப்பற்றி எண்ணமிடலானேன். மீண்டும், அவர் தஞ்சாவூர் செல்லவிருப்பதை நினைத்த உடனே என் உள்ளம் கவன்றது. நெஞ்சிலே ஒருவகையான வேதனை ஏற்பட்டது. எல்லாம் நன்மையாக முடிய வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் உண்டானது. அந்த ஏக்கத்திலேயே சிறிது நேரந்தான் கண்ணயர்ந்தேன். பிறகு, விழித்துப் பார்க்கும்போது கீழ்வானம் “வெள்”ளென்று விளங்கியது. எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தேன்? தெருத் திண்ணையிலே அவரும் மாமாவும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

என்னைக் கண்டதும் மாமா சிரித்த வண்ணமே, “மணப்பெண் இப்படியா விடிகிறவரைக்கும் தூங்குவது?” என்றார்.

மறுபடியும் நான் உள்ளே போய்விட்டேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாமா சமையற்கட்டைத் தேடி வந்தார். அங்கே அம்மாவும், அத்தையும் காலைச் சிற்றுண்டிக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அம்மா பூரிக்கு வேண்டிய மாவை உருட்டித் திரட்டிக் கொடுத்தார். அத்தை, அதை எண்ணெயில்

பூரியாக்கி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு பலகையை இழுத்துப் போட்டு மாமா அவர்கள் அண்டையிலே உட்கார்ந்தார்.

"எழிலின் திருமணத்தை விரைவிலேயே நடத்திவிட வேண்டும். சிறிதுகூடக் காலந் தாழ்த்தக்கூடாது" என்ருர் எடுத்த எடுப்பிலேயே.

அவருடைய பேச்சைக் கேட்டதும் அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பூரி உருட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு மாமாவை உற்று நோக்கினுர்.

"என்னம்மா; அப்படிப் பார்க்கிருய்? எழிலின் மணத்தைப் பற்றிச் சொன்னதும் ஏன் அவ்வாறு வியப்படைகிருய்?"

"யார் மாப்பிள்ளை? இருந்தாற்போலிருந்து விடிந்ததும், விடியாததுமாக மணத்தைப் பற்றி இன்று பேசுகிருயே. அதுதான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது."

"வியப்பு என்ன? மாப்பிள்ளையே வலிய வந்து, சிறிதும் தாமதியாது திருமணத்தை முடிக்க வேண்டுமென்கிருன். நாம் "பொறு" என்று சொன்னுல்கூட அவன் பொறுக்கமாட்டான் போலிருக்கிறதே! என்ன செய்வது? ஆகுங்காலம் வந்துவிட்டால் யார் தடுத்தாலும் அது நிற்குமா?"

"மாப்பிள்ளை யார் என்பதைச் சொல்லாமலே நீங்கள் பாட்டுக்குப் பேசிக்கொண்டே போகிறீர்களே?" என்று இடைமறித்துக் கேட்டாள் அத்தை.

"நீ ஒரு சரியான முட்டாள். மாப்பிள்ளை யாராக இருக்க முடியும் என்பதை நீதான் சொல்லேன்."

"யார் பண்ணனு?"

"ஆமாம், அவனேதான்."

"அவன்தான் மணமே செய்துகொள்ளப் போவதில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே! இப்போது எவ்வாறு திடீரென்று...?"

"மழை பெய்வதும் மன்றல் நடப்பதும் திடீரென்று தான் நடக்கும்."

"அப்படியானால் உடனே அவருக்குக் கடிதம் எழுதி வரச் சொல் அண்ணா? இந்த மாதத்திலேயே திருமணத்தை முடித்து விடலாம்.

"அப்படியே செய்யலாம். ஆனால், எழிலை ஒரு வார்த்தை கேட்கவேண்டாமா? என்னம்மா எழில்! நீ பண்ணன் என்னும் பையனைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அவனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விருப்பந்தானா? சொல். இப்போது வாயை மூடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அப்பால் ரகளை ஏதும் செய்யாதே" என்று கேட்டு என்னைக் கேலி செய்தார்.

நான் வாய் திறக்காமல் அங்கிருந்தும் வெளியேறி விட்டேன். என்னுடைய உள்ளத்திலே ஏழு உவர்க் கடல்களும் இன்பக் கடல்களாக மாறி எழுந்து பொங்கின. தாமரைக்குளம் போல நெஞ்சம் குளிர்ந்து, தண்ணென்று காணப்பட்டது. வானத்துப் பறவை போல் உடல் விண்ணகமெல்லாம் தாவிப் பறந்தது.அந்தி வானம் போல் அழகான எண்ணங்கள் தோன்றின.

இவ்வளவு விரைவில் அவர் ஒரு முடிவுக்கு வருவார் என்பதை நான் எண்ணவே இல்லை. நாங்கள் இருவரும் வான வீதியிலே, களங்கமற்றவராய் வழி நடக்கவேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தோம். ஆனால் நடந்தது என்ன?

மருத நிலத்து வரப்பின்மீது செல்லும்போது சில வேளைகளில் தவறி, நாம் சேற்றிலே இறங்கி விடலாம். ஆனால் உடனே நாம் என்ன செய்கிறோம்? எருமையைப் போன்று சேற்றிலேயே நடந்து செல்லுகிறோமா? உடனே சேற்றினின்றும் கரையேறி வலிய வரப்பின்மீதுதானே நடக்கிறோம். மனித இயல்பு அதுதானே?

உடல் இன்பத்தைப்பற்றி உள்ளம் எண்ணமிடத் தொடங்கியதும் திருமணம் என்ற தூயநீரால் வாழ்வைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் மீண்டும் வான வீதியிலே அஞ்சாது வழி நடக்கலாம். தயங்காமல் தலைநிமிர்ந்து நிற்கலாம். உலகத்தின் அவதூறுகளுக்கும், பழிப்புரைகளுக்கும் ஆளாகாது விண்ணகர மாந்தரைப் போல் இன்பமான பொன் வண்ண வாழ்க்கை நடத்தலாம்.

இந்த வாழ்க்கையை அவர் எவ்வளவு விரைவில் எனக்குக் கொடுக்க முடிவு செய்துவிட்டார் என்பதை எண்ணும்போதே அவருடைய பெருமை நிறைந்த பண்புகள் என் உள்ளத்தில் பாலை வார்த்தன. மகிழ்ச்சி என்றால் என்ன என்பதை என் வாழ் நாளில் முதன் முதலாக நான் இப்போதுதான் உணர்ந்தேன். இனி எனக்கு என்ன கவலை? வாழ்நாளில் அவருடன் எல்லா நேரங்களிலும் இணைந்து, துணையாக இருந்து, ஊக்கம் கொடுப்பேன். தோழியாக இருந்து இன்பந் தருவேன். அன்னையாக இருந்து அன்புடன் பேணுவேன். இனி அவருக்கு எல்லாம் நான்தான். மணிகுமாரிக்கு மணம் முடித்து வைக்க வேண்டியது இனி என் பொறுப்பு. இவ்வாறு நான் எண்ணிய உடனே என் கால்கள் வீட்டில் நிற்க மறுத்து விட்டன.

“அம்மா, மணிகுமாரியைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டேன்.

"இப்போது என்ன அவசரம்? இன்னும் குளிக்கவில்லை. சாப்பிடவில்லை. ஏதாவது வயிற்றுக்குப் பார்த்துக்கொண்டு போவதுதானே?"

"நீ ஒரு பைத்தியம் அம்மா. அவள் இப்போது சொல்வதையெல்லாம் உண்மையென்று நம்பிவிடுகிறயே. உண்மையில் அவள் இப்போது பண்ணனைப் பார்க்கப் போகிறள். அதை மறைத்து நம்மிடம் மணிகுமாரியைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்று பொய் சொல்லுகிறள். போம்மா போ. மாப்பிள்ளையை நன்ருகப் பார். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை நன்ருகப் பார். பார்த்த பிற்பாடு அவனைப் பிடிக்கிறதா இல்லையா என்று சொல்" என்று தன்னுடைய பகடியை நேரங் கிடைத்தபோதெல்லாம் நெகிழ விடாமல் என்மேல் ஏவினுர் மாமா.

கார் முகிலைக் கண்ட மயில், அருவியின் இடி முழக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாது தன் தோகையை விரித்து ஆடுவதைப் போன்று நானும் அவருடைய பேச்சைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாது—அவர் கூறிய விளக்க உரைப்படியே- 'மணிகுமாரியைப்' பார்க்கப் புறப்பட்டேன்.

வீட்டைவிட்டுச் சிறிது தூரம்தான் சென்றிருப்பேன். எதிரே முத்துசாமி வந்துகொண்டிருந்தான்.

"எங்கே அக்கா, காலங் காலையிலே தனியாகப் புறப்பட்டாய்?"

என்னையும் அறியாமல் என் மனம் அவனையும், மணிகுமாரியையும் ஒருகணம் இணைத்துப் பார்த்தது. அடுத்தகணம் என் பெரியம்மாவின் உருவம் பூதம்போல் தோன்றி அதைக் கலைத்தது.

"மணிகுமாரியைப் பார்க்கப் போகிறேன். நீயும் வருகிருயா?"

"எதற்காகப் போகிறாய்? அவளுக்கு உடம்பு நலமில்லையா என்ன?

"உடம்பு நலமாகத்தான் இருக்கிறது. ஏதோ இருந்தாற் போலிருந்து அவளுடைய பாட்டைக் கேட்க வேண்டுமென்று ஓர் ஆசை பிறந்தது. புறப்பட்டேன்."

"நானும் வருகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை"

"என்ன அது?"

"எனக்குப் பிடித்த பாட்டைப் பாடுமாறு நீ அவளிடம் கூற வேண்டும்."

"ஏன் நீயே சொன்னால் பாடமாட்டாளா என்ன?"

"அதற்காக இல்லை. நீ சொல் என்றால், என்னையே சொல்லச் சொல்லுகிறாயே."

"சரி. வா போகலாம்" என அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

நான் வந்ததைக் கேட்டதும் அவள், "வா எழில். அண்ணா உங்களுடைய வீட்டிற்குத்தானே வந்தார்" என்று கூறியவாறே அன்போடு தன் எழிற் கைகளை நீட்டி வரவேற்றாள்.

என்னுடைய ஏமாற்றத்தை மறைத்துக்கொண்டு, "நான் உன்னைக் காணத்தான் வந்தேன். வா, மணி! இதோ இப்படி உட்கார்" என்று அவளை ஒரு பாயின் மீது உட்கார வைத்தேன், சுருதிப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து நானும் அவள் எதிரே உட்கார்ந்தவாறே, "பாடு மணி" என்றேன்.

"என்ன பாட்டு வேண்டும் எழில்?"

நான் முத்துசாமியைப் பார்த்தேன். அவன் என் காதில் "ஊரெல்லாம் துஞ்சி" என்றான்.

அதை அவளிடம் சொல்ல வாயெடுத்தேன். ஆனால் அதற்குள் அவளுடைய இனிய குரல் அப்பாட்டையே பாடத் தொடங்கிவிட்டது. எவ்வளவு கூர்மையான காதுகள் என்று நான் எண்ணினேன். இந்த எண்ணத்தையும் அவளுடைய தேனித்த இசை அலைகள் பொங்கிப் பரந்து வந்து, இருந்த இடந்தெரியாமல் மூழ்கடித்து விட்டன.

ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாம் தேறி ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்,
பாரெல்லாம் உண்ட நம் பாம்பணையான் வாரானால்
ஆரெல்லே! வல்வினையேன் ஆவி காப்பார் இனியே!

பிரிவுத் துயரை வெளிப்படுத்தும் அவ்வன்புப் பாட்டு முடிந்தது. சிறிது நேரம் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் நானும் முத்துசாமியும் வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

* * *

மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மாமை இருள் மெல்ல மெல்ல விரிந்து கொண்டிருந்தது. என் நெஞ்சிலும் ஏக்கமும் துன்பமும் மிகுந்துகொண்டிருந்தன. மாமாவிடம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவர், கமல் கோஷைக் காண்பதற்காகத் தஞ்சை நோக்கிப் பயணமானார். என் சிந்தையும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டது. சிந்தையற்ற உடலோடு செய்வதறியாது நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். காலம் பைப்பைய ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தெருவிலே விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. இரவும் தன் ஆட்சியைச் செலுத்தத் தொடங்கியது.

பண்ணன் வீதி முனையிலே வருவது போல் ஒரு தோற்றம் எனக்குத் தோன்றியது. ஒருகால் அது

பொய்த் தோற்றமோ? இல்லை; அவர்தான் வந்து கொண்டிருந்தார். உள்ளத்திலே உவகை அருவி பொங்க "வந்து விட்டீர்களா?" என்றேன்.

"வந்து விட்டேன் எழில். ஆனால் கமல்கோஷைப் போலீஸ்காரர்கள் புகை வண்டி நிலையத்திலேயே கைது செய்து விட்டார்கள். நான் நிலையத்தின் உள்ளே நுழையும்போது அவனை விலங்கு மாட்டி அவர்கள் எதிரே அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்" என்றார் அவர்.

* • *

ஆற்றிலே சென்ற படகு கரையை அணுகுகிற வேளையிலே குடை கவிழ்ந்ததைப் போன்று கமலின் வாழ்க்கை சாய்ந்து விட்டதே என்று எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. அவன் என்னென்ன கோட்டைகள் கட்டி இருப்பான்? கல்கத்தாவிற்குச் சென்று பெற்றோர்களை ஒரு முறை காண வேண்டும். அப்பால் கப்பலில் ஏறி, மேல் நாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே அச்சமின்றி, அமைதி நிறைந்த உள்ளத்தோடு தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராட வேண்டும் என்றெல்லாம் நெஞ்சில் நினைத்து நினைத்து இன்புற்றிருப்பான். ஆனால் விதி அவற்றையெல்லாம் எவ்வளவு கொடுமையாக அழித்துவிட்டது!

முதன் முதலில் கருவுற்ற பெண், தனக்குக் குழந்தை பிறந்தவுடன் அதைப் பலவிதமாகக் கொஞ்ச வேண்டும் என்ற ஆவலோடு நாட்களைக் கழிப்பாள். அந்நன்னாளை மிகவும் ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். கண்ணே! பொன்னே! என்றெல்லாம் அக்குழவியை அழைத்து மகிழ வேண்டுமென நாளும் துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் குழந்தை பிறக்கும் நாளன்று அது வயிற்றிலேயே இறந்துவிட்டால் அவளுடைய

துயரம் எவ்வாறு அவளை வருத்தும்? கமலின் தற்போதைய நிலையும் அவ்வாறுதான் துன்பமும் துயரமும் கண்ணீரும் கம்பலையும் ஏமாற்றமும் நிறைந்ததாய் இருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவரும் ஏதும் பேசாமல் எதிலோ ஆழ்ந்த சிந்தையோடு காணப்பட்டார். அந்நேரத்தில் மாமா அங்கே வந்து எங்களைக் கண்டதும், "அடே! அதற்குள்ளாகவா திரும்பி விட்டாய்? அவனைப் பார்த்தாயா?" என்று கேட்டார்.

பண்ணன் அதற்கு விடை ஏதும் கூறாமல் தன் சட்டைப் பையிலிருந்த ரூபாயை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினார்.

"இது என்ன அப்பா? அவனைப் பார்க்க முடியவில்லையா?" என்று மாமா மீண்டும் கேட்டார்.

"அவனைப் பார்த்தேன். ஆனால் அப்போது அவன் போலீஸ்காரர்களின் கையில் இருந்தான். சொக்கப்பன் வெற்றி முழக்கத்தோடு அவனைப் போலீஸ் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டான்."

"என்ன?"

"ஆமாம்! இந்நேரம் அவனைப் போலீஸ்காரர்கள் சித்திரவதை செய்தாலும் செய்வார்கள். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை."

"எவ்வாறு அவனைப் பிடித்தார்கள்? அவன் மாறுவேடத்தில் இருக்கவில்லையா?"

"அதையும் நான் விசாரித்து விட்டேன். மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரியும் இன்று சென்னைக்குச் செல்வதாக இருந்தாராம். அவரை வழியனுப்புவதற்காக ஏராளமான போலீஸ்காரர்களும், அதிகாரிகளும் ரயிலடிக்கு

வந்திருந்தனர், கமலும் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே அலட்சியமாக நின்றிருக்கிறான்."

"அப்போது அவனை அடையாளம் கண்டுபிடித்து விட்டார்களா?" என்று இடைமறித்துக் கேட்டார் மாமா.

"ஆமாம். ஆனால் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து அடையாளம் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை, அவன் போட்டிருந்த வேடம் வைதீக ஐயங்கார் வேடமாக இருந்ததால் அவனை யாரும் ஐயப்படவே இல்லை."

"பின் எவ்வாறு அவனை அவர்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்கள்?"

"வெள்ளைக்காரப் போலீஸ் அதிகாரியைக் கண்டதும் அவனுடைய சீற்றம் பன்மடங்கு பெருகிவிட்டது. அவனையும் அறியாமல் அவனுடைய கைகள் இடுப்பில் செருகி இருந்த கைத் துப்பாக்கியின் மேல் சென்றன. அச்சமயத்தில் அவன் பரம பக்தனைப் போல் இடுப்பில் வேட்டிக்கு மேல், பெல்ட்டைப்போல் கட்டியிருந்த துண்டு அவிழ்ந்து நழுவியது. உடனே துப்பாக்கி, கீழே விழுந்து விட்டது. அது போலீஸ்காரன் ஒருவன் கண்ணில் பட்டு விட்டது."

'அட கடவுளே! இறுதியில் அவன் இவ்வாறாகவா அவர்களிடம் சிக்க வேண்டும்?"

"எப்படியோ அவர்களிடம் சிக்கி விட்டான். இனி அவனுக்கு எவ்வித இடையூறும் வராமல் எப்படிக் காப்பது? ஒரு முறை நான் அவனைப் போலீஸ் நிலையத்தில் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று இருக்கிறேன்" என்றார் அவர்.

அதைக் கேட்டவுடன் என் தலை சுழன்றது. இவரை இவ்வேளையில் கண்டால் சொக்கப்பன் சும்மா இருப்பானா? ஏற்கனவே இவர் மீது சதி வழக்கைத் தொடர்ந்தவன்—

தன் முயற்சி வெற்றி பெருமல் தோற்றுப் போனவன்— இப்போது இவரைக் கைது செய்து கமலின் வழக்கோடு சேர்த்து விட்டால் என்ன செய்வது? இவ்வாறு என் உள்ளம் எண்ணியவுடனே நான் அவரை எப்படியாவது தடை செய்து நிறுத்த வேண்டும் என முடிவு செய்தேன். "நீங்கள் இந்த நேரத்தில் அங்கு சென்ருல் அவன் உங்களேயும் பிடித்துக் கைது செய்து விடுவான். எனவே நீங்கள் போக வேண்டாம். வேண்டுமாஞல் மாமா போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரட்டும்" என்றேன்.

நான் சொன்னதைக் கேட்டு மாமா பேசாமல் இருந்தார். "ஆமாம், நீ சொல்வது உண்மைதான். பண்ணன் இங்கேயே இருக்கட்டும். நான் சென்று கமலேக் கண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லுவார் என நான் எதிர் பார்த்தது ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. அவ்வுடைய உள்ளத்திலும் தன்னேப் பற்றிய அச்சம் மிகுந்திருக்குமெனா நான் நினேத்தேன்.

"இல்லே எழில்! நீ நினேப்பது போல் ஒன்றும் நடக்காது. அவன் என்னே இப்போது கைது செய்யவே மாட்டான். நீ கவலேப்படாமல் இரு. நான் விரைவில் திரும்பிவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி "விடுவிடு" வென்று நடந்தார்.

"நில்லுங்கள்" என்று கத்தினேன் நான்.

"என்ன எழில்!"

"நானும் உங்களோடு வருகிறேன்."

"வேண்டாம் எழில்."

"நீங்கள்தான் ஒன்றும் ஆபத்து வராதென்று கூறுகிறீர்களே. நான் வருவதஞல் என்ன தவறு?"

"தவறு ஒன்றும் இல்லை. இன்று நம்மைப் பார்க்க அனுமதிக்கிறார்களோ என்னவோ. நான் பார்த்துவிட்டு ஒரு முறை வந்துவிட்டால் பின்னர் நீயும்..."

"எந்த வகையான சாக்குப் போக்கும் வேண்டாம். புறப்படுங்கள். உங்களைத் தனியே நான் இன்று அனுப்ப மாட்டேன். நானும் உடன் வருவேன். அதை நீங்கள் தடுக்க வேண்டாம்,"

"சரி அப்படியானால் வா."

நாங்கள் இருவரும் புறப்பட்டுச் சிறிது தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தோம். பின்னால் மாமா வந்து கொண்டிருந்தார். எங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பாதையிலேயே சற்று ஒதுங்கி நின்று காத்திருந்தோம்.

"என்ன மாமா? எங்கே புறப்பட்டீர்கள்?"

"உங்களுடன் நானும் வருகிறேன்."

"அப்படியானால் நீ வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போ எழில். மாமாவும் நானும் சென்று அவனைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறோம் என்றார் அவர்.

"வீட்டை விட்டு, வந்தது வந்தாய் விட்டது. இனி எதற்காகத் திரும்ப வேண்டும். நாம் மூவருமே சேர்ந்து போகலாம்."

அதற்குமேல் அவரால் ஏதும் கூறி என்னைத் திருப்பி அனுப்ப முடியவில்லை. அன்று மாமாவைக் கோழைத் தனம் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. கோழையின் கையிலே நான் எவ்வாறு என் அரிய மாணிக்கத்தை ஒப்படைக்க முடியும்? அவரைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் என்னையே சார்ந்தவை. இதிலே நான் எதற்காகப் பிறருடைய உதவியை எதிர்பார்க்க வேண்டும்?

இவ்வாறு நான் எண்ணியதும் மாமாவின் மீது எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. வாழ்க்கையிலே எவ்வளவோ இன்ப துன்பங்களைக் கண்டவர். இனி அவர் எங்கிருந்தால் என்ன? வீட்டில் இருந்தால் என்ன? சிறைக் கூடத்தில் இருந்தால் என்ன? திருமணம் நடக்கப்போகும் இரண்டு இளம் உள்ளங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நினைப்பே அவருக்கு வரவில்லையே. மனிதர் எவ்வளவு தன்னலமாக இருக்கிறார்?

ஆனால் என்னுடைய உள்ளத்தின் மற்றொரு புறத்திலே இருந்து இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கெல்லாம் சமாதானம் பிறந்தது. வீணில் அவரைக் குறை கூறாதே. உன் தன்னலத்துக்காக—உன் எதிர்கால இன்ப வாழ்க்கைக்காக—உன் உடல் துடிப்பிற்காக அவரை நீ ஏன் காவு கொடுக்க நினைக்கிறாய்? உன் வாழ்க்கைப் படிவத்திற்கு முன்னே அவர் ஒரு பலிக்கடாவாக நிறுத்தபட்டு, வெட்டப்பட வேண்டுமா? பண்ணன்மீது உனக்குத் தணியாக் காதல் இருந்தால்—தண்டாத அன்பு இருந்தால்—கடமை உணர்வு இருந்தால் அவருக்காக நீதான் துன்பத்தை ஏற்கவேண்டும். அவரோடு வாடி வருந்த வேண்டும். இதை மறந்து ஏன் பிறர் மீது பொல்லாங்கு கூறுகிறாய்? இதுவா உன் அறிவு? இதுவா உன் அன்பு? இதுவா நீ நடக்கும், "வானவீதி?" என்று என் அக உள்ளம் இடித்துக் கூறியது.

மூவரும் தஞ்சை வந்து சேர்ந்தோம். ஒரு நல்ல ஓட்டலுக்குச் சென்றோம். அவனுக்கு நிறையத் தின்பண்டங்கள் வாங்கினோம். சாப்பாட்டையும் ஒரு அடுக்குப் பாத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வண்டி அமர்த்திக் கொண்டோம். நேரே—போலீஸ் நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றோம். நாங்கள் சென்ற பொழுது அங்கே

சொக்கப்பனைக் காணோம், அதை அறிந்ததும் என நெஞ்சம் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தது. பகலை விழுங்கி இருந்த கொடிய இருள் மறைந்து போய் விட்டதைப் போன்று என் நெஞ்சம் இனித்தது.

மாமா வழக்கம் போல், தன்னுடைய முறையைக் கையாண்டார். அங்கிருந்த அதிகாரியின் கையிலே பணத்தை வைத்தார். உடனே அவன் எங்கள் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். கமல்கோஷை அடைத்து வைத்திருந்த அறையை நெருங்கினோம். அவனோ ஏதோ ஒரு பாட்டின் மெட்டை, சீட்டி அடித்துப் பாடிக்கொண்டிருநதான். நாங்கள் வந்ததைக்கூட அவன் நோக்கவில்லை.

“கமல்!” என்று அவர் அழைத்தார். அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். எங்களைக் கண்டதும் துள்ளி எழுந்தான். அவனுடைய கோலத்தைக் கண்டதும் எனக்கு ஒரு பக்கம் சிரிப்பு வந்தது. தலையை மொட்டை அடித்துக் கொண்டு உச்சிக் குடுமியோடு அவன் விளங்கினான்.

“அடே! உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேட்டான்.

அவர் அனைத்தையும் விளக்கிச் சொன்னார்.

“உன்னை இவர்கள் ஒன்றும் துன்புறுத்தவில்லையே?” என்றார் மாமா.

“என்னையா? எதற்காக அவர்கள் துன்புறுத்துவார்கள்? என் மீது கை வைத்தால் அவர்களைச் சும்மா விட்டு விடுவேனா?”

“கமல்! இனி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதைப் பற்றி நீ ஏதாவது எண்ணிப் பார்த்தாயா?”

“எண்ணிப் பார்க்க ஒன்றுமே இல்லை பண்ணு! என்னை நாளையே கல்கத்தாவுக்குக் கொண்டு போகிறார்களாம்: அங்கே சென்றவுடன் வழக்குத் தொடருவார்கள்.”

“எதிர் வழக்கு ஆடுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை உன் பெற்றோர்கள் செய்வார்கள் அல்லவா?”

“எதிர் வழக்கா? என்ன பண்ணு? நீயும் இப்படிப் பேசுகிறாயே ”

“எப்படிப் பேசுகிறார். வழக்காட வேண்டுமென்று சொல்வதிலே என்ன தவறு இருக்கிறது?” என்றேன் நான்.

“மன்னிக்க வேண்டும் அம்மா. உன்னுடைய செல்லக் கணவனை நான் ஒன்றும் குறைகூறி விடவில்லை. அதற்குள் சினந்து கொள்கிறாயே. எதிர் வழக்கு எதற்காக ஆட வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.”

“எதற்காகவா? உயிர் பிழைப்பதற்காகத்தான்.”

“எதற்காக உயிர் பிழைக்கவேண்டும்?”

அவனுடைய இந்தக் கேள்வியினால் என் வாய் அடைத்துப் போய்விட்டது. எதையோ உள்ளத்தில் வைத்து அவன் இதைக் கேட்பது போல் எனக்குப் பட்டது. எனவே நான் ஊமையாக இருப்பதுதான் நல்லது என்றும் எனக்குத் தோன்றியது.

“எழில்! ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்? நாட்டின் விடுதலைக்காகச் சாவது என்பது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியான செய்தி தெரியுமா? நான் செய்தது குற்றமில்லை என்று கருதுபவன் நான். இதுவரை இரண்டு திமிர் பிடித்த வெள்ளை அதிகாரிகளைச் சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறேன். அதை நான் ஏன் மறைக்க வேண்டும்?”

"கமல்! வெறும் உணர்ச்சியோடு பேசுவதிலே பயன் இல்லை. அறிவோடு நாம் நம்முடைய காரியங்களையும் செய்ய வேண்டும்" என்றார் அவர்.

"வேண்டாம் பண்ணா! அதை உங்களைப் போன்றவர்களே செய்யுங்கள். நாட்டின் விடுதலைக்காக நம் தேசத்தின் இளைஞர்கள் எவ்வாறு சாவை அன்போடு அணைக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அந்த பரங்கிப் பயல்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அந்த நாளும் மிக அருகில் நெருங்கி வந்து விட்டது என்பதையும் நான் உணருகிறேன்."

"கமல்! நீ உயிரோடு வாழ வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் விருப்பம். எனவே நாம் ஏதாவது செய்தே ஆக வேண்டும்" என்றேன் நான்.

"எனக்கும் அதுதான் விருப்பம் எழில். ஆனால் இனி அது நடக்க முடியாத செயல். வெள்ளம் தலைக்கு மேலே சென்றுவிட்டது. மலைபோன்று உயர்ந்து பொங்கி வரும் வெள்ளச் சுழியிலே அகப்பட்டு உழலும்போது ஒரு சிறு துரும்பைக் கைப் பிடித்தால் நாம் கரை ஏறிவிடலாம் என்று நினைப்பது வீணான எண்ணம். அது கோழையின் கனவு. எனக்குள்ள வருத்தமெல்லாம் ஒன்றே ஒன்று தான்?"

"என்ன வருத்தம் அது கமல்?"

"திருடர்களையும் கொள்ளைக்காரர்களையும் தூக்கிலிடுவதுபோல் என்னையும் அவர்கள் முகத்தில் கறுப்பு முகமூடி போட்டுத் தூக்கிலிடுவார்கள். அதை நான் எவ்வாறு வெறுக்கிறேன் தெரியுமா? அதிலிருந்து நான் தப்ப வழி கிடைத்தால் அதுவே போதும்."

"நேரமாய் விட்டது சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்" என்று எச்சரித்தான் போலீஸ் அதிகாரி.

"சிறிது கதவைத் திறவுங்கள். இந்தத் தின்பண்டங்களையும் உணவையும் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறோம்" என்றார் மாமா.

அவனும் கதவைத் திறந்தான். தின்பண்டங்களை எங்களுக்குக் கொடுத்துச் சாப்பிடுமாறு கட்டாயப்படுத்தினான். எங்கள் முன்னிலையிலேயே சிறிது உண்டான் கமல். நாங்களும் சிறிது சாப்பிட்டுவிட்டு அவனிடமிருந்து விடை பெற்றோம்.

"எழில்! நான் இறந்து விட்டால் நீ எனக்காக அழுவாய் அல்லவா?" என்றான் கமல்.

"என்னுடைய கண்களிலே நீர் நிறைந்து விட்டது. அவனை நான் பார்க்கும்போது கண்ணீர்த் துளிகளும் கீழே சிந்தின.

"போதும் எழில்! இனி நான் நிம்மதியாக உயிர் விடுவேன். பண்ணு! என் கல்லூரித் தோழியை உன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய். உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு நான் பொறாமைப்படவில்லை. பெருமைப் படுகிறேன். நீங்கள் இனிமையாக வாழ வேண்டும். இறைவன் உங்களுக்குத் துணை இருப்பாராக! இதுதான் உங்களை நான் இறுதியாக பார்ப்பது என்று நினைக்கிறேன். இனிமேல்..."

"கமல், நாளை மாலை நான் மீண்டும் வருகிறேன்" என்றார் அவர்.

"ஏதும் பிழை நேராதிருந்தால்......நானும் பிழைத்திருந்தால், நாளை மீண்டும் நாம் சந்திக்கலாம்."

"கண்டிப்பாகப் பிழைத்திருப்பாய். நாமும் சந்திப்போம்" என்றார் அவர்.

பின்னர் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுத் திரும்பினோம். அவனுடைய உடல் முழுவதையும் சாவின் கருமையான நிழல் கொடுமையாக மூடி மறைத்திருப்பதைப் போல் எனக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய உள்ளமும் இப்போது அதை உணர்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இல்லையெனில் அவன் ஏன் சாவைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்? அவன் கோழை அல்லவே!

“இறைவனே! நாட்டிற்காக உயிர் விடுவதை அவன் எவ்வளவு பெருமையாக நினைக்கிறான்! தாய் நாட்டிடம் பக்தி கொண்டுள்ள அவன் உன் பக்தனுமல்லவா? நாட்டுப்பற்றும் கடவுள் பற்றும் ஒன்றேயல்லவா? உன்னுடைய பக்தனைக் கை விடலாமா? அதுவும் கயவன் கையிலேசிக்கி அவனைச் சாக விடலாமா?

கருணைக் கடலே, எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்று காப்பாற்ற முடியவில்லையென்றால் அவன் விருப்பப்படியாவது அவனைச் சாக விடு” என்று வேண்டியவாறே வீடு திரும்பினேன். அப்போது ஏதோ ஒரு பறவை வானத்திலிருந்து கூச்சலிட்டவாறே கீழே விழுந்தது.

7

சொக்கப்பன்:

வாழ்வாவது மாயம். இது மண்ணாவது திண்ணம். பாழ்போவது பிறவிக் கடல்" என்ற பாட்டைப் பிச்சையெடுக்க வரும் பரதேசிப் பயல்கள் அனைவரும் பாடுவதை நான் பன்முறை கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அது என் வாழ்க்கையிலேயே இவ்வளவு உண்மையாக இருக்கும் என்பதை நான் எப்போதும் எண்ணியதே இல்லை. மனித வாழ்வும் மந்திரக்காரனின் செப்படி வித்தையும் ஒன்று போன்று அல்லவா தோன்றுகிறது! உண்மையிலேயே வாழ்க்கை அவ்வளவு நிலையற்றதுதானா?

உலகத்திலே இருநூறு கோடி மக்கள் வாழ்கிறார்கள் இவர்களிலே இருந்தாற் போலிருந்து இறப்பவர்களின் தொகை எத்துணை? "நேற்றிருந்தார் இன்றில்லை' என்று சொல்லும் அளவிலே மாண்டவர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு? குறுகிய அளவுதானே? இதை வைத்துக் கொண்டு ஏன் வாழ்க்கையை மாயம் நிறைந்தது என்று சொல்லவேண்டும்? உடல் நிலையற்றது என்று ஏன் கூற வேண்டும்? வாழ்வும் மாயமல்ல. உடலும் பொய்யல்ல. இந்தக் கொள்கைதான் உண்மை. இல்லெனில் இந்த உடலுக்கு ஏன் 'மெய்' என்றும் வேறு ஒரு பெயர் இருக்கிறது? மெய்யான இந்த உடலைப் பொய்யானது என்று

சொல்வதிலே யாருக்கு என்ன நன்மை இருக்கிறதோ தெரியவில்லை.

ராஜேஸ்வரியின் சாவினைக் குறித்து எல்லோரும் வியப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இம்மாதிரியான சாவு யாருக்குக் கிட்டும்? என்றனர் சிலர். வேறு பல பெண்களோ, "கொடுத்து வைத்தவள். மஞ்சள், குங்குமத்தோடு போய்விட்டாள்" என்றனர். அனைத்தையும் நான் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆனால், என்னுடைய உள்ளம் மட்டும் கடந்து போன நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே செக்குமாடு போல் ஓயாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

என்னுடைய ஆத்திரத்திலே கருத்தை இழந்து, நான் அவளை உதைத்துக் கீழே தள்ளாமல் இருந்திருந்தால் அவள் ஒரு வேளை பிழைத்திருக்கலாம். அல்லது அதற்குப் பின்னராவது அவளுடைய அளவுக்கு மீறிய காய்ச்சலைக் கண்டதும் யாராவது ஒரு டாக்டரிடம் காட்டி இருந்தால் அவள் இறந்திருக்க மாட்டாள். அவளுடைய வாழ்வும் இவ்வளவு விரைவாக இந்த உலகத்தை விட்டுப் பிரிந்திருக்காது. ஆனால், என்ன செய்வது? நடந்திருக்க வேண்டிய நல்ல செயல் ஒன்றுகூட நடக்கவில்லையே. இது எதனால்? இதைத்தான் "விதியின் விளையாடல்" என்று விளிப்பதா?

அவளோடு இல்லறம் நடத்திய இந்த சில ஆண்டுகளிலே அவளை நான் நன்கு அறிந்திருந்தேன். நான் முதன் முதலில் அவசரப்பட்டுச் செய்த செய்கையின் விளைவாக அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்தச் செய்கைக்காக நான் வருந்தும் வகையிலே அவள் ஒரு நாளாவது என்னிடம் தவறாக நடந்து கொள்ளவில்லை. எப்போதும்

அடங்கிய பண்புடனும், என்னைப் பெரிதும் இன்புறுத்தும் நோக்கத்துடனும்தான் அவள் நடந்து கொண்டாள். தனக்கு ஒரு மகன் பிறப்பான். அவனை அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் தாலாட்டிக் கொஞ்சவேண்டும் என்று எப்பொழுதும் கனவு கண்டாள். அதற்காக ஒவ்வொரு விநாடியும் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், அவளுடைய எண்ணம் இறுதிவரை ஈடேறவே இல்லை. முதலில் ஏற்பட்ட கருச்சிதைவுக்குப்பின் அவள் மீண்டும் கருத்தரிக்கவே இல்லை. இதைப் பற்றி நான் சிறிதளவும் கவலைப்பட்டதே இல்லை. என்னுடைய இந்த விலங்குப் போக்கையும் அவள் ஒரு நாள் கூடக் கண்டித்ததில்லை.

இப் பெருங் குணங்களால் அவளை நான் ஒரேயடியாக வெறுக்க முடிந்ததில்லை. அவளும் என்னுடைய சில இயல்புகளை மாற்ற முயன்றும் முடியவில்லை. எனவே, என்னுடைய போக்கிலே நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அவளுடைய வழியிலே அவள் சென்று கொண்டிருந்தாள். அலை நிறைந்த ஆற்றிலே எதிர்த்து வரும் படகோட்டிகள், ஒரு முகமாகத் துடுப்பைப் போட வேண்டும். இருவரும் இரண்டு விதமாகப் போட்டால் படகு எவ்வாறு முழுகாமல் இருக்கும்? என்னுடைய வாழ்க்கைப் படகும் அவ்வாறுதான் இறுதியில் வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாகப் போய்விட்டது. படகோடு அவளும் பெருஞ் சுழியில் சிக்கி மறைந்துவிட்டாள். ஆனால், நான் மட்டும் தப்பிவிட்டேன். இனி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் மற்றவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய வாழ்க்கையில் அவ்வளவு அக்கறை அவர்களுக்கு இருந்தது. ராஜேஸ்வரியின் உடலை இன்னும் எடுத்து எரிக்க

வில்லை. அவளுடைய உடல் எல்லோருடைய கண்ணெதிரே இன்னும் அமைதியாகக் கிடந்தது. அதை மற்றவர்கள் பார்க்கவில்லை. கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய் இருந்தார்கள் அவர்கள். எனக்கு இனி யாரை மணம் செய்து வைக்கலாம் என்று என் காதில் படும் படியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கேட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைவேன் என்று நினைத்தார்கள் போலும்! எனினும் அவைகளை நானும் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆனால் சாந்தலிங்கமோ அப்பேச்சுகளைச் சிறிது நேரம் கேட்டவுடன் சீற்றம் கொண்ட பாம்பு போல் அவர்கள் மீது சீறிப் பாய்ந்தான்.

“மடையர்களா? இங்கே எதற்காக வந்தீர்கள்? என் அருமைத் தங்கை எப்போது சாகும் என்பதை இத்தனை நாட்களாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களா என்ன?” என்று சீறினான் அவன்.

உடனே தன்னைப் பெரியவரென எண்ணிய கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் அவனைப் பார்த்து, “தம்பி! எதற்காக இவ்வாறு கூச்சல் போடுகிறாய்? நாம் ஆன மட்டும் அழுவதால் ஆகும் பயன் என்ன? போன உயிர் மீண்டும் திரும்பி வருமா? ஆக வேண்டியதைப் பார்க்க வேண்டாமா?” என்றார்.

குத்தப்பட்ட யானை போல் சாந்தலிங்கம் கத்தினான். “நீங்களெல்லாம் மனிதர்கள்தானா? உங்களுக்கு மனித உணர்ச்சி ஏதாவது உண்டா? பிணத்தைக் கண்ணிலே பார்த்தவாறே மணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்களே! உங்களுக்கெல்லாம் தங்கைகள் இல்லையா? அவர்களையெல்லாம் சாகாமல் நீங்கள் எத்தனை நாள் காக்கப் போகிறீர்கள்? அவர்கள் செத்துவிட்டால் நீங்கள் அப்போது அங்கேயே உங்கள் மைத்துனனின் திருமணத்

ஷ்தைப் பற்றியா பேசுவீர்கள்? ஊருக்கு ஒரு நியாயம், உங்களுக்கு என்றால் வேறு நியாயமா? இனிமேல் எவனாவது இந்த இடத்தில் கலியாணம் என்று பேசினால் அவனுடைய மண்டையைப் பிளந்து விடுவேன்" என்றான்

உடனே அனைவரும் பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கி விட்டனர். உடனே சாந்தலிங்கம் என்னைத் தனியாக அழைத்தான். நானும் ஒன்றும் விளங்காது அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

"சொக்கப்பா? என் தங்கை சாகும்பொழுது உன்னிடம் ஒரு வரம் கேட்டது. அதனுடைய குற்றங்களை நீ மன்னிக்க வேண்டும். அவைகளை என்றுமே நினைக்காது மறந்து விடவேண்டும் என்பதுதான் அதனுடைய இறுதி வேண்டுகோள். அந்த வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டே என் தங்கையின் ஆவியும் அகன்று விட்டது" என்றான்.

என்னுடைய உணர்ச்சிகளை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. "சாந்தலிங்கம்!" என்று கூறியவாறே அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டேன். "என் வாழ்க்கையில் நீ என்றும் என் மைத்துனனாகவே இருக்க வேண்டும்" என்று கண்ணீர் வடிய அவனைக் கேட்டேன்.

"அப்படியே இருப்பேன்" என்றான் அவனும்.

ஊரார்கள் ஆயிரம் கூறட்டும். நீ அவைகளைப் பற்றியெல்லாம் சிறிதும் பொருட்படுத்த வேண்டாம். ராஜேஸ்வரிக்குப் பின்னர் இனி நான் யாரையும் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். இதை நீ உறுதியாக நம்பலாம்."

"சொக்கா! நீ இவ்வளவு உயர்ந்தவனாக இருப்பாய் என நான் கனவிலும் கருதவில்லை. என்னை மன்னித்து விடு."

"நீதான் என்னை மன்னிக்க வேண்டும், சாந்தலிங்கம்."

* * *

மனைவி போய் விட்டாள். ஆனால் என்னுடைய பகைவர்களையாவது நான் மட்டந் தட்டி இருந்தால் அது எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். கமல்கோஷைப் பிடிப்பதற்காக நான் எத்தனை நாட்கள் பாடுபட்டிருப்பேன். அந்தக் கல்கத்தாப் போலீஸ்காரனுடன் இரவென்றும், பகலென்றும் பாராமல் எவ்வாறெல்லாம் அலைந்து திரிந்தேன்? ஆனால், கடைசியில் அவன் யாருடைய கையில் அகப்பட்டான். என்னோடு சுற்றித் திரிந்த போலீஸ்காரன் ஒருவனால் அல்லவா அவன் பிடிபட்டான்.

சிறுவயதில் என்னுடைய அம்மா என்னைப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துப் பல கதைகள் சொல்வதுண்டு. சில கதைகளை முற்றும் கேட்பேன். சில நாட்களில் பாதிக் கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே நன்கு தூங்கி விடுவேன். அவ்வாறு அரை குறையாகக் கேட்ட கதைகளிலே ஒன்று என் நினைவிற்கு வந்தது.

பகலவனின் கதிர்களும் பார்க்க முடியாத வண்ணம் மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் அடர்ந்த காடு. அந்தப் பெருங் காட்டிலே ஒரு பெரிய மாமரம். அந்த மரம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை, ஒரே ஒரு கொத்துப் பூதான் பூக்கும். ஒரே ஒரு பழம்தான் பழுக்கும். அந்தப் பழம் மந்திர வலிமை உடையது. அது நன்கு கனிந்து எப்போது மண்ணில் விழுகிறதோ அப்போதே அதை எடுத்து உண்டால், நாம் என்ன நினைத்தாலும் அவையெல்லாம் உடனே நடக்கும்.

நினைத்த செயல்கள் உடனே நிறைவேறும். எல்லா வலிமையும் தானாகவே நம்மிடம் வந்து சேரும்.

இந்த மாங்கனியை உண்ணவேண்டும் என்னும் வேணவாவுள்ள ஒரு முனிவன், அந்த மரத்தடியிலேயே பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக உட்கார்ந்து காத்துக் கிடக்கிறான். கனியும் நன்கு கனிந்து மரத்திலிருந்து எப்போது வேண்டுமாயினும் விழலாம் என்ற நிலையிலிருக்கிறது. அதைக் கண்ட அம்முனிவன் மகிழ்ச்சி மிக அடைந்து குளித்து வரலாமென எண்ணுகிறான். அப்போது அவனுடைய ஆசை மனம், "குளிக்கச் செல்லும் வேளையிலே பழம் உதிர்ந்தால் என்ன செய்வாய்?" என வினவுகிறது. "உதிர்ந்த பழத்தை எடுக்க இங்கே மனித உயிர் ஏது? இந்த இடம் யாருக்குத் தெரியும்?" என்று பிழை மனம் ஆறுதல் கூறுகிறது.

ஆசை நிறைந்த முனிவனும் மனத்தே எழுந்த அச்சத்தையும், ஆவலையும் அடக்கிக்கொண்டு ஒரு காட்டாற்றின் கரையை அணுகுகிறான். அப்போது பொறாமை நிறைந்த தன் அண்ணன்மார்களால், வஞ்சிக்கப்பட்ட ஓர் அரசகுமாரன் அவ்விடம் வருகிறான். பசியாலும் களைப்பாலும் வாடித் தவித்த அவன் உடல் மேலே நடந்து செல்ல மறுக்கிறது. மாமரத்தின் கொழு நிழலிலே சிறிது நேரம் குந்தி இளைப்பாறலாம் என நினைத்து அமருகிறான். அம்மரத்தின் உச்சிக் கிளையிலேயிருந்த மாம்பழம் விழுகிறது. ஆவலோடு அவ்வரசகுமாரன் அதை எடுத்துக் கடித்துத் தின்று விடுகிறான். பலநாள் காத்துக் கிடந்த சாமியாரோ இலவு காத்த கிளி போல பெரிதும் ஏமாறுகிறார்.

இந்தச் சாமியாரின் வாழ்வைப் போன்றுதான் என் வாழ்வும் ஏமாந்த வாழ்வாகி விட்டது.

என்னால் கமல்கோஷ் பிடிபட்டிருந்தால் என்னுடைய நிலையும் அதனால் ஓரளவு உயர வழி ஏற்பட்டிருக்கும். இதை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் மனத்தைப் பெருந் துயரம் கவ்வித் துன்புறுத்தியது.

திருவையாற்றில் எங்களுடைய கைத் துப்பாக்கிகளின் குண்டுகளுக்கும் சிக்காமல், ஆற்று வெள்ளத்தோடும் அடித்துச் செல்லப்படாமல் ஆவி தப்பிய அவன், ஒரு சாதாரண போலீஸ்காரனின் கையில் அகப்பட்டது விந்தையினும் விந்தையாக இருந்தது. அவனுடைய இடுப்பிலிருந்து துப்பாக்கி விழுவதற்கும், போலீஸ்காரனின் பார்வை அவன் பக்கம் திரும்புவதற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருந்தது! இதைத்தானே ‘‘அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். விதி, கமல்கோஷை அவனுடைய கையிலே ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கும் பொழுது எங்களுடைய முயற்சிகளெல்லாம் என்ன பயனைத் தரும்?

கைது செய்யப்பட்டவுடன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு போலீஸ் நிலையத்துக்கு வந்தேன். ஆனால் அவனுடைய முகத்திலே கடுகளவாவது கலக்கம் இருக்க வேண்டுமே! மாமனார் வீட்டிற்குச் செல்லும் புது மருமகப் பிள்ளையைப் போன்று அவன் பெருமிதத்தோடு தோன்றினான்.

வெளியூர் செல்ல இருந்த வெள்ளைப் போலீஸ் அதிகாரியும் தனது பயணத்தை ரத்து செய்துவிட்டு விரைந்து போலீஸ் நிலையத்துக்கு வந்தார்.

‘‘எங்கே? கொண்டு வாருங்கள் அவனை’’ என்று அதிகாரத்தோடு இரைந்தார். அவருடைய கூப்பாட்டைக் கேட்டு எங்களுடைய குலைகள் நடுங்கின. ஓடிச் சென்று

மகாகாளியின் திருமுன்பு நிறுத்தப்படும் பலிகடாவைப் போன்று கமல்கோஷை கொண்டு வந்து அவருடைய முன்னிலையில் நிறுத்தினோம்.

அவனைக் கண்டதும் அவர், அவனை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். ஒரு முறை அல்ல. எண்முறை அவ்வாறே அவனை ஆராய்ந்தார்.

“மனிதர்களையே இதற்கு முன் நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?” இது கமல்கோஷின் கேள்வி.

“என்ன சொன்னாய்?” என்று அதட்டினார் அவர்.

“காது கேட்கவில்லையா? வேண்டுமானால் மற்றுமொரு முறை கூறுகிறேன்.” என்றான் அவன்.

அதைக் கேட்டதும் அவருடைய கண்களிலே கனல் பறந்தது. இரத்தம் முகம் முழுவதும் பரவி பீறிக் கொண்டு வெளிக் கிளம்புவதைப் போன்று காணப்பட்டது. மீசை துடிதுடிக்கந் தன் கையில் இருந்த சிறு கைத்தடியை மேஜையின் மீது ஓங்கி அடித்துச் சீறினார். பெருமூச்சு விட்டுப் பொருமினார்.

மண்ணை வாரிக்கொண்டு, மரங்களை ஒடித்துவிட்டு மமதையோடு சுழலும் சூறாவளியின் முன்னே, மலை இம்மியளவும் கலங்காது நிற்பதைப்போன்று கமல்கோஷ் நின்றான். நாங்களோ அப்பெருங் காற்றால் மோதப்பட்ட நெடு மரங்களைப்போன்று உள்ளங் கலங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தோம். அவனை என்ன செய்வாரோ என்று அஞ்சிய வண்ணமே நின்று கொண்டிருந்தோம். ஆனால், நாங்கள் சற்றும் எதிர்பாரா வகையில் அவர் அமைதியாக இருந்தார். அவருடைய சிவந்த முகத்திலே சிறு நகை ஒன்று தோன்றியது.

"துணிச்சல் உள்ள பையன் நீ. உன்னை நான் விரும்புகிறேன்" என்று அவன் முதுகிலே தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறினார்.

அவர் சென்று சிறிதுநேரம் கழிந்திருக்கும். கமல் கோஷை மறுபடியும் அறையில் தள்ளிப் பூட்டிவிட்டு நாங்கள் அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஒரு போலீஸ்காரன் வந்து என்னை, "துரை" அழைப்பதாகக் கூறினான். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. இப்போதுதானே இவர் இங்கிருந்து சென்றார். எதற்காக என்னை இவ்வளவு விரைவில் திரும்ப அழைக்கிறார்? நான் ஏதும் தவறு செய்திருப்பேனோ? என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தேன். ஒரு தவறும் செய்ததாகவே தோன்றவில்லை. எதுவோ நடப்பது நடக்கட்டும் என்று மனதைத் தேற்றியவாறே புறப்பட்டேன்.

அவருடைய அலுவலகத்துக்குச் சென்றேன். உடனே "இங்கில்லை. வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். உங்களை அங்கே வரச் சொன்னார்" என்றான் அங்கே காவல் காத்து நின்ற போலீஸ்காரன். என்னுடைய உள்ளம் முன்னையிலும் மிகுதியாகக் குழம்பியது. "ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது. அதனுடைய அடிப்படைதான் இந்த நிகழ்ச்சிகள்" என்று நினைத்தேன். வீடு நோக்கிச் சென்றேன். பேசாமல் வாசலில் சிறிது நேரம் நின்றேன். என்னுடைய வரவை ஒரு வேலைக்காரன் அவரிடம் சொல்லுவதற்காகச் சென்றான்.

உடனே அவர் சிரித்த முகத்தோடு வெளியே வந்து என்னுடைய இரண்டு கைகளையும் குலுக்கியவாறே என்னை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். பரிமாறுபவனை அழைத்து ரொட்டியும், டீயும் எனக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார். "வேண்டாம்" என்று நான் உரைத்

தேன். ஆனால் அவர் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. எதிரே வைத்ததை ஒருவாறு உண்டேன். பின்னர் என்னை அங்கிருந்தும் வேறு ஒரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“சொக்கா! உன்னுடைய வாழ்க்கையில் நீ முன்னேற வேண்டுமென்று நினைக்கிறாய் அல்லவா?”

துரையின் இந்தக் கேள்விக்கு என்ன விடை சொல்வது என்பதை என்னால் நிதானிக்க முடியவில்லை. “ஆம்” என்று உண்மையைக் கூறி விடலாம். ஆனால், அதை அவர் எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்வாரோ? ஒருகால் பிழையெனக்கொண்டால் அதனால் பெரும் பீழை ஏற்பட்டு விடுமே என்று எண்ணியவாறே பேசாமல் நின்றேன்.

“அஞ்சாமல் சொல் சொக்கப்பா! நீதான் இந்த மாவட்டத்திலேயே திறமை வாய்ந்த போலீஸ்காரன். மன்னருக்கும் அவருடைய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திற்கும் உண்மை உள்ள ஊழியனாக என்றும் நடந்து கொள்வாய் அல்லவா?”

“துரையே! அதில் என்னைச் சிறிதும் ஐயப்பட வேண்டாம்.”

“நான் கட்டளையிடுவதைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவாய் அல்லவா?”

“கண்டிப்பாக நிறைவேற்றுவேன்.”

“சரி, இதோ பார். நான் சொல்வதை உற்றுக்கேள். இன்று இரவு விடிவதற்குள் நீ, கமல் கோஷைத் தொலைத்துவிட வேண்டும்.”

“தொலைத்துவிட வேண்டுமா?”

"ஆமாம். ஒரு மரத்திலே அவனைக் கட்டி வைத்துச் சுட்டுத் தள்ளு. இரவிலே தப்பி ஓடும்பொழுது அவனைச் சுட்டுவிட்டதாக மறுநாள் பகற் பொழுதில் நாம் அறிவித்து விடலாம்."

தந்திர வஞ்சனையில் வல்லவர்கள் வெள்ளையர்கள் என்பதை அவர் நிரூபித்துக் காட்டினார். போலீஸ் நிலையத்தில் புலி எதற்காகப் பதுங்கியது என்பதை நான் இப்போது நன்கு உணர்ந்தேன். பின்னர் அவர் என்னிடம் காட்டிய பரிவையும் எண்ணினேன்.

"போ, உடனே போ. நான் சொன்னதை நூல் பிசகாமல் நிறைவேற்று. நாளைக் காலையில் பார்க்கலாம்." என்றார்.

நான் எழுந்து வந்தேன் .அப்போது வானிலே வட்டமிட்ட வண்ண நிலாவினை மேகங்கள் ஓடி வந்து மூடின. வானகமெங்கும் முழங்கியவாறே அக்கரு வண்ண மேகங்கள் ஆரவாரித்துச் சுற்றித் திரிந்தன. மண்ணகமும் விண்ணகமும் அவைகளின் நிழலிலே மறைந்து, ஒளி மங்கி விளங்கின.

நீலக் கடலில் நெடுந்தூரம் மூழ்காமல் எவ்வாறு முத்துக் குளிக்க முடியும்? முழுகும் போது வாய்பிளந்த சுறுமீன்கள், சிறு குன்றுபோன்ற திமிங்கலங்கள் இவைகளுக்கு இரையாகி விட்டால் என்ன செய்வது? என்று அஞ்சியவாறே கடற்கரையில் நின்று கொண்டிருந்தால் காரியம் ஏதாவது நடக்குமா? வாழ்க்கையில் துணிந்தவனுக்குத் தான் வெற்றி கிடைக்கும். "தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா? நெய்க்குத் தொன்னை ஆதரமா" என்று வறட்டு வாதமிட்டுக் கொண்டிருந்தால் வாழ்க்கையில் ஒரு படி கூட முன்னேற முடியாது.

நீல மலையிலே உள்ள நிகரிலா மலை நகராம் உதக மண்டலத்தைக் காண வேண்டு மென்றால் அதன் அடிவாரத்திலே நின்று மலையை அண்ணாந்து பார்ப்பதால் என்ன இன்பம் ஏற்படும்? எப்பாடு பட்டாவது அதன் உச்சியை அடைந்தால் அல்லவா அவ்வெழில் நகரின் சீர் நிறைந்த சீரிய காட்சிகளை யெல்லாம் சிந்தை குளிரக் காண முடியும்.

வாழ்க்கை திருவேங்கட மலையைப் போன்றது. வாழ்வில் அடையும் இன்பம் அவ் வேங்கடத்தில், நின்ற கோலத்தோடு விளங்கும் திருமாலைப் போன்றது. கால் கடுக்கப் பல படிகளையும் தாண்டினால் அல்லது வாழ்க்கையில் இன்பத்தை—மனிதன் காணத் துடிக்கும் பேரொளியை அடைய முடியாது. மாவட்டப் போலீஸ் அதிகாரியின் விருப்பத்தை எப்படியும் நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். இதில் இனி எள்ளளவும் தயங்கக் கூடாது. மயங்கக் கூடாது.

அந்தக் கமல் கோஷ் யார்? எனக்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவு? எதற்காக நான் அவனுக்குக் கருணை காட்ட வேண்டும்? என்னுடைய ஆசைக் கனவுகளை அழித்த பாதகன் அல்லவா அவன்? என்னுடைய பாதத்திலே சுட்டுக் காயப்படுத்திய காதகன்தானே அவன்? எங்கள் கண்ணிலே படாதவாறு ஒளிந்து திரிந்த கள்வன். அரசாங்கத்தின் பகைவன். மன்னர் மன்னரை மரியாதையின்றிப் பேசும் மடையன். வெள்ளையர்களைச் சுட்டுக் கொன்ற கொலைகாரன். இந்தக் கொலைகாரனுக்காகவா நான் தயங்க வேண்டும்? அந்தச் சதிகாரனுக்காகவா நான் என்னுடைய வாழ்க்கைக் கதிரை இழக்கவேண்டும்? இல்லை, ஒரு நாளும் முடியாது. அவனை இன்றிரவே தொலைத்து விடுகிறேன். அதற்கான பரிசை அடைந்து விடுகிறேன்.

இவ்வாறு உறுதியான ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். உடனே என் உள்ளத்தில் ஒரு புதிய உணர்ச்சி தோன்றியது. நடையிலும் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. தலை நிமிர்ந்து, வெற்றி பெற்று வீடு திரும்பி வரும் வீரனைப் போல் அடியெடுத்து நடந்தேன்.

திடீரென்று என் பக்கத்தில் ஒரு கார் "சர்" என வந்து நின்றது. திடுக்கிட்டுப் பாதையின் ஓரமாகச் சென்று நின்றேன். உள்ளே மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரியும், அவருடைய மனைவியும் இருந்தனர். நான் அவர்கள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனே அவர்களும் என்னைப் பின்தொடர்ந்தே வந்திருக்க வேண்டும். இல்லெனில் அவ்வளவு விரைவில் அவர்கள் என்னைச் சந்தித்திருக்க முடியாது.

"சொக்கா? எங்கே போகிறாய்?" என்றார் துரை.

"வீட்டிற்கு சார்,"

"வீட்டில் உன்னுடைய மனைவி காத்திருப்பாளா?" என்று துரையின் பக்கத்திலே இருந்த அவருடைய மனைவி கேட்டாள்.

ஒரு கணம் எனக்கு ராஜேஸ்வரியின் நினைவு வந்தது. அவள் உயிரோடு இருந்திருந்து—என்னுடைய கொலைகார எண்ணத்தையும் அவளிடம் நான் உரைத்திருந்தால் அவள் என்ன செய்வாள்? உடனே அறைக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு என்னை வெளியே போகவிடாது தடுத்துக் கொண்டிருப்பாள். நான் பிடிவாதமாக வெளியே புறப்பட முயன்றால், தன் இரு கண்ணிலும் நீர் வழிய வாசற்படியில் நின்றவாறே அழுவாள். வேண்டாம் என்று கெஞ்சுவாள். இறுதியாக காலைப் பிடித்துக்கொண்டு மன்றாடிக் கதறுவாள்.

"உனக்கு மனைவி இல்லையா?" இந்தக் கேள்வி காதில் பட்டதும் என் கற்பனைப் படகு தரையில் மோதியது. "மனைவி இறந்துவிட்டாள் அம்மா" என்று துரைசாணிக்கு விடை கூறினேன்.

"ஐயோ, பாவம்!" என்று தன் பரிவைக் காட்டினாள் அவள்.

"ஏறிக் கொள் சொக்கா" என்றார் துரை.

சர்க்கஸ் ஆட்டத்தில் சிங்கம், புலி, சிறுத்தை, முதலிய விலங்குகளை ஆட்டிவைப்பதுதான் சர்க்கஸ்காரனுக்கு மிகவும் கடினமான செயல். அவைகள் எப்போதும் கர்ஜித்துக் கொண்டும் எதிர்த்துக் கொண்டுந்தான் அவனுக்கு அடிபணியும். ஆனால் ஆட்டுக்குட்டியை அவன் மிகவும் அலட்சியமாக ஆட்டி வைப்பான். அஞ்சிய ஆடும், வாயைத் திறக்காமல் அவன்ஏவலை நிறைவேற்றும். நானும் அந்தச் சர்க்கஸ்காரனின் ஆட்டுக்குட்டியைப் போன்றுதான் துரை சொன்னவுடன் பேசாமல் காரில் ஏறி உட்கார்ந்தேன்.

துரையின் கார் நேராக வந்து கலெக்டரின் வீட்டின் முன்னால் நின்றது. உடனே துரை கீழே இறங்கினார். "சொக்கா! நான் சொன்னது நினைவிருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்,

"அதை நான் மறக்கவே மாட்டேன் சார்."

"மிகவும் நல்லது" என்று கூறித் தன் மனைவியைப் பார்த்தார். "இன்று இரவு இவனுக்கு நல்ல சாப்பாடு கொடு" என்றார்.

"சரி" என்று அவளும் தலையை ஆட்டினாள். அவளுடைய இசைவிலே ஒரு மகிழ்ச்சி இருந்ததாக எனக்குப் படவில்லை. "வேண்டாம்" என்று மறுக்கவும்

என்னால் அப்போது முடியவில்லை. பேசாமல் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன், கார் மீண்டும் போலீஸ் அதிகாரியின் வீடு நோக்கித் திரும்பியது.

அருவிக் கரையிலே ஆடுகின்ற வண்ணமயிலைக் குன்றின் மீது நின்று கண்டால் அதன் முழு வனப்பும் நன்கு தெரியாது. அண்டையில் நின்று நோக்கினால்தான் அதன் வானவில்லைப் போன்ற அழகான வண்ணக் கழுத்தும், காலை இளம்பரிதியின் ஒளிக் கதிருக்கு நீல நிறம் ஊட்டி, அதன் நுனியில் பிறை நிலாவைப் பொருத்தியதைப் போன்ற நீண்ட தோகையின் வனப்பும் நன்கு விளங்கும். துரைசாணியின் வாடாமல்லி போன்ற வடிவழகும் இவ்வாறுதான் அவளைப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்ததும் எனக்குத் தோன்றியது.

அன்பில்லாதவளைப் போன்று துரையின் முன்பு முதலில் தோன்றிய அவள் இப்போது அன்பின் உறைவிடமாகவும், ஆசைக் கதிரை உடைய இளநிலாவுக்குக் கிளர் ஒளியைக் கொடுக்கும் இளங் கதிரோனாகவும் துலங்கினாள். காரைவிட்டு இறங்கியதும் என்னை அன்போடு அழைத்துக்கொண்டு நேரே மாடிக்குச் சென்றாள். நகை முகத்தோடு என்னை ஒரு நாற்காலியில் அமர்த்தினாள். முத்து ஒளிவீச என்னிடம் முறுவல் காட்டிப் பேசினாள். பட்டு நிலவொளி படர்ந்த கிண்ணத்திலே மதுவை ஊற்றியவாறே “நீங்கள் மது அருந்துவீர்கள் அல்லவா?” என்று கேட்டாள்.

“எப்போதாவது அருந்தும் பழக்கம் உண்டு” என்றேன் நான்.

“அப்படியா? மிக மிக நல்லது” என்று சொல்லியவாறே வேறொரு சுடர் வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் கிளர் மதுவை வார்த்துக் கொடுத்தாள்.

கரை கடந்த களிப்பால் என் உள்ளம் பொங்கியது. எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் ஒரு வெள்ளைக்காரச் சீமாட்டியின் கையால் கொடுக்கப்பட்ட மதுவை வாங்கிக் குடிக்க வாய்ப்பிருக்கும் என்று எண்ணும்போதே என் உள்ளம் கள்வெறி கொண்டது. அமுதம் கிடைக்கப் பெற்ற தேவர்களைப் போன்று எண்ணமுடியாத பேரின்பக் கிளர்ச்சியோடு அதைக் குடித்தேன். துரைசாணி, பின்னர் என் முன்னே வந்து உட்கார்ந்தாள். என்னைச் சிறிது நேரம் தன் பொன்னொளி பூத்த கண்களால் நோக்கினாள்.

"உன்னுடைய பெயர் என்ன?" என்றாள்.

"சொக்கப்பன்."

"என்ன? சொக்...?"

"சொக்...கப்...பன்."

"ஓ! சொக்கப்பன், அழகான பெயர். நல்லது சொக்கப்பன்! உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது."

என்னுடைய உலகமே சுழன்றது. அதன் சுழற்சியிலே வானுலகையே எட்டிப் பிடித்து விடலாம்போல் தோன்றியது எனக்கு. தண்ணிலவு கைக்கெட்டிய தூரத்தில் இருந்தது.

"சொக்கப்பா! உன்னிடம் நான் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். உண்மையைச் சொல்லுவாய் அல்லவா?"

"உங்களுக்கு உண்மையைக் கூறாமல் நான் வேறு எவருக்கு உரைக்கப் போகிறேன்?"

"மிக்க மகிழ்ச்சி. கலெக்டர் இன்று எங்கே இருக்கிறார்?"

‘‘பட்டுக்கோட்டையில் முகாம் போட்டிருக்கிறார்.’’

‘‘அப்படியா?’’

‘‘ஆமாம்.’’

உடனே துரைசாணி தன் இருப்பிடத்தைவிட்டுத் துள்ளிக் குதித்தாள். ‘‘சரிதான். நான் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது’’ என்றாள்.

அவளுடைய பரபரப்பையும் பேச்சையும் நோக்கிய எனக்குச் சிறிது அச்சமேற்பட்டது. சொல்லத் தகாத வார்த்தைகளை ஏதேனும் வாய்தவறிக் கூறிவிட்டேனோ என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். கேட்ட கேள்விக்கு உரிய விடையைத்தானே கூறினேன். பொய் சற்றும் கலக்காத மெய் அல்லவா பகன்றுள்ளேன். இதற்கு ஏன் இந்தப் பரபரப்பு? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

துரைசாணி அறையின் குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சில நிமிடங்கள் நடந்தாள். பின்னர் மறுபடியும் என் எதிரே அமர்ந்தாள். கனிவு நிறைந்த பொன்னிறக் கண்களோடு என்னைப் பார்த்தாள். ‘‘பசிக்கிறதா?’’ என்று பரிவோடு கேட்டாள்.

‘‘இல்லை.’’

‘‘கூச்சப்பட வேண்டாம். நான் உன்னை முற்றிலும் நம்புகிறேன்’’ என்று கூறிவிட்டுப் ‘பட்லர்’ என அழைத்தாள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து எதிரே கும்பிட்டு வணங்கிக் குனிந்து நின்றான்.

‘‘சாப்பாடு தயாராக இருக்கிறதா?’’

‘‘தயார் அம்மா.’’

‘‘வா, சொக்கட்டா’ [illegible]

இருவரும் சென்றோம். வயிறார உண்டோம். நாவாரக் குடிக்கலாம் எனவும் எண்ணினேன். ஆனால் துரையின் கட்டளை என் நினைவிலே வந்து “மிதமாகக் குடி” என்று மிரட்டியது.

என்னுடைய தயக்கத்தைக் கண்ட துரைசாணி அதன் காரணம் என்னவென வினவினாள். நானும் விளக்கினேன். கடமையைச் செய்து முடித்தால் பின் கண்மூக்குத் தெரியாமல் குடிக்கலாம் என்னும் என் கருத்தையும் எடுத்துரைத்தேன்.

“இவ்வளவு நம்பிக்கை உள்ள மனிதனா நீ? அப்படியானால் எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி.”

“நான் சென்று வரட்டுமா?”

“உட்கார் சொக்கப்பா. நான் இன்னும் உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டும். ஒளிக்காமல் சொல்லுவாயா?”

“கண்டிப்பாக!”

“சரி. கலெக்டர் மனைவியைப் பற்றியும், நம் துரையைப் பற்றியும் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்?”

“யார்?”

“அப்படியெல்லாம் கேட்காதே சொக்கப்பா, எனக்கு உண்மை தெரியவேண்டும். அதற்காகத்தான் நான் உன் துணையை நாடி உள்ளேன்.”

“இருவருக்கும் இடையே தகாத நட்பு இருப்பதாக எல்லோரும் கூறிக்கொள்கிறார்கள்.”

“உண்மை. நீ மெய் பேசுகிறாய்.”

“இப்போது நம் துரை, கலெக்டர் வீட்டிற்கு எதற்காகச் சென்றுள்ளார் தெரியுமா?”

"தெரியாது அம்மா?"

"ஏதோ ஒரு இரகசிய மாநாடு இன்று இரவு நடப்பதாகச் சொல்லிப் போய் உள்ளார். அங்கேயே சாப்பிட்டாலும் சாப்பிட்டு விடுவேன் என்றும் சொன்னார். இவ்வளவும் பொய்தானே?"

நேரடியான இந்தக் கேள்விக்கு என்ன விடை சொல்வது என்றே எனக்குப் புலனாகவில்லை. துரையைப் பற்றி நான் ஏதோ கோள் மூட்டிவிட்டேன் என்று அவர் நினைத்தால் அதனுடைய விளைவு எதில் போய் முடியும் என்பதை நினைத்தவுடனே என் உடல் முழுவதும் சிலிர்த்தது. ஆழந் தெரியாமல் காலை விட்ட பின்னர் அவதிப்படும் நரியைப்போன்று என் உள்ளம் தத்தளித்தது. எப்படியாவது இந்த இடத்திலிருந்து மீண்டு சென்றால் போதும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாய் அதற்குரிய வழியைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்,

"என்ன சொக்கப்பா! ஏன் அமைதியாக இருக்கிறாய்?"

இந்தக் கேள்விக்கும் நான் வாய் திறக்கவில்லை.

"அஞ்சாமல் சொல். அவரிடம் நான் எதையும் கூற மாட்டேன்."

"கலெக்டர் இன்று பட்டுக்கோட்டையில் இருப்பது மட்டும் உண்மை."

"அது போதும்; அந்த உண்மை ஒன்றே போதும்" என்று கூறியவாறே மறுபடியும் இன்கடுங் கள்ளைக் கிண்ணத்தில் "மடமட" வென்று ஊற்றிக் குடித்தாள். வேட்கை தீரவில்லை. மீண்டும் ஒரு கிண்ணம். ஆசை அப்போதும் அடங்கவில்லை. திரும்பவும் மற்றுமொரு

கிண்ணம். அப்போதும் அவளுடைய உடல் தள்ளாடவில்லை உரையிலும் தடுமாற்றம் இல்லை.

"சொக்கப்பா! உன்னுடைய துரை என்னை மோசம் செய்கிறார் இல்லையா?"

நான் வாய் திறக்கவில்லை.

"ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? நீ ஆண் பிள்ளைதானே. உண்மையைச் சொல்ல ஏன் தயங்குகிறாய்?"

"தயங்கவில்லை அம்மா."

"பின் தாராளமாகச் சொல். அவர் என்னை வஞ்சிக்கிறார் இல்லையா?"

அப்போது யாரோ மாடிப்படி ஏறி வருவதைப் போன்று ஓசைகேட்டது. துரைதான் வருகிறார் என நினைத்தேன். இந்த வேளையே இவ்விடமிருந்து தப்பிச் செல்வதற்குரிய இனிய நேரம் என்பதையும் உணர்ந்தேன். அடுத்த கணம் கதவைத் தட்டும் "டக் டக்" ஒலி கேட்டது.

கதவு திறக்கப்பட்டது. கலெக்டரின் சேவகன் உள்ளே நுழைந்தான். ஒரு கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு நின்றான். கடிதத்தை வாங்கிய அவள் அவனை அடி முதல் முடி வரை பார்த்தாள். "என்ன இது?" எனக் கேட்டாள்.

"கடிதம்"

"யார் கொடுத்தது?"

"மாவட்டப் போலீஸ் அதிகாரி."

"இப்போது அவர் எங்கே உள்ளார்?"

"கலெக்டர் வீட்டில்."

"இன்னும் அங்கே யார் உள்ளனர்?"

"யாரும் இல்லை."

"சீ முட்டாள்! யாரும் இல்லையா? கலெக்டர் மனைவி கூட இல்லையா?"

"அவர் இருக்கிறார்."

"கலெக்டர்?"

முகாம் போய் இருக்கிறார்."

* * *

அவன் சென்று விட்டான். கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னாள். நானும் படித்துக் காட்டினேன். "இரவு வீட்டிற்கு வர முடியா வண்ணம் இன்றியமையாத ஒரு வேலை இருக்கிறது" என்று அவர் அதிலே எழுதி இருந்தார்.

"இருக்கட்டும். சொக்கப்பா ...வா..." என என்னைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றாள். இருவரும் ஓர் அறை நோக்கி நடந்தோம்.

பொங்கிவரும் காவிரியின் புதுப் புனல்போல் நேரம் உணர்ச்சிக் குமிழியிட்டு ஓடி விட்டது. நள்ளிரவு கழிந்து மணி இரண்டு அடித்து விட்டது. உடனே திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றேன். துரையின் உத்தரவை நிறைவேற்றா விடில் தீங்கு நேருமே என மயங்கினேன். அவளிடம் மெல்ல அனுமதி பெற்றுச் சிறைச் சாலையை நோக்கி விரைந்து நடந்தேன்.

"கிழக்கு, கிழக்குதான். மேற்கு, மேற்குதான். இவை இரண்டும் ஒருபோதும் ஒன்றாக இணையாது" என்று பாடிய மேல் நாட்டுக் கவிஞனின் அடியை நினைத்து எனக்குள்ளேயே நான் சிரித்துக் கொண்டேன். அவன் ஒரு பொய்யன் "பொய் பிறந்தது புலவர் நாவிலே" என்று

கூறும் பழமொழிக்கு இருப்பிடமாக அவன் உள்ளான் எனக் கூறியவாறே சிறைச்சாலையுள் நுழைந்தேன்.

சிறைக் காவலாளியை அழைத்துக் கமல்கோஷ் அடைபட்டிருந்த அறையைத் திறக்குமாறு கூறினேன். அவன் என்னை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தான்.

“முண்டமே! கதவைத் திற. டி. எஸ். பி. யின் உத்தரவு” என்றேன்.

அப்போதும் அவன் சிலைபோல நின்றான். நானே சாவியை எடுத்தேன். கதவைத் திறந்தேன். கமல் கோஷோ எவ்விதமான கலக்கமுமின்றி அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். கையிலே சிறு துப்பாக்கியை எடுத்தேன். துரைசாணி என்னைப் பார்த்துக் காதல் ததும்பச் சிரிப்பதைப் போன்று அப்போது ஒரு தோற்றம் என் கண்முன்னே மலர்வதைக் கண்டேன். அடுத்த கணம் துப்பாக்கி வீறிட்டு அலறியது. கமல்கோஷும் அலறினான். மறுபடியும் துப்பாக்கியின் குதிரையை அழுத்தினேன். மறுபடியும் அது உரத்த ஓசையிட்டு அவனைச் சாவின் குழியிலே தள்ளி மூடியது என நினைத்தேன். துப்பாக்கியை நிறுத்தினேன்.

என்னுடைய முதற் குண்டிலே அவனுடைய தூக்கம் கலைந்தது. உடனே அவன் தனக்கேற்பட்ட இறுதியை உணர்ந்து கொண்டான். எதிர்பாரா வகையில் சாவின் உருவம், உலகம் முழுவதையும் வளைத்துக் கொண்டு தன் முன்னே நிற்பதைக் கண்டு அவன் பொங்கினான். ஆமாம், சாவை எதிர்த்துச் சீறிக் கொதித்தான். அப்போது அவனைப் பார்க்க எனக்குச் சிறிது அச்சமாகத்தான் இருந்தது.

நாகப் பாம்பை அடிப்பதற்கும் மற்றவகைப் பாம்புகளைக் கொல்வதற்கும் பெரிய வேறுபாடு உண்டு. நாகப் பாம்பின் மீது அடிபட்ட உடனே அது சீறிப் பாயும்.

அடிக்கும் கோலையே சில நேரங்களில் துணையாகப் பற்றிக் கொண்டு அதன் வழியாக ஊர்ந்து நம்மீது தாவும். சற்று ஏமாந்தால் நம்மைக் கொத்திப் படுகாயப்படுத்தி விடும்.

முதற் குண்டினால் படுகாயப்படுத்தப்பட்ட அந்தக் கமலும் அவ்வாறுதான் சீறினான். ஆனால் அவனுடைய சீற்றத்தை அடுத்த கணம் நான் அடக்கிவிட்டேன், என்னுடைய இரண்டாவது குண்டு பட்டதும் அவன் தரையிலே நீண்டு விழுந்தான். துப்பாக்கியை ஏந்திய வண்ணமே நான் அவன் அண்டையில் சென்று நின்றேன்.

“அச்சப்படாதே சொக்கப்பா! உன்னைக் கொல்ல நான் என்றுமே எண்ணியதில்லை. எந்த இந்தியனையும் சாகடிக்க நான் கனவிலும் கருதியதில்லை” என்றான்.

சாகும்போது கூட அவன் கண் கலங்கவில்லை. அவனுடைய பீடும் பெருமிதமும் வீரப் பார்வையும் அவனை விட்டு விலகவில்லை. அவனது சாயாத ஆண்மையைக் கண்டு ஒரு கணம் நான் வாயடைத்துப் போனேன்.

“ஏதாவது வேண்டுமா?” என்று எனக்குப் பக்கத்திலே இருந்த போலீஸ்காரன் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“எனக்கு என்னப்பா வேண்டும்? உங்களைப் போன்றவர்கள், வெள்ளைக்காரர்களின் கைக்கூலிகளாக மாறாமல் இருந்தால் அதுவே போதும்” என்றான். அவனுடைய பேச்சிலே சிறிதும் கலக்கம் இல்லை. வார்த்தைகளை மிகத் தெளிவாக அவன் பேசினான்.

ஆனால், அவனுடைய கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. அவனுடைய மூச்சுத் திணறுவதை நான் நன்கு கண்டேன். எனினும், நான் ஒன்றும் பேசாது அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

“இறப்பதிலே எனக்குக் கடுகளவும் வருத்தமில்லை. நான் சாகிறேன். ஆனால்...”

"ஆனுல் ..என்ன?" அவனுல் இந்தக் கடைசி அடியை முடிக்க முடியவில்லை. அதற்குள் அவனுடைய உயிர் அவனை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டது.

நம்மை மீறித் தூக்கம் வந்துவிட்டால் எவ்வாறு நம் உடல் வேதனையில்லாது அமைதியடையுமோ அவ்வாறு தான் அவன் இறந்தான். சிறிதும் கலங்கவில்லை. ஒரு துளி கண்ணீரும் அவன் கண்ணிமையை நனைக்கவில்லை. எதற்காக அவன் இவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக இறந்தான்? சாவது என்பது மகிழ்ச்சியான செயலா என்ன?

இளமை நிலையாமை, வாழ்க்கை நிலையாமை முதலியவற்றைக் கரைத்துக் குடித்த வேதாந்திகளும், துறவிகளும்கூட இவ்வளவு அமைதியாகவும் விருப்பமாகவும் யமனுடன், முன் பின் அறியாத உலகத்திற்குச் செல்ல விரும்ப மாட்டார்களே! இவ்வளவு அரிய துணிச்சல் அவனுக்கு எதனுல் வந்தது?

இவ்வாறு என் சிந்தனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

"சார்? நான் போய் வருகிறேன்" என்ற குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தேன்.

என்னுடன் நின்ற போலீஸ்காரன், தன்னுடைய உடைகளைக் கழற்றி என்னிடம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஒருகால் அவன் "கிலி" பிடித்து நிற்கிருனே என ஐயுற்றேன். "என்னப்பா இது?" என்று அவனை வினவினேன்.

"எனக்கு இனிமேல் இந்தப் போலீஸ் வேலையே வேண்டாம் சார்."

"ஏன்?"

"இவ்வளவு அக்கிரமத்தையும் என்னால் பொறுத்துக் கொண்டு வேலையைச் செய்ய முடியாது."

"என்னடா அக்கிரமம்? வாயை அடக்கிப் பேசு."

"சார், என்னை வீணாக மிரட்ட வேண்டாம். எனக்கு வேலை வேண்டாம் என்றால் வேண்டாம்."

"நீ வேண்டாம் என்று சொன்னவுடன் உடனே போய்விடுவதற்கு இது உன் வீடு அல்ல. அரசாங்கத்தின் வேலையை நீ செய்யத்தான் வேண்டும். உன்னுடைய சொந்த விருப்பு, வெறுப்பை இங்கே காட்டிக் கொள்வதால் கடுகளவும் பயன் ஏற்படாது."

"பயனைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லை சார். வேலையே வேண்டாமென்கிறேன். அப்பால் என்னை வீணே ஏன் மிரட்டுகிறீர்கள்? அதனால் ஒரு பயனும் விளையாது."

அவனுடைய பேச்சு என்னைத் திகைக்க வைத்து விட்டது. இளைஞனான அந்தப் போலீஸ்காரனின் உள்ளத்திலே கமல் கோஷின் வீரச் சாவு, ஒரு பெரிய புரட்சியையே உண்டாக்கிவிட்ட விந்தையை அறிந்தேன். இதை இப்படியே விடக்கூடாது என்பதையும் உணர்ந்தேன். இவனுடைய நெஞ்சிலே அச்சத்தைத் தோற்றுவித்து இவனை அடக்காவிட்டால் நிலைமை மிஞ்சிப் போகும். நானும் ஆபத்தின் கிடுக்கியிலே சிக்கிக்கொள்ள நேரும். இதை எப்படியும் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

அன்று இரவு அவனுடன் வேலை பார்த்துவந்த ஐந்து போலீஸ்காரர்களும் அறைக்கு வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். "விலங்கை எடுத்துக்கொண்டுவாருங்கள்" என அவர்களைப் பார்த்துக் கூச்சலிட்டேன்.

விலங்குடன் அவர்கள் வந்தனர். இப்போது என்னடா சொல்லுகிறாய்? பேசாமல் உன் வேலையைச்

செய்கிறாயா? அல்லது கடமையினின்றும் தவறியதற்காக உன்னைக் கைது செய்யட்டுமா?" என்றேன் சினந்த குரலோடு.

"நீங்கள் என்ன வேண்டுமாயினும் செய்து கொள்ளுங்கள். இனி உங்கள் வேலையே வேண்டாம்" என்று சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையைப் போன்று கூறினான்.

"சரி இவனைக் கைது செய்யுங்கள்" என்றேன்.

தன்னைப் போலவே மற்றவர்களும் மனம்மாறி இருப்பார்கள் என்று ஒரு வேளை அவன் எண்ணி இருக்கலாம். ஆனால் அதுதான் நடக்கவில்லை.

"என்னடா, உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டவாறே அவர்கள் அவனைக் கைது செய்தார்கள்.

"இவனை இந்தப் பிணத்துடன் பூட்டுங்கள். நான் சிறிது நேரத்திற்குள் டி. எஸ். பி.யை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டேன்.

வாசற்படியைத் தாண்டியதும்தான் நான் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாத வேறொரு வேலை என் நினைவிற்கு வந்தது. 'விடிவதற்குள் இந்தக் கமலைப் புதைத்து விடவேண்டுமே' என எண்ணியவனாய் மீண்டும் போலீஸ்காரனை அழைத்து அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு கூறிவிட்டு நடந்தேன்.

மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரி வீட்டில் இருக்க மாட்டார் என்பது எனக்குத் தெரியாத செய்தி அல்ல. இருப்பினும் என்னுடைய கால்கள் அவருடைய வீட்டை நோக்கி நடந்தன. வீடு மிகவும் அமைதியாக இருந்தது. காவல் காத்து நின்ற போலீஸ்காரன் மட்டும் அரைத்

தூக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். என்னைக் கண்டதும் அவன் எழுந்து நின்று, ‘துரை இன்னும் வரவில்லை’ என்றான்.

திரும்பிப் போகலாமா என்று ஒரு கணம் எண்ணினேன். ஆனால் நான் இங்கு எதற்காக வந்தேன்? துரையைப் பார்ப்பதற்கா?

“இருக்கட்டும்” என்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்தேன். வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டுக் கதவைத் திறக்குமாறு கூறினேன். ஆனால் அவன் மிகவும் எளிதாக மறுத்துவிட்டான்

“துரை இன்னும் வரவில்லை. துரைசாணி அம்மாள் தூங்குகிறார்கள். எழுப்பினால் அவர்களுக்கு நிறையக் கோபம் வரும். என் வேலையே போய்விடும்” என்றான்.

“துரைசாணிக்குச் சினமே வராது. நான் வந்திருப்பதாகச் சொல்” என்றேன்.

“அதெல்லாம் முடியாது சார்” என்று அவன் சிறிதும் கண்ணோட்டமின்றிக் கூறினான்.

“சரி! ஒரு கோப்பை மது கொண்டுவா” என்றேன்.

அவன் இருந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் நின்றான். அது என்னை அவமானப்படுத்துவது போல் இருந்தது. சற்றும் யோசிக்காமல் அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தேன்.

உடனே அவன் உரத்த குரலிலே ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இனியும் அங்கே இருப்பதிலே பயனில்லை என்று எண்ணியவனாய் வெளியே புறப்பட்டேன்,

“என்ன ஓலம்” எனக் கேட்டவாறே துரைசாணி மாடியினின்றும் இறங்கி வந்தாள். என்னைக் கண்டாள்

கண்டதும் அன்புடன் "வா சொக்கப்பா" என்றாள். பின்னர் அவனை அதட்டிய குரலுடன் "என்ன செய்தி?" என்று வினவினாள்.

உடனே அவன், "இவர் ஒரு கோப்பை மது கேட்டார் அம்மா. நான் கொடுக்கவில்லை. அதற்காக அடித்து விட்டார் அம்மா!" என்றான்.

"முட்டாள், உடனே கொடுப்பதற்கு என்னடா?" என்று அவனைக் கோபித்த வண்ணமே என்னை அழைத்துக் கொண்டு மேலே சென்றாள். அன்புடன் என்னை அணைத்தவாறே கோப்பை வழிய வழிய மதுவை ஊற்றிக் கொடுத்தாள். நானும் போதும் போதுமென்ற வரைக்கும் குடித்தேன்.

"துரை இன்னும் வரவில்லையா அம்மா?" என்றேன்.

"அதைப் பற்றிய கவலையே இனி எனக்கு இல்லை" என்றாள் அவள்.

"நான் இப்போது அவரை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டும்."

"அவனைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டீர்களா?"

"அதை எப்போதோ முடித்து விட்டேன்."

"அப்படியா! நீங்கள்தான் உண்மையான வீரர்" என்று சொல்லி என்னைப் பாராட்டினாள்.

"ஆனால் போலீஸ்காரர்களிலே ஒருவன் இப்போது நமக்கு எதிராகக் கிளம்பி விட்டான்."

"என்ன?"

"ஆமாம் அம்மா. அதற்காகத்தான் துரையை நான் பார்க்க வேண்டும். நான் சென்று வரட்டுமா?"

"போய் வா, சொக்கப்பா. மறுபடியும் உன்னைச் சந்திக்க நான் ஆவலாய் உள்ளேன்.

"உங்களைச் சந்திப்பதைத் தவிர என் வாழ்வில் இனி வேறு கடமை இல்லை; இன்பமும் இல்லை" என்று இயம்பியவனாய் வெளியே வந்தேன். நேரே கலெக்டரின் வீடு நோக்கிச் சென்றேன்.

* * *

வீட்டின் வெளிமதிற் சுவரைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்ததும் ஏதோ வீட்டிற்குள் கலவரம் நடப்பதைப் போன்று உரத்த குரல்கள் கேட்டன. சிறிது உற்றுக் கேட்டேன். கலெக்டரின் குரலும் டி. எஸ். பி.யின் குரலும் என்பதை நன்கு அறிந்து கொண்டேன். சண்டைக்கான காரணத்தையும் உடனே உணர்ந்தேன்.

"வீட்டிற்கு வீடு வாசற்படி" என்ற பழமொழிதான் என் நினைவுக்கு வந்தது.

·வெள்ளைக்காரன் வீடும், இந்தியன் வீடும் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கிறது. வேறுபாடே இல்லை. வெள்ளையர்களோடு பழக வாய்ப்பில்லாததால் அவர்களுடைய அகத்தில் நடக்கும் செயல்கள் நமக்குத் தெரிவதில்லை. 'எல்லாம் தூரத்துப் பச்சை' என்று எண்ணமிட்டேன்.

என்னுடைய வரவினால் அவர்களுடைய சச்சரவு முடிவடைந்தது. என்னுடைய வரவைக்கேட்டதும் இருவரும் சிரித்த முகத்தோடு வெளியே வந்து என்னைப் பார்த்தனர். அவர்களுடைய களித்த முகங்களைக் கண்டு ஒரு கணம் நானே கலங்கிவிட்டேன். இவர்கள் இருவருமா சிறிது நேரத்திற்கு முன் தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள்? என ஒரு கணம் திகைத்தேன். வெளியிலே தங்களுக்குள்ள மதிப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அவர்கள் ஆடிக் காட்டிய நாடகம் பெரிதும் வியப்பாக இருந்தது. என்னுடைய எல்லா உணர்ச்சிகளையும்

அடக்கிக்கொண்டு நான் வந்த விவரத்தைக் கூறினேன். உடனே, டி. எஸ். பி. என்னுடன் புறப்பட்டு விட்டார்.

வரும் வழியில், அந்தப் போக்கிரிப் போலீஸ்காரனைப் பற்றியும் கூறி அவனைக் கைது செய்து வைத்திருப்பதாகச் சொன்னேன். அவர் அதற்குப் பதிலே பேசவில்லை.

சிறைச்சாலையின் மதிற்சுவரை அடுத்துள்ள ஒரு பள்ளத்தில் குழி வெட்டி வைத்திருந்தார்கள். கமல் கோஷின் உடலை முதலில் எடுத்துச்சென்று அக்குழியில் போட்டு மூடினோம். பின்னர் "அவன் போலீஸ் பாது காவலிலிருந்து தப்பி ஓடும்பொழுது சுடப்பட்டான்' என்பதற்கான கடிதங்களைத் தயார் செய்துவைத்தோம். பின்னர் அங்கிருந்த மற்ற போலீஸ்காரர்களை அழைத்தார் துரை. அவர்கள் "ஒழுங்காக" நடந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துரைத்தார். அவ்வாறு ரகசியத்தைக் காப்பாற்றத் தவறினால் அவர்களின் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று மிரட்டினார்.

அதைக் கேட்டு அவர்கள் நடுநடுங்கிப் போய் விட்டார்கள். அச்ச மிகுதியினால் அவர்கள் வாயைப் பிளந்தவாறே, "உயிர் போனாலும் இந்த ரகசியத்தை நாங்கள் வெளியில் சொல்லவே மாட்டோம் சார்" என்று கூறினர்.

இறுதியாக அந்தப் புரட்சிக்காரப் போலீஸ்காரனை அழைத்துவரச் சொன்னார். அவன் அறைக்குள் நுழைந்ததும் துரையே அவனிடம் எழுந்து சென்று அவனுடைய முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தவாறே, அவனுடைய நல்ல மனத்தைப் பாராட்டினார், "உன்னைப் போன்றவர்களை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். சொக்கப்பன் தன்னுடைய ஆத்திரத்திலே,உன்னைக் கொடுமையாகநடத்தி விட்டார். அதற்காக வருந்துகிறேன். நீ அதையெல்லாம் மறந்து விட வேண்டும்" என்றார்.

அந்தப் போலீஸ்காரனோ வாய் பேசாது ஊமையாக நின்றான். உடனே துரை ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அதில் எதையோ எழுதினார். பின்னர் அதை அவனுடைய கையிலே கொடுத்து இந்த உத்தரவைப் பெற்றுக்கொள். இன்று முதல் நீ தலைமைப் போலீஸ்காரன் (Head-Constable) இனி மகிழ்ச்சியாக உன் வேலையைப் பார். இன்று நடந்ததை மறந்துவிடு. மனிதன் சிற்சில சமயங்களில் தவறு செய்வது இயற்கை. அதைப் பெரிது படுத்தாது அசட்டையாக இருந்து விடவேண்டும். அதுதான் உயர்ந்தவர்களின் பண்பு. சீலமுள்ள நீ இவ்வாறே நடப்பாய் என்பதிலும் எனக்கு ஐயமில்லை" என்றார்.

என்னையும் முன்னால் வைத்துக்கொண்டு அந்தப் போலீஸ்காரனிடம் அவர் இவ்வாறு பேசினார். அது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து போகலாமா? என்றுகூட நினைத்தேன். ஆனால் இப்போது எனக்கும் அவருக்குமுள்ள புதிய தொடர்பை-உறவை எண்ணியதும் நான் வாளாவிருந்து விட்டேன்.

வீட்டிலே உள்ள அறைக்கும், ஒரு சிறு பொறிக்கும் வேறுபாடு தெரியாது சுண்டெலியானது எவ்வாறு பொறியினுள் சென்று மாட்டிக் கொள்ளுகிறதோ அவ்வாறே அந்தப் போலீஸ்காரனும் ஏமாந்து போய்விட்டான். பொறிக்குள் மாட்டப்பட்டிருக்கும் சிறு பொருளின் மீது கொண்ட ஆசையால் எலி, பொறியை மறந்து விடுகிறது. அந்தப் போலீஸ்காரனும் அற்ப உத்தியோக உயர்வை எண்ணியதும் எல்லாவற்றையும் கனவாகக் கருதி விட்டான்.

ஓர் இரவிற்குள் அவனுடைய வாழ்க்கையிலே பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன, முதலில் அவன் ஒரு

சாதாரண போலீஸ்காரன். அப்பால் உயர்ந்த பண்புள்ள ஒரு சான்றோன். அடுத்தகணம் கொள்கைக்காகத் துன்பத்தையும் பொறுக்கும் மாவீரன். இறுதியாக நாட்டு நாயைப் போன்று அற்ப இறைச்சித் துண்டுக்காக மாறும் இயல்புள்ள தன்னலங் கொண்ட அற்ப மனிதன்.

வாழ்க்கை எனும் நாடகக்கார முதலாளி, அவனுக்கு ஒரே இரவில் நான்கு வேடங்களைக் கொடுத்து நடிக்கச் செய்தான். அவன் ஏவியபடியே அவனும் அவைகளைத் திறமையாக நடித்தான். வாழ்க்கை எனும் குயவன் கையிலே, அவன் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மைக் கேற்ப மாறும் களி மண்ணாக இருந்தான். எனக்கும் அவனுக்கும் என்ன வேறுபாடு? ஒன்றுமில்லை. மாந்தர் பலரும் இவ்வாறு தான் உள்ளார்கள். இவ்வாறு இருப்பதைத் தவிர வேறு வகையாக இருப்பதும் மிகவும் கடினமான செயல் என்று எனக்குப் பட்டது.

புன்னகை பூத்த முகத்துடன் அந்தப் போலீஸ்காரன் வெளியேறினான், கள்ளச் சிரிப்புடன் துரையும் என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினார்.

"பார்த்தாயா! பயல் எவ்வாறு மாறிவிட்டான் என்று? ஆடிக் கறக்கிற மாட்டை ஆடிக்கறக்க வேண்டும். பாடிக் கறக்கிற பசுவைப் பாடிக் கறக்க வேண்டும். தட்டிக் கொடுத்து வேலைவாங்குகிற மாட்டைத் தட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அடிப்பது என்பது கடைசியாக நாம் பயன் படுத்த வேண்டிய கருவி" என்றார்'

"சரி சார், நான் கையாண்ட முறை தவறுதான். அதற்காக வருந்துகிறேன்" என்றேன்.

"இல்லை. இல்லை. நீ அவ்வாறு நடந்துகொண்டதால் தான் என் வேலை மிகவும் எளிதாகவும் இனிதாகவும்

முடிந்தது. நீ வருந்துவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. உன்னை நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்” என்று சொல்லி எழுந்தார்.

அப்போது வைகறை இருள் சிறிது சிறிதாகப் பரந்து கொண்டிருந்தது. இறந்துபோன இருளின் உடலும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவள் பெற்றெடுத்த முதல் மகனான வைகறையால், அடிவானம் எனும் சூனியச் சுடலையிலே கொளுத்தப்பட்டு அதன் உருவம் அழிக்கப்படும் என்பதைப் பறையறைந்து, அறிவிப்பன போல் பறவைகள் ஒலி செய்தன. இழவு வீட்டிலே சங்கு முழங்குவதைப் போன்று சேவல் கூவிக் கொண்டிருந்தது. என்னுடைய உள்ளத்திலும் ஒரு வகையான இழவு எண்ணம் மேலோங்கி நின்றது.

8

எழில்

மற்ற உயிர்களைக் காட்டிலும் மனிதனுடைய ஆற்றல் மிகவும் வியப்பானது. தன்னுடைய ஆராய்ச்சி மிகுந்த அறிவினால், அவன் சாதித்த அற்புதமான செயல்கள் எண்ணற்றவை. எனினும் இயற்கை, மற்ற விலங்குகளைப் போல் அவனையும் அடக்கியே வைத்திருக்கிறது. சில சமயங்களில் மனிதனுடைய நம்பிக்கையைத் தகர்த்து அவனுடைய முயற்சிகள் அனைத்தையும் முறியடித்து விடுகிறது. தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாத போதுதான் மனிதனும் தனக்கிருக்கும் ஆற்றல் ஓர் எல்லைக்குட்பட்டது என்பதை உணருகிறான். அப்போதுதான் ஒழுங்கு, நீதி முதலிய உணர்ச்சிகள் மேலோங்கி அவனுடைய நெஞ்சினின்றும் நீங்காத உணர்ச்சிகளாக மாறி விடுகின்றன.

மமதை நிறைந்த மாந்தர் பலர், முதலில் இதை உணர்வதில்லை. பிறர் எடுத்துக் கூறினும் அவர்கள் அதைக் கேட்பதும் இல்லை. மனித உருவத்தோடு பிறந்தும், புலி, சிறுத்தை, ஓநாய் முதலிய விலங்குகளைப்போல் செயலாற்றி வருகின்றனர். சொக்கப்பனும் இந்த விலங்கினத்தைச் சார்ந்தவனே என்பதைப் பல சமயங்களில் அவன் மெய்ப்பித்துக் காட்டிக்கொண்டே வருகிறான்.

மண்ணுக்குள்ளே புதைத்து மூடப்பட்ட விதை முளைத்து மீண்டும் வெளிக் கிளம்பும் என்பதை சின்னஞ் சிறு குழந்தை அறியாது. நான் சிறுமியாக இருந்தபோது எனக்குப் பலாச் சுளையின் மீது விருப்பம் அதிகம். ஆனால் பலாக் கொட்டையின் சுவை எனக்குப் பிடிக்காது. எனவே சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் வீட்டிலிருந்த பலாக்கொட்டைகளை அம்மாவுக்குத்தெரியாமல் எடுத்துக் கொள்வேன். மெல்லப் புறக்கடைப் பக்கம் சென்று அதை மண்ணுக்கடியிலே மறைத்து மூடிவிடுவேன். ஆனால் என்னுடைய களவு மிக விரைவிலேயே வெளிப்பட்டு விட்டது. சில நாட்களுக் கெல்லாம் பலாக் கொட்டைகள் அத்தனையும் அடர்த்தியாக முளைத்து வெளிவந்தன. அதைக்கண்ட அம்மா என்னை அன்று முழுவதும் ஓயாமல் திட்டிக்கொண்டே இருந்தார்.

கமல்கோஷின் கொலையையும் இப்படித்தான் சொக்கப்பன் மறைத்து விடலாமென எண்ணினான். ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு அவனால் மறைக்க முடியும்? எதிரியின் கண்ணிலே மண்ணைத் தூவி விட்டால் அது அவனை ஒரேயடியாகக் குருடனாக ஆக்கி விடுமா என்ன?

நாட்டின் நலனையன்றி வேறொன்றையும் அறியாத கமலின் வாழ்நாள், எவ்வளவு பரிதாபமாக முடிந்து விட்டது என்பதை நினைக்கும் போதெல்லாம் என்னையும் அறியாமல் என்னுடைய கண்களிலே நீர் வழிந்தது. "நல்லவர்கள் இப்படியா சாக வேண்டும்?" என நினைந்து நினைந்து ஏங்கினேன்.

"மக்களின் நலனை நாடும் நல்லவர்களும், உண்மைக் காகப் போராடும் உத்தமர்களும் என்றும் இவ்வாறு தான் இறக்க நேரிடுமோ? உண்மையைக் கூறியதற்காக என்ன பாடுபட்டான் அரிச்சந்திரன்? நல்ல கொள்கை

யென ஒன்றை நாடியதற்காக நாவுக்கரசரை மகேந்திர பல்லவன் எவ்வளவு கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கினன்? மெய்யறிவைப் பரப்பியதற்காக சாக்ரடீசுக்கு மக்களின் பிரதிநிதிகள் அளித்த பரிசு என்ன? அன்பை அருளிய தற்காக ஏசு கிறிஸ்துவுக்குக் கிடைத்த வெகுமதி என்ன? அம் மேலோர்களின் பாதையிலே சென்ற கமலுக்கு மட்டும் வேறு விதமான பலன் கிடைக்குமா எழில்?" என்று என் அன்பிற்கினிய பண்ணன் கூறினர்.

அவருடைய அறிவு நிறைந்த சொற்களிலே எனக்கு ஒரு வகையான ஆறுதல் ஏற்பட்டது. எனினும் என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட கலக்கம் ஒரேயடியாக நீங்கிவிட வில்லை. "நல்லவர்களின் சாவில்தான் நன்மை தழைக்க முடியுமா? அறவோர்களின் உயிரைப் போக்கித்தான் அறத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமா?" என்றேன்?

என்னுடைய இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் அவர் சிறிது நேரம் என்னையே பார்த்தார். "ஆம், எழில்! நீ கூறியது உண்மைதான். நாம் நிலத்தில் போட்ட விதையைத் தின்றுதான் செடி முளைக்கிறது. பின்னர் அது பெருமரமாக வளர்ந்து, எண்ணற்ற விதைகளைக் கொடுக்கிறது. முட்டையின் கருவைத் தின்றுதானே கோழிக் குஞ்சு முட்டைக்குள்ளே தோன்ற முடியும். அறத்தின் வளர்ச்சிக்கு இச் சான்றோர்களின் உயிர் கருவைப் போன்றது. இவர்களின் உயிர்தான் அறப் பயிரை வளர்க்கும் அருமருந்து—அதுதான் பொய்யாத வானமழை."

"ஏன், தீயவர்களின் உயிரால் அது வளராதா என்ன?"

"எவ்வாறு முடியும் எழில்? தண்ணீர்தான் வெந் நீராக மாறுகிறது. எனினும் வெந்நீரால் செந்நெற்பயிர்

வளருமா? கொடியவர்களின் வெய்ய உயிரால் தண்ணிய நீதி எவ்வாறு நிலைத்து நிற்க முடியும்?"

அவர் கூறிய விளக்கம் எனக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. என்னுடைய நெஞ்சிலே, வாழ்க்கைக்கும் குட்டி தேவதைகளுக்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடும் இல்லையெனத் தோன்றியது. முனியப்பன், ஐயனாரப்பன் வீரபத்திரன் முதலிய கடவுள்களுக்கு மக்கள் உயிர்ப்பலி கொடுத்து அதை வழிபடுகிறார்கள். அதுபோல் இந்த வாழ்க்கைக்கும் மனித உயிர் வேண்டி இருக்கிறதே—அதையும் அது விரும்பிக் கேட்கிறதே என எண்ணமிட்டேன். ஆனால் இது உண்மையாக இருக்குமா?

* * *

எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் அன்று ஒன்றாகவே நடந்தன. மாமாவின் கடிதத்தைக் கண்டதும் அப்பா உடனே புறப்பட்டு விட்டார். தான் நீண்ட நாட்களாகவே எதிர் பார்த்த தன் செல்வ மகளின் திருமணத்தை முடித்து விடவேண்டும், என்று எண்ணிய உடனே அவருடைய நெஞ்சில் மகிழ்ச்சி அருவி பொங்கிப் பரந்திருக்கும். அதை அங்குள்ள வர்களிடமும் சொல்லி மகிழ்ந் திருப்பார். இல்லையெனில் கமல்கோஷின் தந்தையும் அவருடன் எப்படிப் புறப்பட்டு வரமுடியும்? ஒரு கால் இங்கு வந்தால் தன்னுடைய ஒரே மகனைக் காணலாம் என்ற ஆசையும் அவரை இங்கு வரத் தூண்டி இருக்கலாம். எப்படி இருப்பினும் அப்பாவுடன்அவரும் வருவதை அறிந்து நான் மிகமிக மகிழ்ந்தேன். நாளன்றைக்கு அவர்கள் இருவரும் இங்கு வந்து விடுவார்கள்.

நாங்கள் எல்லோரும் அப்பாவின் கடிதத்தைப் பற்றியும், அவர் வரும் நாளைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அவரும் வந்தார்.

"வா, பண்ணா! உன்னுடைய மாமனார் நாளன்றைக்கு வரப் போகிறாராம்" என்று சிரித்துக்கொண்டே மாமா அவரிடம் கடிதத்தை நீட்டினார்.

அதைக் கேட்டதும் அவருடைய முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. கையை நீட்டி வாங்கிப் படித்தார். "கமலின் தந்தையும் வருகிறாரா?" என்று வியப்புடன் கேட்டார்.

"ஆமாம். எழிலின் திருமணத்தைப் பார்க்க அவருக்கும் ஆசை இருக்காதா" · என்ன?

"அவர் வருவதால் மற்றொரு நன்மையும் உண்டு. கமல் கோஷை இனி அவர் உரிமையோடு சென்று காணலாம்."

"ஆமாம். நமக்கும் சிறிது பொறுப்புக் குறையும்" என்றார் மாமா.

"பொறுப்பைப் பற்றி நான் கூறவில்லை, சிற்சில வேளைகளில் அவனைக் காண நமக்கு அனுமதி மறுத்தாலும் மறுக்கலாம். ஆனால், அவனுடைய தந்தையே அவனைக் காணச் செல்லும்பொழுது அவர்கள் முடியாது" என்று கூற முடியுமா?

"அதோடு, எதிர் வழக்காடுவதற்கும் அவர் இங்கிருந்தால் நலமல்லவா?" என்றேன் நான்.

"ஆமாம்,ஆமாம்" என்று மாமா தலையை ஆட்டினார்

பின்னர் நான் அவ்விடமிருந்து சென்றுவிட்டேன். அவரும் மாமாவும் மட்டும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மறுபடியும் நான் வெளியே வந்து பார்க்கும் பொழுது அவர் பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தார். மாமா நின்றவாறே பாதையை நோக்கிய வண்ணமிருந்தார். இப்போதெல்லாம் அவர் போகும் பொழுது என்னிடம் சொல்லிக்

கொள்வதே இல்லை. இந்தப் புதுப் பழக்கத்தை அவர் ஏனோ மேற்கொண்டார்? அது ஒரே அடியாக நின்று போகும் நாள் எந்நாளோ? என்று எண்ணினேன்.

மாமா வீட்டிற்குள் திரும்பி வந்து அம்மாவைக் கண்டார். "பண்ணனிடம் திருமண நாளைப் பற்றியும் கூறி விட்டேன். அவனும் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டான். மாலையில், (தன்னுடைய மனைவியைக் காட்டி) இவளும் நீயும், அக்காவும் சென்று அவனுடைய தாயைக் கண்டு வாருங்கள்" என்றார்.

ஆற்றோட்டத்தைப் போன்று செயல்கள் மிகவும் விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தன. அப்பா வருவதற்கு முன்னதாகவே அம்மாவும், மாமாவும் சேர்ந்து திருமண நாளையும் குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள். வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இன்னும் சரியாக இருபத்தைந்து நாட்களே இருக்கின்றன. அதற்குப் பின்னால் அவரும், நானும் ஊர் அறியக் கணவன், மனைவியராகி விடுவோம். அப்பால்...எல்லாம்··· இன்பம்...

* * *

"எழில், இன்று மாலை நீயுமா தஞ்சாவூருக்குப் போகப் போகிறாய்?" என்று மாமா கேட்டார்.

"ஆமாம்" என்றேன் நான்.

"வேண்டாம், அம்மா. திருமணத்திற்கு நாள் வேறு குறித்தாகிவிட்டது. இனிமேல் நீயும் அவருமாகச் சேர்ந்து வெளியே போவது நல்லதல்ல. இப்போதே உன்னைப்பற்றி இத் தெருக்காரர்கள் பலவிதமாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்" என்றார் அம்மா.

"தெருக்காரர்களைப் பற்றி நமக்கு என்ன அம்மா."

"இப்போது வேண்டாம் என்றால் விட்டுவிடேன். மன்றல் நடந்த பின்னர் நீங்கள் எப்படி வேண்டுமாயினும்

சுற்றலாம். அப்போது உங்களைக் குறை கூறுபவர் யார்?”

“அப்போதும் இவர்கள் சும்மா விடமாட்டார்கள் அம்மா. பார் அந்தப் பெண்ணை! வெட்கமில்லாமல் தெருவில் கணவனும் மனைவியும் இப்படியா கூத்தடிப்பது என்றுபின்னரும் இவர்கள் உளறிக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். உலைவாயை மூடினாலும் மூடலாம்; ஊர் வாயை மூடமுடியுமா அம்மா?”

“இம்மாதிரி வீண் வாதம் செய்ய வேண்டாமென்று நான் உனக்கு எத்தனை முறை சொல்வது? வேண்டாம் என்று சொல்வதையே வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே” என்று அம்மா வருத்தத்தோடு கூறினார்.

அவருடைய மனதை மேலும் நான் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. அவர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் உரிமையைப்போல் வேறு எந்தத் தாயும் தன் பெண்ணுக்குக் கொடுத்ததில்லை. அந்தச் சிறிய நகரத்தில் என்னுடைய செய்கைதான் அனைவருக்கும் புதுமையாக இருந்தது. பொருட் காட்சியிலே ஏதோ ஒரு விநோதமான பொருளைக் கண்டால் எவ்வாறு வியப்புடன் பார்ப்பார்களோ அவ்வாறு எங்கள் இருவரையும் பார்ப்பார்கள். இருந்தும், அம்மா என்னைக் கடிந்து இன்றுவரை ஒன்றும் கூறியதில்லை. இப்போது அவரே, நான் வெளியே அவருடன் செல்வது நல்லதல்ல என்று சொல்லும்போது நான் என்ன பண்ண முடியும்? ‘ஆகட்டும்’ என்று தலையை ஆட்டுவதைத் தவிர என் உள்ளத்திலே வேறொன்றும் தோன்றவில்லை.

அன்று மாலை மூன்று மணிக்கு அவர்மட்டும் கமல் கோஷைக் காணப் புறப்பட்டார். திருவையாற்றுக்கு வந்த பின்னர் “அசோகா” என்னும் ஒரு வகை இனிப்பின் மீது அவனுக்கு மிகவும் விருப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால்

அந்த இனிப்பு நாள்தோறும் கிட்டாது. புதன்கிழமையன்றுதான் ஓர் ஓட்டலில் அது கிடைக்கும். அன்று அவ்வினிப்புக் கிடைக்கும் நாள். ஆதலால், அவர் அதையும் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

அவர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அம்மாவும் அத்தையும் அவருடைய வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர். பெரியம்மா எனக்குத் துணையாக இருந்தார். அன்று நேரம் போவது எனக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அவ்ரைப் பார்த்த நாளிலிருந்தே பெரியம்மா என் மீது எப்போதும் குற்றம் கண்டு கொண்டே இருந்தார். 'வெள்ளைக்காரி'யைப்போல் வெட்கம் இல்லாமல், நான் அவரோடு பழகுவதாக அவர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. முதல் இரண்டு நாட்கள் எனக்கு அது வருத்தமாக இருந்தது. பின்னர், நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதே இல்லை. 'பட்டிக்காடு! அதற்கு என்ன தெரியும்?' என்று என் மனதை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்வேன். இதனால் அவரிடம் நானும் கலகலப்பாகப் பேசுவதில்லை. அவரும் பேசுவதில்லை. எங்கள் இருவருக்குமிடையே ஒரு சிறு ஓடை எப்போதும் 'சல சலப்'புடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஊரில் வெளியே சென்று பொழுதைக் கழிக்கலாம் என்றாலும் அதற்கும் ஏற்ற இடம் ஒன்று கூட இல்லை. சினிமாக் கொட்டகை கூட இல்லை. மாலையில் வெளியே உலாவச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. எனவே பெரியம்மா உடன் இருந்தும் என்னைத் தனிமை உணர்ச்சி சூழ்ந்து கொண்டது.

வறண்ட நிலத்திலே சிறு வாய்க்கால் நீர், மெல்ல ஊர்ந்து செல்வதைப் போன்று அன்று, நேரமும் பைய நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பெரியம்மா, 'பாகவதத்தை' எடுத்து வைத்துக் கொண்டு காலத்தைக் கடத்திக்

கொண்டிருந்தார். ஆனால், என்னுடைய மனம் எந்த நூலிலும் செல்லவில்லை. படிப்பதை நான் விடவில்லை. ஆனால் படிக்கத் தொடங்கினால் என்னுடைய உள்ளத்திலே உள்ள வேதனையைத் தூண்டுவதுபோல இருக்கும். எனவேதான் படிப்பதை நான் இப்போது அவ்வளவாக விரும்புவதில்லை. தெருத் திண்ணையில் நின்று, சிறிது நேரம் வீதியில் வருவோர் போவோரை வேடிக்கை பார்ப்பேன். மீண்டும் உள்ளே சென்று பெரியம்மாவைச் சிறிது உரக்கப் படிக்கச் சொல்வேன். ஆனால் அந்தப் பாகவதத்திலும் காதலைத் தவிர வேறு இருக்காது. “சரிதான்” என்று வாயைச் “சூ” கொட்டியவண்ணமே அங்கிருந்தும் எழுந்து வெளியே வந்து விடுவேன்.

தெருவிற்கு வரும்போது அவரும் வந்துகொண்டிருந்தார். அவ்வளவு விரைவாகவா தஞ்சாவூர் சென்று கமலைப் பார்த்து விட்டு வந்து விட்டார்? ஒரு வேளை இன்னும் புறப்படவில்லையோ? ஏதாவது தடை ஏற்பட்டு விட்டதோ? ஒருகால், மாமா இவரை இங்கே நிறுத்தி விட்டு அவர் மட்டும் அவனைப் பார்க்கச் சென்று விட்டாரோ?என்று பற்பல விதமாக எண்ணினேன். அதற்குள் அவர் வீட்டுப்படியின் மீது ஏறிக்கொண்டிருந்தார்.

“அதற்குள்ளாகவா போய் வந்து விட்டீர்கள்?”

“ஆமாம்.”

“அவனைக் கண்டீர்களா?”

“இல்லை எழில்! நேற்று இரவே அவனை இங்கிருந்து எங்கோ கொண்டு போய் விட்டார்களாம்!”

“எங்கே?”

“அதுதானே தெரியவில்லை. நானும் எவ்வளவோ முயன்றேன். ஆனால், அவனை எங்கு அனுப்பியுள்ளார்கள் என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை,”

"பாழாய்ப் போக. எல்லாம் அந்தச் சொக்கப்பன் செய்யும் பழி" என்றேன் நான் ஆத்திரத்தோடு.

"எல்லாவற்றையும் நாம் தாங்கத்தானே வேண்டும். பிறரைக் குறை கூறுவதால் என்ன பயன் ஏற்பட்டு விடப் போகிறது?" என்றார் அவர்.

"உங்களிடம் உண்மையைக் கூறாவிட்டாலும் கமலின் தந்தையிடமும் அவர்கள் அதை மறைக்க முடியுமா? நாளன்றைக்கு எல்லாம் தெரிந்து விடுகிறது" என்றேன் மீண்டும்.

மறுநாள் மாமாவின் பெயருக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. நல்ல வேளையாக அவரும் அப்போது வீட்டில் இருந்தார். கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார்;

> அன்புடையீர் !
>
> கமல் கோஷை இனி நீங்கள் காண முடியாது. அவன் இந்த உலகத்தை விட்டே போய் விட்டான். நேற்று இரவு சொக்கப்பன் அவனை ஈவு இரக்கமின்றிச் சுட்டுக் கொன்று விட்டான். இன்று அதிகாரம் அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. நீதி தேடவும் வழி இல்லை. ஆண்டவனை எண்ணி அமைதி அடையுங்கள்.
>
> இங்ஙனம்
> "உண்மை விளம்பி"

கடிதம் மொட்டைக் கடிதமாக இருந்தாலும் அதை நம்புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. உடனே மாமா கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினார். சொக்கப்பனின் தோழனை பஞ்சநதத்திடம் சென்று உண்மையைத் தெரிந்து சொல்லுமாறு கேட்டார்.

பஞ்சநதத்திற்கும், சொக்கப்பனுக்கும் இடையில் பண்பிலே பெரிய வேறுபாடு இருப்பதாகப் பட்டது. பஞ்சநதம் அநீதிக்கு அஞ்சியவராக இருந்தார். மனச் சான்று அவரிடம் எப்போதும் குடிகொண்டிருப்பதாக மாமா அடிக்கடி கூறியதைக் கேட்டிருக்கிறேன். அன்று மாமாவின் வற்புறுத்தலுக் கிணங்க அவரும் உடனே தஞ்சை சென்றார்.

அவருடைய வருகையை நாங்கள் மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். "அவன் சாகவில்லை" என்று சொல்ல மாட்டாரா என்று ஏங்கித் துடித்தோம்.

அவரும் எப்படியோ வந்தார். "கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது உண்மைதான்" என்றார்.

மறுநாள் அந்த ஊர், காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒரு பெரிய ஊர்வலம் நடத்திக் கண்டனக் கூட்டம் போடுவதாக இருந்தார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பண்ணன் தானே முன்னின்று கவனித்தார்.

அப்பாவும், கமலின் தந்தையும் வந்து சேர்ந்தனர். இடிபோன்ற அச்செய்தியைக் கேட்டுக் கமலின் தந்தை கண்ணீர் பெருக, சிறு குழந்தையைப் போன்று தேம்பித் தேம்பி அழுதார். பின்னர் சிறிது நேரம் கழித்து மனந் தேறினார்.

"நாட்டின் விடுதலைப் போரில்தானே என் மகன் மாண்டான். வீரர்கள் போர்க் களத்திலே மாள்வது இயற்கை. அதற்காகப் பெருமைப்பட வேண்டுமே ஒழியப் பேதை போல் ஏன் கண்ணீர் சிந்த வேண்டும்? அவன் அஞ்சாமையே உருக்கொண்ட மாவீரன். அவனுடைய ஆன்மா அமைதி அடைக!" என்றார்.

அன்று மாலை நடந்த ஊர்வலம் ஆறு போல பொங்கிச் சென்றது. மக்கள் ஆரவாரம் செய்த வண்ணமே

ஒருங்கு கூடினர். அக் கூட்டத்திலும் கமலின் தந்தை தன் மகனின் சாவைப் பற்றி, தான் மிகவும் பெருமைப் படுவதாகவே கூறினார். அன்று பண்ணனும் பேசினார். மற்றவர்களும் பேசினர். ஆனால் அவருடைய பேச்சுத் தான் மக்களை அமைதியாக இருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டது. மற்றவர்களோ கனல் பறக்கப் பேசினர். எனினும், எவ்வித விபரீதமும் நேராமலே கூட்டம் கலைந்து சென்றது.

அடுத்த நாள் காலை ஆறு மணி இருக்கும். ஒரு சிறு மூட்டையுடன் ஒரு போலீஸ்காரன் வீட்டின் முன்னே வந்து நின்றான்

"கமல்கோஷின் அப்பா இந்த வீட்டில்தானே இருக்கிறார்?" என்றான்.

"ஆமாம், நான்தான்" என்று சொல்லி அவரே அவனிடம் சென்றார்.

அவன் தன் கையில் இருந்த மூட்டையை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பின்னர் தன் சட்டைப் பையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தையும் எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான். அதைக் கொடுத்ததற்கு அடையாளமாக அவரிடம் ஒரு கையெழுத்தும் வாங்கிக் கொண்டான். கடிதத்தை விரைந்து பிரித்தார்.

> "முந்தின நாள் இரவு கமல்கோஷ் சிறையிலிருந்தும் தப்பிச் செல்ல முயலுகையில் வேறு வழி இல்லாத காரணத்தால் சுடவேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக அவன் உயிரையே இழந்து விட்டான். அதற்காக அரசாங்கம் வருந்துகிறது" என்று எழுதி இருந்தது.

பின்னர் மூட்டையை அவிழ்த்துப் பார்த்தோம். அதிலே அவனுடைய வேஷ்டிகள் இருந்தன. பரம வைஷ்ணவ பக்தனைப் போல் வேடம் போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அவன் கட்டியிருந்த வேஷ்டிகளே அவை.

எல்லோருடைய கண்களும் அருவிபோல் பெருகிக் கொண்டிருந்தன. "எங்கு பிறந்தான். எங்கு வளர்ந்தான்? எங்கே இறந்தான்? இப்படியா அவன் சாக வேண்டும்? அடக் கடவுளே" என்று சொல்லி அவனுடைய தந்தை விம்மி விம்மி அழுதார். முதல் நாள் அவரிடத்தில் காணப்பட்ட திண்மை இன்று குறைந்துபோய் இருந்தது. அன்று முழுவதும் அவர் தன் அருமை மகனை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே இருந்தார்.

அந்திநேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது பண்ணன், கமலின் தந்தையை நெருங்கினார். உடனே அவர் தன் இருப்பிடத்தினின்றும் துள்ளிக் குதித்தார்.

"கயவர்கள்! என் அருமை மகனைத்தான் கொன்று விட்டார்கள். அவனுடைய உடலையாவது நான் காணலாம் அல்லவா?" என்றார்.

"நாங்கள் கேட்டுப் பார்த்தோம், கொடுக்க மறுத்து விட்டார்கள்" என்றார் பண்ணன்.

"ஏன் மறுக்க வேண்டும்? நானே போய்க் கேட்கிறேன். அவனுடைய உடலுக்கு என்னைத் தவிர உரிமையுடையவர்கள் யார்? அவனை நான் எவ்வாறு வளர்த்தேன்?" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

அவருடன் கூடவே பண்ணனும் புறப்பட்டார். செய்தி தெரிந்ததும், மாமாவும், அப்பாவும் அவர்களின் பின்னால் ஓடினர், எங்களுக்கோ ஒரே கலக்கமாக இருந்தது. அவருக்கு என்ன நேருமோ என்று விம்மினோம்.

மகனை இழந்த துயரத்தில் அவர் எவ்வாறு மாறுவாரோ என்று அஞ்சினோம்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவர்கள் அனைவரும் மீண்டும் திரும்பி வந்தனர். அப்போது அவர் ஓரளவு அமைதியாகக் காணப்பட்டார். என்ன நடந்தது? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள எங்களுக்கு ஒரே ஆவலாக இருந்தது. ஆனால், அவர் முன்னிலையில் நாங்கள் யாரும், எதையும் கேட்கவில்லை.

மாமா மட்டும் உள்ளே வந்து, "இலை போடுங்கள்" என்றார்.

"என்ன மாமா நடந்தது? அவன் உடலைத் தருகிறேன் என்றார்களா?" என்று கேட்டேன்.

"இல்லை எழில்! அவன் உடலைத் தர மறுத்து விட்டார்கள். நாங்கள் அனைவரும் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறி அவரை அழைத்து வந்திருக்கிறோம்" என்றார்,

* * *

நீலப் பெருங் கடலில் நீண்ட அலைகள் தோன்றாமல் இருக்குமா? வாழ்விலே துன்பத்தைப் போக்குவதென்பதும் அவ்வாறுதான் முடியாத செயலாக எனக்குத் தோன்றியது. கருமேகங்களால் மூடப்பட்ட வானம் மழை பெய்த உடன், தெளிவடைவது போல் எங்களுடைய கண்ணீர் மழைக்குப் பின்னர் எங்களின் வேதனை சிறிது குறைந்தது,

அப்பாவும், மாமாவும் எங்களுடைய திருமணத்தைக் குறித்த நாளிலேயே முடித்து விடுவதா என்பதைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். மாமா "உடனே முடித்துவிட வேண்டியதுதான். மறுபடியும் தள்ளிப் போடுவதில் அர்த்தம் இல்லை" என்றார்,

"உண்மைதான். ஆனால் கமலுடைய தந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு எவ்வாறு திருமணத்தை நடத்துவது?" என்றார்.

"திருமணத்திற்குரிய நாளை நாம் முதலிலேயே முடிவு செய்து விட்டோம். அதற்குப் பிறகுதானே கமலின் துன்ப முடிவு குறுக்கிட்டது. அவனுடைய சாவுக்குப் பின்னர் நாம் திருமணத்திற்கு நாளைக் குறிப்பிடவில்லையே?"

"எதற்கும் கமல்கோஷின் தந்தையின் உள்ளத்தையும் அறிந்து கொள்வது நல்லது."

"அதை நானே தெரிந்து கொள்கிறேன். நீங்கள் அது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லி எழுந்தார் மாமா.

* * *

எவ்வித ஆடம்பரமுமின்றி எங்களுடைய திருமணம் நடந்தது. இந்த ஒரு நாளுக்காகத்தான் நான் நீண்ட நாட்களாக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன். எனவே உள்ளத்தில் இதுவரை இல்லாத ஓர் அமைதியும் இன்பமும் ஏற்பட்டன. நாட்கள் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது.

இவ்வாறு ஆண்டுகள் சில ஓடின. இதற்கிடையில் மணிகுமாரி ஒரு சிறந்த பாடகியாக மாறிவிட்டாள். அவளுடைய புகழை வெளி உலகத்திற்கும் காட்ட வேண்டுமென்ற பேரவா என் உள்ளத்திலே வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

எதற்கும் நாள் வரவேண்டுமென்பார்கள். மணிகுமாரியின் புகழுக்கும் உரிய நாள் வந்து சேர்ந்தது. தியாகையரின் ஆராதனையின் போது அவளையும் பாடவைப்பதுதான் அதற்குரிய சிறந்த வழி என்று ஒரு நாள்

மாமா என்னிடம் கூறினார். நானும் "சரி" யென்று சொல்லி விட்டேன்.

அன்று மணிகுமாரியின் பாட்டை, அங்கு கூடியிருந்த இசைவாணர்கள் அனைவரும் ஒருமுகமாகப் பாராட்டினர். அவளுடைய குரல் இனிமையைப்போல் தாங்கள் இது வரைகேட்டதில்லை என்றனர். இசைக் கருவியோடு ஒன்றி விட்டதைப் போன்று அவள் குரல் அமைந்திருந்தது புகழ் ஏணியின் படியிலே அவளும் புது அழகோடு ஏறத் தொடங்கினாள்.

மணிகுமாரியின் உள்ளத்திலும் இப்போது ஒரு மலர்ச்சி காணப்பட்டது. அவளுடைய முகத்தின் பொலிவினின்றும் அது நன்கு தெரிந்தது. என்னுடைய கணவரின் நெஞ்சம்தான் அவளைக் காட்டிலும் அதிகம் களிப்படைந்தது. தன்னுடைய தங்கையின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு அவர் இறும்பூதெய்தினார்.

வெளியூர்களில் கச்சேரி செய்வதற்காக அவளுக்கு இப்போது அழைப்புகள் வந்துகொண்டிருந்தன. வந்த அழைப்பை மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டோம். அன்று மணிகுமாரியும் என் மாமியாரும் வெளியூர் சென்றிருந்தனர். நாங்கள் மட்டும் வீட்டில் இருந்தோம். நான் சமையல் கட்டில் வேலையாக இருந்தேன். அவர் அங்கே வந்து என் பின்னால் எவ்வளவு நேரம் நின்றிருந்தாரோ தெரியவில்லை. "எழில்" என்ற குரலைக் கேட்டதும் திரும்பினேன்.

"எவ்வளவு நேரமாக இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"கலைமகளின் தெய்வத் திருமுன்பு நிற்பவர்களுக்குக் காலத்தைப் பற்றிய எண்ணம் எப்போதாவது தோன்றுமா?" என்றார் அவர்.

"சரிதான், என்னை இன்று அழ வைக்கவேண்டுமென எண்ணி விட்டீர்களா?"

"சீச்சி! தெய்வம் அழுதால் பக்தன் சிரித்துக் கொண்டா இருக்க முடியும்?"

"பின் எதற்காக இந்தப் பீடிகை யெல்லாம்?"

"உன்னுடைய பேரறிவைப் புகழ வேண்டுமென்பதற்காகத்தான்,"

"சரிதான். மறுபடியும் ஆரம்பித்து விட்டீர்களா?"

"தப்பு, தப்பு" என்று அவரும் விளையாட்டாகக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டே போய்விட்டார். அதைக் கண்டு நான் வாய் விட்டுச் சிரித்தேன்.

அவர் அவ்விடம் விட்டுச் சென்றதுந்தான் அவர் என்ன சொல்லுவதற்காக என்னைத்தேடிவந்தார்? ஏன் எதையும் கூறாமல் போய் விட்டார்? அதை அறியாமல் போய் விட்டோமே என்று எண்ணினேன். பெண்ணின் இயல்பே இப்படித்தானோ? என்று நினைத்தவாறே வேலையை விரைவாகச் செய்து முடித்தேன்.

வானத்திலே பறந்து செல்லும் பறவையைப் போல் எங்களுடைய வாழ்க்கை, இடையூறு ஏதும் இன்றி நடந்தது. சிற்சில வேளைகளில் கருத்து வேற்றுமை வரும் போல் தெரிந்தால் நான் முற்றிலும் விட்டுக் கொடுத்து விடுவேன். அவரும் பல நேரங்களில் என்னுடைய எண்ணங்களை ஏற்றுக் கொள்வார். இவ்விதம் எங்களுடைய அறிவால் நாங்கள் இல்லறத்தை இனிமையும், அமைதியும் பொருந்தியதாக ஆக்கினோம். மாலை வேளைகளில் அவருடன் தவறாது உலாவச் செல்வேன். மழை நாட்களைத் தவிர மற்ற நாட்களில் எங்களுடைய மாலை உலா என்றுமே நின்றதில்லை

ஆனால் வெளி உலகம் அமைதியின்றிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. இதற்கிடையில் பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் கலந்து கொள்வதென்று முடிவு செய்தது.

தேர்தலின் முடிவு தெரிந்ததும் நாங்கள் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். பெரிய பெரிய மனிதர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் களெல்லாம் தேர்தலில் தோற்றனர். லட்சாதிபதிகளையும், பெரிய பெரிய மன்னர்களையும், ஜமீன்தார்களையும் ஏழை காங்கிரஸ் காரர்கள் மிக எளிதாகத் தோற்கடித்தனர். ஆடி மாதத்து வெள்ளம்போல் மக்களின் மகிழ்ச்சிபொங்கியது.

அதன் பயனாய எட்டு மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. அரசாங்க இயந்திரம் முன்னையிலும் பன்மடங்கு திறமையாக ஓடியது. காங்கிரஸ்காரர்களின் ஆட்சித் திறமையைக்கண்டு ஆங்கிலேய அதிகாரிகளும் வியப்பெய்தினர், சிலர் வாய் திறந்தும் பாராட்டினர். பலர் உள்ளம் குமுறி எரிந்தனர்.

எங்கள் இல்லற வாழ்க்கையில் இனி எவ்விதத் தடையும் ஏற்படாது என்று நான் நம்பினேன். படிப்படியாக ஆங்கிலேயர்களைத் தேர்தலின் வாயிலாகவே நாட்டிலிருந்தும் விரட்டிவிடலாமென நம்பினேன். ஆனால் அவர் என்னுடைய கருத்தை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பெரும் போராட்டம் ஒன்று நடத்தாமல் வெள்ளையன் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறமாட்டான் என்று சொன்னார். படிப்படியாக ஆட்சிப் பொறுப்பினின்றும் வெள்ளையர்களை வெளியேற்ற விரும்புவது 'கொக்குத் தலையில் வெந்நெய்யை' வைத்துப் பிடிக்க முயலும் செய்கையை ஒத்தது என்றும் கூறினார். எனினும்

என்னுடைய உள்ளம் மட்டும் அமைதியாகவே தேர்தல் மூலம் நாம் விடுதலை அடைந்துவிடலாம் என எண்ணியது.

சென்னைக்கு அப்போது சுபாஷ்சந்திர போஸ் வந்திருந்தார். என்னுடைய கணவரும் இன்னும் அவருடைய சிலநண்பர்களும்அவரைக்கண்டு பேசுவதற்காகச் சென்னை சென்றிருந்தனர். அவர்கள் திரும்பி வருவதற்குள் இரண்டாவது உலகப் போர் தொடங்கி விட்டது என்பதை செய்தித் தாளின் வாயிலாக அறிந்தேன். இனி என்ன நேருமோ? என்று எண்ணி ஏங்கினேன்.

ஒருகால், காங்கிரஸ் இச் சமயத்தில் ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கினால் என்ன செய்வது? என்னுடைய கணவரை நான் மகிழ்ச்சியோடு போர்க் களத்திற்கு அனுப்பி வைப்பேனா? என்னுடைய சொந்த நலம் கருதாமல் நாட்டின் நலனையே பெரிதென மதிப்பேனா? என்னும் கேள்விகள் என் நெஞ்சிலே தோன்றின.

"கணவரின் கொள்கைக்கு எவ்விதத்திலும் முரணாகப் போகக்கூடாது. அவரை மகிழ்ந்த முகத்தோடு போர்க் களத்திற்கு அனுப்புவேன்" என்று என் மனத்திற்குள்ளாகவே சூளுரைத்துக் கொண்டேன்.

கணவர் திரும்பி வந்தார். அவர் வந்த உடன் என்னையும் அறியாமல் ஓடிச் சென்று நான் அவரை இறுகப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டேன். நீண்டநேரம் வரை என்னுடைய பிடியை நான் தளர்த்த வில்லை. அவரும் என்னுடைய உள்ளத்தை நன்கு உணர்ந்து கொண்டார்.

"எழில்! இப்போது என்ன ஏற்பட்டு விட்டது?" என்றார்.

"ஒன்றுமில்லையே" என்று உரைத்தவாறே நானும் என்னுடைய பிடியைத் தளர்த்தினேன்.

அரசியல் வானம், தெளிவில்லாமல் "பாஸிசம் நாஸிசம், ஏகாதிபத்தியம்" என்னும் மைவண்ண மேகங்களால் மறைக்கப் பட்டிருந்தது. பீரங்கிகளின் வெடி குண்டுகள் வானையும் அதிரச் செய்தன. காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியின் கட்டளைப்படி எட்டு மாநிலங்களிலே புகழோடு அரசாண்ட அமைச்சர்கள் தங்கள் பதவிகளைத் துறந்தனர்.

அவர்கள் பதவியைத் துறந்த நாளை, முஸ்லீம் லீக் தலைவர் ஜின்னா "விமோசன தின"மாகக் கொண்டாடுமாறு முஸ்லீம்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். அந்த நிகழ்ச்சி இன்னும் என் உள்ளத்தை விட்டு நீங்கவில்லை. மதத்தின் பெயரால் மக்களை எப்படியெல்லாம் வெறியர்களால் ஆட்டி வைக்க முடிகிறது என்பதைத்தான் நான் அன்று எண்ணினேன். "மதம் மக்களுக்கு அபினைப் போன்றது" என்று லெனின் கூறிய சொற்களும் என் உள்ளத்திலே தோன்றின.

நாட்டில் உள்ள காங்கிரஸ்காரர்கள் அனைவரும், "போர், போர், நாட்டின் விடுதலைப் போர்" என்று எக்காளமிட்டனர். பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கத்தை முறியடிக்க இதுவே தக்க தருணம் என்றும் அவர்கள் பறைசாற்றினர். நாட்டிலே மீண்டும் அடக்கு முறை தலைவிரித்து பேய் ஆட்டம் ஆடத் தொடங்கியது.

ஆனால் மகாத்மா காந்தி அடிகள், மற்றவர்கள் அனைவரும் வியப்படையும் வகையில் ஒரு புதிய போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். 'தனிப்பட்டவர் சத்தியாக்கிரகம்' என்றார். சத்தியாக்கிரகத்தில் கலந்து கொள்பவர்கள் முன்னதாகவே அனுமதி பெறவேண்டும் என்றும் கூறினார்.

இத் திட்டத்தைக் கேட்டதும் பல காங்கிரஸ்காரர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. எனினும் காந்தி

அடிகளிடம் கொண்ட தளராத நம்பிக்கையால் அவர்கள் தங்களது கடமையைச் செய்யத் தயாராக இருந்தனர். முதல் சத்தியாக்கிரகியின் பெயரை அறிய ஆவலாக இருந்தனர். ஜவஹர்லால் நேருதான் முதல் சத்தியாக்கிரகியாக இருப்பார் என்றும் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆனால் காந்தி அடிகள் அனைவரும் ஏமாறும்படி ஓர் அரிய காரியம் செய்தார். வினோபா பாவே என்பவரை முதல் சத்தியாக்கிரகியாக அவர் தேர்ந்தெடுத்தார். அவருடைய ஆசிரமத்திலேயே தங்கி உள்ளவர் ; என்பதைத் தவிர வினோபாவைப் பற்றி யாருக்கும் ஒன்றும்தெரியாது. எனினும் அவருடைய கட்டளைப்படியே நடப்பதுதான் நாட்டின் நன்மைக்கு ஏற்றது என்று அனைவரும் வாளா இருந்தனர்.

திருவையாற்றிலும் முதல் சத்தியாக்கிரகி யார்? என்ற பேச்சு அடிபட்டது. “எழில்! அநேகமாக நான்தான் முதல் சத்தியாக்கிரகியாக இருப்பேன்” என்று என் கணவர் ஒரு நாள் மாலைப் போதில் சொன்னார்.

“அப்படியா? அது நமக்கு மிகவும் பெருமையைக் கொடுக்கக்கூடிய செயல்தானே?” என்று நானும் விடையிறுத்தேன்.

நாங்கள் எதிர்பார்த்தவாறே செயல்கள் நடந்தன முதல் சத்தியாக்கிரகியாக என் கணவர்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போகும் நாளையும் இடத்தையும் நேரத்தையும் போலீசுக்கு அறிவித்துவிட்டு அந்த நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

புஷ்ய மண்டபத் துறைக்கு முன்னர் திரளான மக்கள் கூடி இருந்தனர். எல்லோரும் மலர்மாலை சூட்டி என் மண

வாளரை வாழ்த்தினர். இதைக் கண்டு என் உள்ளம் பெருமையோடு வெய்துயிர்த்தது. கண்களிலே நீர் சுரந்தது. “கடவுளே! என் கணவரைக் காப்பாற்று! அவருக்கு எவ்விதக் குறையும் தீங்கும் நேராமல் மறுபடியும் நீதான் அவரை என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். உன்னைத் தவிர எனக்கு உற்ற துணை யார்? என்று வணங்கினேன்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் போலீஸ்காரர்கள் அவரைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றனர். சிரித்த முகத்துடனும் கூப்பிய கையுடனும் என்னுடையவர் எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றார். ஆனால் மக்கள் கலைந்து போகாமல் அவர் பின்னால் சென்றுகொண்டிருந்தனர். நேரே நீதிமன்றத்தின் முன்பு சென்று அனைவரும் நின்றோம். “தண்டனையும் விரைவில் கிடைத்துவிடும்” என்று மக்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

சிறைக்குச் செல்வதை அவர்கள் ஒரு துன்ப நிகழ்ச்சியாகவே கருதவில்லை. ஏதோ “மணவீடு” செல்வதைப் போன்றுதான் மகிழ்ச்சி தரும் செய்தியாக அவர்களுக்கு அது இருந்தது. அவர்களுடைய உற்சாகம் நிறைந்த பேச்சுக்களைக் கேட்டதினால் என்னுடைய நெஞ்சிலும் கலக்கத்தின் நிழல் படியாமல் இருந்தது.

“ஆறு மாதம் வெறுங்காவல் தண்டனை. திருச்சி சிறைக்கு மாற்றி உள்ளனர்” என்னும் செய்தியை எனக்குத் தெரிவித்தனர்.

என்னுடைய உள்ளத்தை நான் எவ்வளவுதான் தேக்கி நிறுத்த முயன்றாலும் அது முடியாத செயலாக இருந்தது. இருள் வரப் போவதை அறிந்து மக்கள் உலகமெல்லாம் விளக்குகளை ஏற்றுகிறார்கள். வானப் பெண்ணும், நிலாவையும் எண்ணற்ற மீன் விளக்குகளை

யும் ஏற்றி வைக்கிறாள். எனினும், இருளைத் தோன்றாமல் இருக்கச் செய்ய அவர்களால் முடிகிறதா? விளக்கின் ஒளியைக் கண்டு இருளும் அஞ்சுகின்றதா?

என்னுடைய நிலைமையும் இவ்வாறுதான் இருந்தது. என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் நீரைச் சிந்தின. உள்ளத்திலே வேதனை நெருப்பு மூண்டு எரிந்தது. உலகம் சூனியமாய்ப் போய் விட்டதைப் போன்று ஓர் எண்ணம் உண்டானது. கண்ணையும், கருத்தையும், காணரிய உயிரையும் இழந்துவிட்டதைப் போன்று உணர்ந்தேன்.

உண்மையில் நான் எல்லாவற்றையுமே இழந்து விட்டேன். உடலிலே உயிர் இல்லை. உள்ளத்திலே திண்மை இல்லை. எண்ணத்திலே தெளிவில்லை. பேச்சிலே உயிர்ப்பில்லை. செயலிலே வன்மை இல்லை. என்னுடைய வாழ்க்கை என்று சொல்லிக் கொள்ள ஒன்றுமே இல்லை. நான் இருந்த இடம் சுடுகாட்டைப் போன்று இருந்தது. நானே பிணம்போல் அங்கே செயலற்றுக் கிடந்தேன்.

* * *

வெப்பம் மிகுந்த கோடையில் வெட்டப்பட்ட மரம் மீண்டும் தளிர்ப்ப தென்பது எளிய செயல் அல்ல எங்களுடைய வாழ்க்கையும் அவ்வாறுதான் உறுதி இல்லாமல் இருந்தது. பழைய இன்ப வாழ்க்கை திரும்பவும் வருமா? அமைதியாக வாழ்வோமா? என்று ஏங்கியவாறே நாட்களைக் கழித்தேன்.

மாதங்கள் ஊழிக்காலம் போல் ஊர்ந்து சென்றன. எப்படியோ ஒருவாறு நாட்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கழிந்தன. என்னுடைய கணவரும் தன் தண்டனைக் காலம் தீர்ந்து வெளியே வந்தார். சிறைச்சாலையின் முன்னே நின்று, நான் அவரை முதன் முதலில் வரவேற்க எண்ணினேன். ஆனால், எனக்கில்லாத உரிமை மற்றவர்

களுக்கு இருப்பதைப் போன்று செயல்கள் நடந்தன. மக்கள் ஓடிச் சென்று அவரை மாலையிட்டு வரவேற்றனர். வாழ்த்திக் கூவினர். நான் சிறிது தள்ளி நின்று அக்காட்சியையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

1941-ம் ஆண்டிலே இரண்டு முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ரஷ்யாவுக்கும் ஜெர்மனிக்குமிடையே போர் மூண்டது இரண்டாவதாக ஜப்பானும் அமரிலே ஜெர்மனி பக்கமாகச் சேர்ந்தது. இதனுல் நாட்டின் நிலையிலே பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. ரஷ்யா போரில் இறங்கியதும் "இது மக்களின் போர்" என்ற ஒரு புதிய சிந்தாந்தத்தைக் கம்யூனிஸ்டுகள் மார்தட்டிப் பேசினர். இதனுல் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மிடையே பெரும் பிளவு ஏற்பட்டது. இந்த வாய்ப்பை வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது. சிறைப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளை விடுதலை செய்தது. ஏகாதிபத்தியப் போருக்கான ஆதரவை அவர்கள் மூலம் தட்டின்றி திரட்டி, வெற்றி காண வழி கோலியது. காங்கிரஸ்காரர்களைச் சிறையில் தள்ளியது. ஜப்பான் மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. இந்திய நாட்டின் நலனைப்பற்றி அந்நிய அரசாங்கம் முற்றிலும் மறந்து செயல் பட்டது.

நாட்டின் நல்வாழ்வைக் காப்பாற்றியே தீர்வது என்ற உறுதியான முடிவுக்குக் காங்கிரஸ் வந்தது. எரிகிற கொள்ளியில் எந்தக் கொள்ளி தீங்கற்ற நல்ல கொள்ளி? இரண்டு கயவர்களில் எவனை நல்லவன் எனச் சொல்வது? ஒரு கயவனை நாம் நம் வீட்டின் உள்ளே அனுமதித்திருக்கும் வரையில் மற்ற கயவன் நம் வீட்டிலுந்தான் புகுந்து சூறையாட வருவான். எனவே வீட்டில் நுழைந்த கயவனை முதலில் விரட்டுவதுதான் அறிவுடைமை என

எண்ணியது. "வெள்ளையனே வெளியே போ" எனக் காங்கிரஸ் முழங்கியது.

1942 ஆகஸ்டு மாதம் காந்தியடிகளும், மற்றத் தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி நாடு நகரமெல்லாம் காட்டுத் தீபோல் பரவியது. உலகம் அச்செய்தி யறிந்து துணுக்குற்றது. நல்லவர்கள், இது ஆங்கில அரசாங்கத்தின் நாசகாலத்தை அறிவிக்கும் அடையாளக்குறி என்று கூறினர்.

"இனிமேல் நாம் சும்மா இருக்க முடியாது எழில்" என்றார் என் கணவர்.

"மீண்டும் உயிரற்ற வாழ்க்கையா?" எனக் கலங்கியது என் நெஞ்சம். நீரைத் தேக்கி நின்றன கண்கள். சிறகு அரியப்பட்ட பறவையின் உடல் துடிப்பதுபோல் என் உடற் கூட்டில் உயிர் துடிதுடித்து ஊசலாடியது.

9

சொக்கப்பன்

'பெரிய அதிர்ஷ்டக்காரன்' என்று என்னை எல்லோரும் அழைத்தார்கள். என்னுடைய வாழ்க்கையை அதன் விருப்பப்படி ஓட விட்டதே என் வெற்றிக்கான காரணம் என்று நான் எண்ணினேன். காட்டாற்று வெள்ளம் போல் என்வாழ்க்கை, எந்த வழியில் எல்லாம் செல்ல விரும்பியதோ அந்த நெறிகளில் நானும் சென்றேன். அதைக் கட்டுப்படுத்தவோ தடை செய்யவோ நான் ஒருகாலும் முயன்றதில்லை. பஞ்சநதம், என்னுடைய வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தி, அதைச் செம்மையான சீரிய நெறியிலே செலுத்த வேண்டுமென என்னிடம் எத்தனையோ முறை வாதமிட்டிருக்கிறான். ஆனால், அதற்கு நான் ஒருபோதும் இணங்கியதே இல்லை.

நாட்டிலே ஓடும் ஆறு, ஒரு வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் ஓடுகிறது. அதன் இருபுறமும் உயர்ந்த கரைகள், சிற்சில இடங்களிலே பெரிய அணைகள். அவற்றினின்றும் பிரிந்து செல்லும் பற்பல வாய்க்கால்கள். ஆனால், இவ்வாறு ஆறு அடங்கிச் செல்வதால் யாருக்குப் பயன் விளைகிறது? ஆற்றின் அடக்கத்தால் மக்கள் பெரும் பயன் அடைகின்றனர் என்பது உண்மையே. ஆனால் அடங்கிய ஆற்றுக்கு அவ்வடக்கத்தால் என்ன ஆதாயம்?

நம்முடைய வாழ்வையும் நாம் ஒழுங்குபடுத்தினால் அதனால் நமக்கு எவ்வித பலனும் ஏற்படாது. பிறருக்குத் தான் பெரும் ஆதாயம் கிட்டும். நம்முடைய வாழ்வைக் கெடுத்துக்கொண்டு பிறருடைய வாழ்வைக் கொழுக்க வைப்பதில் என்ன பெருமை இருக்கிறது?

என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் ஒழுங்கைப் பற்றியும் நேர்மையைப் பற்றியும் எண்ணி இருந்தால் என்னைப் போன்ற பைத்தியக்காரன் வேறு யாருமே இருக்க மாட்டான். என்னுடைய தற்போதைய உத்தியோக உயர்வுக்குக் காரணம் என்ன? என்னிடத்தில் அன்பு கொண்ட மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரியின் மனைவியால் தானே, நான் டெபுடி போலீஸ் சூப்பிரண்டெண்டாக மிக விரைவில் உயர்வு பெற்றேன்.

அன்று இரவு தொடங்கிய எங்கள் இருவரின் உறவும் அன்றோடு முடிந்து விடவில்லை. இளவேனிற் காலத்தில் தளிர்த்துப் பூத்து விளங்கும் கொடியே போல் எங்கள் உறவும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது. கமல்கோஷை அன்று இரவு நான் சுட்டுத் தள்ளியதால் அவர்களுடைய நம்பிக்கையையும் என்னால் பெற முடிந்தது. எக்காலத்திலும் நான் அவர்களுக்கு உண்மையுள்ள ஊழியனாக இருப்பேன் என அவர்கள் நம்பினார்கள். எனவே பதவியிலும் உயர்வு மிக எளிதாகக் கிடைத்தது.

பதவியிலே உயர்வு, வெள்ளைக்காரியின் உறவு, இவைகளால் என் மனம் மிகவும் களிப்படைந்தது. துரையின் முன்னிலையிலேயே அவருடைய மனைவி என்னிடம் அன்பாக நடந்து கொண்டாள். துரையும் அதைப்பற்றி எவ்விதமான ஐயமும் கொள்ளவில்லை. நான் கறுப்பன் தானே என்ற அலட்சியம் போலும்!

பாண்டிய மன்னன், நம்பிக்கொடுத்தபொற்சிலம்பைக் களவாடிய பொற்கொல்லனைப் போல் நானும் என் செயல்களை மறைத்து ஒழுகி வந்தேன். நம்பிக்கையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு என் களவுச் செயல்களைத் தங்கு தடையின்றிச் செய்து வந்தேன். உலகத்தைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் கவலைப்படாது கந்தர்வனைப் போல் களிப்பான வாழ்வு நடத்தி வந்தேன்.

பொழுது விடியவேண்டும் என்று, இன்பத்தில் திளைப்பவன் எவனும் கருதமாட்டான். எனினும் பொழுது அவன் விருப்பத்திற்கு மாறாகப் புலருகிறது.'ஒளியும் எங்கும் பரவுகிறது. என்னுடைய எண்ணங்களுக்கும் அவ்வாறான நிலைதான் ஏற்பட்டது. முல்லைஅரும்பிலே உள்ள நெஞ்சை அள்ளும் நறுமணத்தை எத்தனை நாட்களுக்கு உள்ளேயே மூடிவைத்துக் காப்பாற்ற முடியும்? என்றைக்காவது அதன் முறுக்கு அவிழ்ந்து நறுமணம் நாற்றிசையும் பரவ வேண்டுவதுதானே அதன் இயற்கை.

ஒரு நாள் துரை வெளியூர்ப் பயணம் சென்றிருந்தார். அவருடைய திட்டப்படி அவர் திரும்பிவர மூன்று நாட்களாகும், எனவே நிம்மதியாக நான் அவருடைய வீட்டிலேயே இரவு பகல் முழுவதும் தங்கி விட்டேன்.

பாம்பின்கால் பாம்பறியும் என்று சொல்வார்கள். என்னைப் பற்றிய வகையில் இந்தப் பழமொழி அப்போது பொய்யாகப் போய் விட்டது. என்மீது புகார் செய்து பலர் மொட்டைக் கடிதங்கள் துரைக்கு எழுதி இருந்தார்கள். எனக்கும் துரைசாணிக்கும் இடையே உள்ள உறவையும் அவர்கள் தயங்காமல் அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது எனக்கு எவ்வாறு தெரியும்?

துரை வரமாட்டார் என்ற நம்பிக்கையில் நான் அவருடைய படுக்கையிலே படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

விடிகின்ற நேரம். தூக்கம் அப்போதுதான் என் கண்களைக் கவ்வியது. நானும் துரைசாணியும் நன்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்தோம்.

"மேடம், மேடம்!" என்று பட்லர் கதறினன். நான் விழித்துப் பார்த்தேன். அவனுடைய உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. வார்த்தைகள் அவனுடைய வாயிலிருந்தும் வெளிவரவில்லை. நிலையின்றித் தவித்தான்.

"என்னடா இது? ஏன் இவ்வாறு பதறுகிருய்?" என்றேன் நான்.

"சார், டி. எஸ். பி."

"என்ன? டி. எஸ். பியா?" என்று கேட்டு நான் வாய் மூடுவதற்குள் என் முன்னே டி. எஸ். பி.யே நின்ருர்.

என்னுடைய கைகளும், கால்களும் நடுங்கின. இன்றுடன் என் ஆயுள் முடிந்தது என்றும் நம்பினேன். அவரும் தன்னுடைய இடுப்பிலிருந்த சிறு துப்பாக்கியின் மேல் கையை வைத்தார்.

அப்போது துரைசாணி எழுந்து எனக்குக் குறுக்கே வந்து நின்ருள். துரை வாயே பேசவில்லை. பொத்தானைக் கீழே அமுக்கிய உடன், ஒளிபரப்பிய மின்சார விளக்கு அணைந்து விடுவதைப் போன்று அவரும் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று விட்டார். நானும் விரைவில் என் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு "தப்பினேம், பிழைத்தோம்" என்று தலை தெறிக்க வெளியே வந்தேன்

எனினும் என் உள்ளம் அச்சத்தால் நடுங்கியது. துரை எந்த நேரம் வேண்டுமாயினும் என்னைச் சுட்டுத்தள்ளலாம். சுட்டுவிட்டு அவர் தண்டனையிலிருந்தும் தப்பிச் செல்லலாம் என நினைத்தேன். "கடவுளே! எப்படியாவது இம்முறை மட்டும் என் பிழையைப் பொறுத்துக்

கொள். இனிமேல் நான் என்றென்றும் இம்மாதிரித் தவறு செய்ய மாட்டேன். என் உயிரை எப்படியாவது நீதான் காக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டேன்.

அச்சமும் துக்கமும் என் உள்ளத்திலே வேதனைத் தீயை வளர்த்து வந்தன. அத்தீயிலே ஒவ்வொரு வினாடியும் நான் வெந்து கருகிக் கொண்டிருந்தேன். வெந்தழலில் இடப்பட்ட புழுவைப்போல் நான் வெய்துயிர்த்து வாடினேன். செய்வதறியாது வீட்டிற்குச் சென்றேன். மூன்று நாட்கள் விடுமுறை வேண்டும் என்று எழுதிப் போட்டு விட்டு வீட்டின் முன்புறக் கதவையும் தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்தேன்.

நண்பகல் மணி ஒன்று இருக்கும். தெரு சந்தடியற்று விளங்கியது. நள்ளிரவைப் போன்ற ஓர் அமைதி எங்கும் நிலவியது. ஆனால் அந்த அமைதி என் உள்ளத் தீயை நெய் வார்த்து வளர்ப்பதைப் போன்று வளர்த்தது. தனிமை உணர்ச்சியை எப்படியாவது போக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் கிராமபோன் பெட்டியைத் தேடத் தொடங்கினேன். நெடுநாட்களாக அதைப் பற்றிய நினைவே இல்லாத காரணத்தால் அதை எங்கு வைத்தேன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை எனினும் அதைக் கண்டுபிடிப்பதிலே நான் முனைந்திருந்தேன். அதனுடைய தேவை அப்போது எனக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக இருந்தது.

“டக் டக்” என்று யாரோ கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டது.

பேச்சில்லாமல் கதவைத் தட்டும் அந்த ஆளின் மீது எனக்கு அளவற்ற சினம் ஏற்பட்டது. உடல் முழுவதும் நெருப்பால் சுடப்பட்டதைப் போன்று எரிந்த உள்ளத்தினனாய் “யார் அது?” என்றேன்.

மறுபடியும் "டக் டக்" என்ற ஒலிதான் கேட்டது.

தாழ்ப்பாளை விரைவாகத் திறந்தேன். என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எதிரே துரைசாணி நின்று கொண்டிருந்தாள். "வாருங்கள்" என்று அழைப்பதற்குக்கூட என் வாய் எழவில்லை.

என்னுடைய நிலையை உணர்ந்து கொண்டாள் அவள். "வா, சொக்கப்பா! எதற்கும் நீ அஞ்ச வேண்டாம். உனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராது" என்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவளுடைய வார்த்தைகள் வான மழையைப் போன்று— என் உயிருக்கே உயிர் கொடுப்பதைப் போன்று உணர்ந்தேன்.

காலைப் போதினிலே கலையும் மூடு பனியைப் போன்று என்னைச் சூழ்ந்திருந்த துன்பப் படலமும் சிறிது சிறிதாக அகலத் தொடங்கியது. வெள்ளைக்காரியாக இருந்தாலும் எவ்வளவு உண்மையான அன்புடன் பழகுகிறாள். இதே நிலையில் வேறொரு இந்தியப் பெண் இருந்திருந்தால் என்ன செய்வாள்? தன் கணவனைக் கண்டதும் பழியை மற்றவன் மீதே போட்டுவிட்டு, தான் தப்பிக்கப் பார்ப்பாள் அல்லவா? ஆனால் இவளோ அநீதியை எவ்வளவு துணிச்சலோடு செய்தாளோ அதே துணிவுடன் அதன் விளைவுகளையும் ஏற்கத் தயாராக உள்ளாள். இவளைக் கடைசி வரை பிரியவே கூடாது. அதனால் உயிரே போனாலும் பரவாய் இல்லை என நினைத்தேன்.

"என்ன சொக்கப்பா! ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? என் மீது வருத்தமா?" என்றாள்.

"உங்கள் மீது வருத்தப்படுவதற்கு நான் என்ன முட்டாளா என்ன? உங்களின் உண்மை அன்பையும்

துணிவையும் எண்ணி நான் எவ்வளவு பெருமைப்படுகிறேன் தெரியுமா?”

“அப்படியா? மிக்க நன்று. ஆனால் இன்னொரு வருத்தமான செய்தி.”

“அது என்ன?” என்று வினவினேன். என்னுடைய உள்ளத்திலே மறுபடியும் ஒரு மருட்சி தோன்றியது.

“ஒன்றுமில்லை. நான் என்னுடைய கணவரின் வேண்டுகோள் ஒன்றை மறுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. அதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

“சற்று விளங்கச் சொல்வீர்களா?”

“அதைச் சொல்லத்தானே நான்இங்கு வந்துள்ளேன். உங்களை இவ்வூரிலிருந்து மாற்றப் போகிறார்கள்.”

“இந்த ஊரிலிருந்தா? உங்களிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து விடுகிறார்களா? அதற்கு நீங்களும் இசைவு கொடுத்து விட்டீர்களா?”

“ஆமாம் சொக்கப்பா! வேறு வழியே இல்லை. தற்போதுள்ள நிலைமையில் நீ துரையின் கண்ணிற் படாமல் இருப்பதுதான் நல்லது. சில நாட்கள் இரு. பின்னர் நானே உன்னை மீண்டும் இங்கே மாற்றுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்வேன்.

அவள் சொல்வதும் சரியென்றே பட்டது. துரையின் ஆத்திரம் அடங்குகிறவரையில் நானும் விலகியிருப்பது தான் நல்லது என்று தோன்றியது.

“உங்கள் விருப்பம் போல் நடக்கட்டும்” என்றேன் நான்.

“இடையில், ஒருகால் அவகாசம் ஏற்பட்டால் நானே வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்.”

"என்னை எங்கே மாற்றுவார்கள் என்பதைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?

"பெரும்பாலும் மலபாருக்கு மாற்றுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கவலைப்பட வேண்டாம். மீண்டும் உன்னை இங்கே மாற்றச் செய்வது என் கடமை" என்றாள் அவள்.

நானும் மலபாருக்குப் பயணமாகத் தயாராக இருந்தேன்.

* * *

குற்றாலத்து அருவிபோல் காலம் விரைவாகச் சென்றது. நானும் என் அன்றாட வேலைகளை ஒருவாறு செய்து கொண்டிருந்தேன். துரைசாணி என்னிடம் வாக்களித்தவாறு என்னைக் காண இருமுறை மலபாருக்கு வந்தாள். என்னுடன் இன்பமாகச் சில நாட்களும் தங்கி இருந்தாள். ஆனால் என்னை மறுபடியும் தஞ்சைக்கே மாற்றுவதில் மட்டும் அவள் வெற்றி பெறவில்லை. இதற்கிடையில் துரையையும் திருநெல்வேலிக்கு மாற்றி விட்டார்கள். நானும் அங்குமிங்குமாக அலைக்கப்பட்டேன்.

இவ்வாறு இருக்கும்போதுதான் நாட்டின் நிலைமை மிகவும் கொந்தளிப்பாக இருந்தது. இரண்டாவது உலகப் போர் ஏற்பட்டதும், காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கு மிடையே போர் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஏற்படலாம் என்னும் நிலை ஏற்பட்டது.

"வெள்ளையனே வெளியே போ" என்ற கூக்குரல் நாடெல்லாம் அதிரும்படியாகக் கேட்டது. அக்குரல் விண்ணையிடித்து, மண்ணகமெல்லாம்எதிரொலித்தது. அரசாங்கம் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டிய தருணமாக இருந்தது. துரை' மறுபடியும் தஞ்சாவூருக்கே மாற்றப்பட்டார் அவர் வேலையை ஒப்புக்கொண்ட மறு

நாளே என்னை மீண்டும் தஞ்சாவூருக்கு மாற்றி இருப்பதாகத் தந்தி மூலம் ஓர் உத்தரவு வந்தது.

நான் தஞ்சையை அடைந்த சிறிது நாளைக்குள் நாட்டில் காங்கிரஸ்காரர்களின் கலகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்கிடையில் எங்களுடைய உறவிலும் ஒரு வியக்கத்தக்க நிலை ஏற்பட்டது. துரை இப்போது என்னை வீட்டிலே கண்டால்கூட என்னைக் காணுதவரைப்போன்று நடந்துகொண்டார். என்னுடைய துணையை முற்றிலும் அவர் இப்போது நம்பினுர். நானும் அவரைக் கைவிடுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

தஞ்சையிலே காங்கிரஸ்காரர்களின் கலகம் மிகவும் குறைவாக இருந்தது. வேனிற் காலத்தில் தூறல் சிறிது விழுந்தால், நிலம் அதை உடனே குடித்துவிடுவதைப் போன்று, நாங்களும் அங்கு எழுந்த கலகத்தை நொடிப் பொழுதில் அடக்கிவிட்டோம். ஆனுல், கலகக்காரர்கள் திருவையாற்றுப் போலீஸ் நிலையத்தைத் தாக்கித் துப்பாக்கிகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்ற செய்தி வந்தது.

துரை உடனே என்னை அழைத்து, "நீ தான் அதைத் திறமையாக அடக்க முடியும். நீ போகிருயா?" என்றுர்.

நானும் ஒரு போலீஸ் படையுடன் திருவையாறு நோக்கிப் புறப்பட்டேன். செல்லும் வழியிலே என் கண் முன்னர் எழிலின் அழகுருவம் தோன்றியது. இப்போது அவள் பண்ணனின் மனைவி. அவனுடைய உயிரோ என் கையில் அடங்கிக் கிடக்கிறது, இப்போது நான் எது செய்தால் என்ன? என்னைத் தட்டிக் கேட்பவர் யார்? தடுப்பவர் யார்?

கமல் கோஷையாவது நான் ரகசியமாகக் கொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆனுல், இப் பண்ணனையோ, நான் இப்போது தெருவில் ஓட ஓட விரட்டி அடித்துச் சுட

முடியும். அவ்வாறு செய்தால் என்ன? என் இன்ப எண்ணத்திற்குக் குறுக்கே வேலி போட்ட தெள்ளவாரி அவன்தானே? அவ்வேலியை அப்புறப்படுத்தி விட்டால் எழிலின் எழிலுக்கு யார் பாதுகாவல்? நான் நினைத்தவாறு செய்யலாம் அல்லவா?

என்னுடைய உடல் துறுதுறுத்தது. கொந்தளிக்கும் உள்ளத்தின் வெறி, கரைகடந்த வெள்ளம்போல் பொங்கிப் பாயந்தது. காற்று வீசிய கனல் போல் காழ்ப்புணர்ச்சி, கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. பண்ணனை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டியதுதான் என்னுடைய முதல் வேலை என்று எண்ணினேன். திருவையாற்றை நாங்கள் நெருங்க நெருங்க எங்களை நோக்கி ஒரு பெரிய ஊர்வலம் வருவதுபோல் தோன்றியது. காவிரியின் கரையிலே இருந்த முன்சீப் கோர்ட் அலங்கோலமாக இருந்தது. ஆனால் ஆவேசத்தோடு அங்கு நான் நிற்கவில்லை.

பஸ் நிலையத்தை அணுகியதும் கூட்டத்தின் நீளத்தையும், மக்களின் பெருக்கத்தையும் கண்டு நானே மலைத்துவிட்டேன். உடனே கூட்டத்தைக் கலைக்குமாறு போலீஸ்காரர்களுக்கு உத்தரவிட்டேன். அடுத்த கணம் அவர்கள், ஆட்டு மந்தையின் மீது பாயும் ஓநாய்கள் போல், கூட்டத்தைத் தாக்கினார்கள்.

கூட்டம் தலைதெறிக்க ஓடியது. அக் கூட்டத்திலே அப்பண்ணன் என்னும் பதர் எங்கே உள்ளான் என என் கண்கள் தேடின. ஓடுகின்ற கூட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர் சிலர். அச்சிறு குழுவிலே அவனைக் கண்டேன். யானையைக் கண்ட சிங்கம்போல் ஓடினேன். கையிலே இருந்த குண்டாந்தடியைச் சுற்றிச் சுற்றி அவனை நொறுக்கினேன். அவன் நினைவிழந்து—மூர்ச்சையாகி நெடுந்தரையில் சாயும் வரையில் நான் அவனை விடவே இல்லை.

"ஐயோ அம்மாடி! எழில்! எழில்!" என்று கூக்குரலிட்டவாறே அவன் குப்புற வீழ்ந்தான். நாயை இழுத்து அப்புறப் படுத்துவதுபோல் அவனை இழுத்துப் பாதையின் ஓரமாகப் போட்டுவிட்டு வெற்றிக் களிப்போடு, வேதனை பொறுக்க முடியாது துடிக்கும் அவனுடைய உடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவ்வேளையில் எங்கிருந்தோ சிலர் ஓடிவந்து என்னை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டனர். சிறிது தயங்கினாலும் அவர்கள் என்மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வார்கள். எனவே அஞ்சாது என் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டேன். ஆனால் எத்தனை குண்டுகள் சுட முடியும்? குண்டுகள் தீர்ந்துவிட்டன. குண்டர்கள் என்னைப் பிடித்து நையப் புடைத்தனர். அவர்களுடைய அடியை நான் எவ்வளவு நேரம் பொறுப்பேன்? சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் என்னைப்பற்றிய நினைவையே நான் இழந்துவிட்டேன்.

* * *

மீண்டும் நான் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது இளைய அந்தி மாலையின் இருள் உலகமெலாம் பரவி இருப்பது போல் தோன்றியது. ஒருகால் என் கண்ணொளிதான் குன்றி விட்டதோ என்று ஐயப்பட்டேன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பவும் என்னைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களை நோக்கினேன். ஐயமில்லை. இருள்தான் பரவியிருந்தது. கடந்த நிகழ்ச்சிகளை அரும்பாடு பட்டு எண்ணிப் பார்த்தேன். வைகறை இருளை நீக்கி மெல்ல மெல்லப் பகல் ஒளி வருவதுபோல் எனக்கும் சென்று போன நிகழ்ச்சிகளின் நினைவு சிறிது சிறிதாகத் தோன்றியது.

இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திருக்க முயன்றேன் ஆனால் முடியவில்லை. உடல் முழுவதும் வீங்கிப்போய்

இருந்தது. தலையிலும், நெற்றியிலும் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களால் வலி பொறுக்க முடியாததாக இருந்தது.

நான் என்ன ஆனேன்? என்பதைப் பற்றிய கவலையே இல்லாமல் போலீஸ்காரர்கள் அனைவரும் ஓடிவிட்டார்களே என்பதை எண்ணியவுடன் அவர்கள் மீது எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. ஆனால் மறுகணம் “அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்களுடைய உயிரையே காத்துக்கொள்ள அவர்கள் ஓடும் பொழுது என்னைப்பற்றி எவ்வாறு கவலைப்படுவார்கள்?” என்று நினைத்தேன். என்னுடைய சினமும் ஒருவாறு தணிந்தது.

ஒரு சிறு நகரத்தின் தெருவிலே கிடப்பதைப் போன்ற உணர்ச்சியே எனக்கு அப்போது ஏற்படவில்லை. பிணங்கள் நிறைந்த ஏதோ ஒரு சுடுகாட்டில் கிடப்பதைப் போன்றுதான் ஒருவகையான அச்ச உணர்வு எனக்குத் தோன்றியது. என்னைச் சுற்றிலும் அடிபட்டுக் கிடந்த காங்கிரஸ்காரர்கள் போர்களத்திலே வீரர்கள் சிதறிக் கிடப்பதைப் போன்று அலங்கோலமாகக் கிடந்தனர். அவர்களைப் பற்றியும் யாரும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

என்னுடைய நாக்கு வறண்டு கிடந்தது. எவ்வளவு முயன்றும் வாயில் நீர் ஊறவில்லை. “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று கத்தவேண்டுமென்று எண்ணினேன். ஆனால் எவ்வளவு முயன்றும் என்னால் பேச முடியவில்லை. நீர்ப் பசை இல்லாததால் நாக்குப் பின்னியது. வார்த்தை சிறிதும் வெளிவரவில்லை.

இந்நேரத்தில்தான் தெரு விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. எனினும் அவற்றினின்றும் பிறந்த ஒளியை, கருப்பு மூடியின் மூலம் சிறிது தடுத்திருந்தார்கள். தெருவின் இடது புறத்திலிருந்து அப்போது ஒரு நாய் ஓடி வந்தது.

நான் தலைநிமிர்ந்து அதனைப் பார்த்தேன். அது என்ன நினைத்ததோ என்னவோ எனக்கு முன்னே வந்து நின்றது. சிறிது நேரம் என்னையே உற்றுப் பார்த்தது. அதைக் கண்டு என் உள்ளம் அஞ்சியது. ஒரு வேளை இந்த நாய் என் மீது பாய்ந்து கடித்தால் நான் என்ன செய்வது?

அஞ்சிய உள்ளத்தோடு அதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது அதனுடைய தொங்கிய நாக்கிலிருந்தும் நீர் சொட்டியது. என் இரு கைகளையும் ஏந்தி அதன் நீர்த் துளிகளைப் பிடித்து என் நாக்கில் வைத்துக் கொள்ளலாமா என்று நினைத்துக் கையை நீட்டினேன். சிறிது சிறிதாக என் நாக்கும் வறட்சியால் அப்போது உள்ளே இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது அந்த நாயிடம் நட்புச் செய்துகொண்டு அதனுடைய நாவின் நீரைக் குடிக்க வேண்டும் என்ற பேரவா என்னையும் மீறி உந்தியது. அவ்வாறு நான் செய்யவில்லையெனில் இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் என் உயிர் போய்விடும் என்பதிலே சிறிதளவும் ஐயமில்லை என்பதையும் உணர்ந்தேன்.

என்னுடைய இரு கைகளையும் நீட்டி அந் நாயிடம் நட்புக் கொள்ளும் வண்ணம் நோக்கினேன். அப்போது திடீரென்று யாரோ உரத்த குரலில் கத்தினார்கள். தலையைச் சிறிது தூக்கிப் பார்த்தேன். இரண்டு ராணுவ வீரர்கள் எதிரெதிராக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். உடனே எனக்கு உண்மை விளங்கியது, அந்நகரம் இப்போது ராணுவத்தின் கீழ் இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

அவர்களும் என்னை நெருங்கினர். அதைக் கண்டதும் என்னுடைய உள்ளத்திலே ஒருபுதிய தெம்பு ஏற்பட்டது. அவர்களைக் கைதட்டி அழைக்க முயன்றேன். ஆனால், என் கையிலிருந்து எழுந்த ஓசையை அவர்கள் கேட்டார்களோ என்னவோ, என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல்

சென்றுவிட்டனர். உயிர்க்களை இழந்த உள்ளத்தோடு மறுபடியும் நாயை நோக்கினேன். அதுவும் என்னை விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது. "வாய்த் தவிடும் போய், அடுப்பு நெருப்பும் இழந்தவளைப் போன்று" என் உள்ளம் மிகவும் வருந்தியது.

இந்த உலகத்தைப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறியுள்ளார்கள். ஆனால் அக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் உண்மை நிறைந்தவை என்று சொல்ல முடியாது. பூமிக்கு அடியிலே என்னென்ன அரும்பொருள்கள், எங்கெங்கு புதைந்து கிடக்கின்றன என்பதை யாரால் கூறமுடியும்? தண்ணீர், வெந்நீர், எண்ணெய், தங்கம், இரும்பு, நிலக்கரி, பவழம், இன்னும் எத்தனையோ பெருநிதிகள் மறைந்து கிடக்கின்றன. மனித இனத்தையே அழிக்கும் பூகம்பத்திற்கு அடிப்படையான மேகவர்ணக் குழம்பும், அங்கேதான் உள்ளது. எனவே, உலகம் ஒரு புதிர். அதிலே வாழ்கின்ற மனிதனும் ஒரு புதிர்; அவனுடைய வாழ்க்கையும் ஒரு புதிர். எந்த நேரம், என்ன நடக்கும் என்பதை யாரால் கூற முடியும்?

அன்று நான் இவ்வாறுதான் எண்ணினேன், "எழில், எழில்" என்று யாரோ அழைப்பதைப் போன்று என் காதிலே பட்டது. ஒருகால் என் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலே ஆழ்ந்து கிடந்த ஆசை உணர்ச்சிதான் அவ்வாறு எனக்கு எதிராகக் கிளம்பிவிட்டதோ என்று எண்ணினேன்.

"தீதும் நன்றும், பிறர் தர வாரா", என்று பாடினானே தமிழ்ப் புலவன் பூங்குன்றன்; அவனுடைய சொல்லின் உண்மைப் பொருளை அன்று ஒரு கணத்தில் நான் மிக நன்றாக உணர்ந்தேன். என்னுடைய மனமே அப்போது எனக்கு எதிராக யமனைப் போன்று என் உயிரைக் குடிக்க

முற்பட்டுவிட்டது என்பதை அறிந்தேன். மறுபடியும் “எழில், எழில்” என்ற ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது.

நன்கு நோக்கினேன். தலையைச் சிறிது உயர்த்திய வண்ணமே பண்ணன் என் பக்கத்திலே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான். ‘அந்தோ! வாழ்க்கையே! உன்னுடைய விந்தையான வரலாற்றை எவரால் அறிய முடியும்?” என்று எண்ணினேன்.

“எழில்! தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று மீண்டும் அவன் முணுமுணுத்தான்.

அப்போது அந்த நாய் மீண்டும் ஓடிவந்தது. ஆனால், என்னிடம் அது வரவில்லை. அவனுக்கு மிக அண்மையில் அது நின்று அவனையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய நாக்கிலிருந்தும் சொட்டிய நீர் அவனுடைய கையை நனைத்தது. அப்போது அவன் அதை மிகவும் அன்போடு நோக்கினான். தன்னுடைய ஈரம் பட்ட கையை நக்கித் தண்ணீர் வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்வான் என எண்ணினேன். ஆனால், அவன் அவ்வாறு ஒன்றும் செய்யாமல் அந்த நாயைத் தடவிக் கொடுத்தவாறே நிலைத்த நோக்கோடு அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது கையிலே ஒரு அரிக்கேன் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவன் முன்னே வந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னே இரு பெண்களும் வேறு ஓர் ஆடவனும் வந்து கொண்டிருந்தனர். தெருவின் கோடியிலே அடிபட்டுக் கிடந்தவர்களை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டே வந்துகொண்டிருந்தனர். நெருங்க, நெருங்க அவர்கள் யார் என்பதை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். எழில், அவளுடைய தாய். அவள் மாமன், அவளுடைய தம்பி முத்துசாமி ஆகிய நால்வரும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

"எழில், எழில்!" என்று எனக்கு முன்னே கிடந்த பண்ணனின் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த மெல்லோசை எவ்வாறுதான் அவளுடைய காதில் விழுந்ததோ என்னவோ, அடுத்த கணம் விம்மி அழுத வாறே அவனிடம் ஓடி வந்தாள்.

"எழில்! அழாதே! முதலில் தண்ணீர் கொடு" என்றான் அவன்.

அடுத்த கணம் அவள் ஓடினாள். கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் கையில் ஒரு செம்புடன் வந்துகொண்டிருந்தாள். என்னுடைய உயிரோ அப்போது ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீர் இல்லையெனில் இனி என் உடல் பிணமாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஆர்வத்துடன் அவனுடைய தலையை அவள் தன் மடிமீது எடுத்து வைத்தாள். அவனுடைய வாயிலே செம்பை வைத்து ஊட்டப் போனாள். என்னுடைய உடலில் உள்ள வன்மையை எல்லாம் ஒருங்கு கூட்டினேன். தண்ணீர் என்ற வார்த்தையைக் கூற முயன்றேன். "தண்ணீர்" என்றும் கூறிவிட்டேன்.

அனைவரும் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தனர். என்னை அடையாளமும் கண்டு கொண்டனர். ஆனால், எனக்காக அவர்கள் இரங்குவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தது தவறாகப் போய்விடுமோ என்று எண்ணினேன். உண்மையில் அவர்கள் என்னிடம் ஏன் இரக்கம் காட்டவேண்டும்? அவர்கள் என்னுடைய சாவை விரும்பும் வகையில்தானே நான் அவர்களுக்குப் பாதகம் பல செய்துள்ளேன். இனி நான் என் மரணத்தைத் தவிர வேறு எதையும் எதிர்பார்ப்பதிலே பயன் இல்லை என்று எண்ணினேன்.

அப்போது பண்ணன் சிறிது தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். "நீங்கள் குடியுங்கள்" என்று எழில் கூறினாள்.

"நீர்......நீர்" என்று நான் மீண்டும் ஓலமிட்டேன்.

"எழில்!" என்று அழைத்துப் பண்ணன் அவளைப் பார்த்தான்.

"அந்தக் காலிப் பயல்தான். நீருக்காகத் துடிக்கிறான்."—இவ்வாறு முத்துசாமி கூறினான்.

"யார்?" பண்ணன் மெல்லிய குரலிலே கேட்டான்.

"சொக்கப்பன்" என்றான் முத்துசாமி மீண்டும் சினத்தோடு.

"முதலில் அவருக்குக் கொடுங்கள்" என்று சொல்லி அவன் எழிலைப் பார்த்தான்.

எழில் பதுமை போல் தன் கையிலிருந்த செம்பை முத்துசாமியின் கையில் நீட்டிவிட்டு மீண்டும் எழுந்து ஓடினாள். அடுத்த கணம் அது என் கைக்கு வந்தது ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தேன். காலிச் செம்பு என் கையிலிருந்து நழுவியது.

"எழில், எழில்!" என்று அவன் இரண்டு முறை கூப்பிட்டான். வீணையின் தந்தி அறுந்தது போல் அவனுடைய குரலோசை நின்றுவிட்டது. மறுகணம் எல்லோரும் "குய்யோ முறையோ" என்று கூவி அலறினர். எழில், தான் கொண்டு வந்த நீர்ச் செம்பைக் கீழே போட்டுவிட்டு அவன் மார்பின் மீது விழுந்து அழுதாள். விம்மினாள். புழுதியில் புரண்டாள். வெய்துயிர்த்துத் துடித்தாள். இறுதியில் பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தாள்.

* * *

விளையாட்டுப் பையனின் கையிலே சிக்கிய சக்கரம் எவ்வாறு நேராகச் சுழன்று செல்லும்? காலத்தின் போக்கும் இவ்வாறுதான் கோணலும் மாணலுமாக இருந்தது. காட்டாற்று வெள்ளம் போல் அது கடுகிச் சென்றது. செல்லும் வழியிலே அது சில மரங்களைத்

தாயென ஊட்டி வளர்த்தது. வேறு சில மரங்களை யமனென வேரோடு சாய்த்துச் சென்றது.

என்னுடைய வாழ்விலே கடலைப் போன்று பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. பெரிய உத்தியோகம் கொடுத்து என்னை அஸ்ஸாமுக்கு மாற்றினர். உலகப் போர் முடிந்ததும் மீண்டும் நான் திருவையாற்றுப் பக்கமே தலைகாட்டவில்லை. எனினும் பண்ணனின் உருவம் என் மனக் கண் முன்னே அடிக்கடி தோன்றி மறைந்த வண்ணம் இருந்தது.

* * *

நடக்காத செயல் என்று நாங்களெல்லாம் எண்ணியது நடந்துவிட்டது. காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்களுடைய கொள்கையை இறுதியில் சாதித்தே விட்டனர். நாடெங்கும் ஆகஸ்டு பதினைந்தாந் தேதி விடுதலை தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

என்னிடம் அன்பு செலுத்திய துரைசாணியும், அவளுடைய கணவனும் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். என்னுடைய நெஞ்சிலோ அச்சம் குடிகொண்டது. காங்கிரஸ்காரர்கள் பதவியைக் கைப்பற்றி விட்டார்களே, இனி அவர்கள் என்னைப் போன்றவர்களை என்ன செய்வார்களோ என்று பெரிதும் கலங்கினேன், வேலையை ராஜினாமாச் செய்ய நேரிடும் என்று நான் நினைத்தேன். அதனால் அவர்கள் என்னை வாளாவிட்டு விடுவார்களா? என்னுடைய பெருங்கொடுமைச் செயல்களை விசாரித்துக் கழுவில் அல்லவோ ஏற்றுவார்கள். ஆனால் அதற்கு மாறாக என் வாழ்விலே நான் என்றுமே எதிர்பாராத உயர்வு எனக்குக் கிடைத்தது. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலாக என்னை நியமித்தனர். முதல் முதலாக ஓர் இந்தியன் என்ற முறையில் எனக்கு அந்தப் பெரும் பதவி கிடைத்தது. எல்லோரும் அதைப் பாராட்டினர் நானும் என்னுடைய கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தேன்.

ஆண்டுகள் சில ஓடி மறைந்தன. நானும் என்னுடைய வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெறும் காலம் வந்தது. இனி எங்கே செல்வது? சென்னையிலேயே வாழ்வோமா? அல்லது திரும்பவும் திருவையாற்றுக்கே போவோமா என்று சில நாட்கள் ஓயாமல் எண்ணினேன். இறுதியில் சொந்த ஊருக்கே திரும்பிச் செல்வது என்ற முடிவுடன் திருவையாற்றுக்கே புறப்பட்டேன். திரையை நீக்கியதும் நாடகத்தின் கதை முதலிலிருந்து தொடங்குவது போல் என் வாழ்க்கைக் கதையையும் நான் முதலிலிருந்து பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

அன்பின் உருவமாய்—பகைவனுக்கு அருளும் பண்பினனாய் விளங்கிய பண்ணனின் வாழ்வு, நீங்காத நினைவாய் என் உள்ளத்திலே பதிந்துவிட்டது. அன்று அவன் இறந்தவுடன் நான் மெல்ல எழுந்து அங்கிருந்து போய் விட்டேன். அன்றிருந்த என் மனநிலையில் அதைத் தவிர வேறு எதையும் என்னால் செய்ய முடியவில்லை.

திருவையாறு வந்துசேர்ந்த அன்று மாலையே நான் எழிலைக் கண்டேன். தலை நரைத்துப் போயிருந்த அவளுடைய உடலிலே வீசிய தனி ஒளியைக் கண்டதும் எனக்குப் பெரு வியப்பாக இருந்தது. அவளுடைய அன்பான வாழ்க்கையை நான் எவ்வளவு கொடுமையாக அலைக்கழித்துப் பறித்து விட்டேன் என்பதை நினைக்கும் போதே என் உள்ளத்தில் சொல்ல முடியாத வேதனைத் தீ மூண்டு எழுந்தது. ஓடிச் சென்று எழிலின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கலாமா என்றுகூட ஒரு கணம் நான் எண்ணினேன். ஆனால் நான் ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்குள் பூக்காரியிடம் பூவை வாங்கிக்கெண்டு எழில் உள்ளே போய் விட்டாள். மீண்டும் அவள் வெளியே வருவாளா என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்தேன். காணவில்லை.

"சரி, விடியட்டும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று எண்ணினேன். ஆனால் நடந்தது என்ன? வீடு பூட்டி இருந்தது. அவள் எங்கே போய் இருப்பாள்? ஒரு வேளை தன் பெரியம்மாவின் வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன்.

பதினைந்து நாட்கள் ஓடின. ஒரு நாள் மாலை பஞ்சநதம் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அவனை வீட்டிலே காணவில்லை. "எங்கு போயிருக்கிறான்?" என்று அவன் மனைவியைக் கேட்டேன்.

"எழில் இறந்து போய் விட்டாள். அவளைப் பார்க்கப் போய் இருக்கிறார்?" என்றாள் அவன் மனைவி.

"எழில் இறந்து போய் விட்டாளா?" என்னுடைய தலை சுழன்றது. விவரங்களை விரைவாகக் கேட்டறிந்தேன். திருப்பழனம் நோக்கி ஓடினேன்.

ஆற்றங்கரையிலே மக்கள் திரளாகக் கூடி இருந்தனர். அவர்களை விலக்கிக் கொண்டு நான் முன்னேறினேன். ஆற்றின் கரையிலே ஓர் அரசமரம் வானுற ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதன் அடியிலே ஓர் அழகான மண்டபம் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதுதான் பொற்பின் செல்வனான பண்ணனின் சமாதி என்பதனை உணர்ந்தேன். அந்த மண்டபத்தில்தான் கற்பின் செல்வியான எழில், தன் உயிரற்ற உடலை இந்நிலவுலகத்தில் நீத்து விட்டுச் சென்றிருந்தாள்.

நான் அவளைப் பார்த்த அன்று இரவே, அவள் தன்னுடைய வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள். என்னுடைய உருவத்தைக் கண்டதும் அவளுடைய உள்ளத்திலே பெரும் புயல் ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னால் மறுபடியும் அவளுடைய கற்புக்கு ஊனம் ஏற்படும் என்று எண்ணிவிட்டாள். "கற்போடு வாழ வேண்டுமானால்

உயிர் விடுவதைத் தவிர வேறு வழி ஒன்றுமே இல்லை" என்று சொன்னாளாம் அவள்.

எனவே தன் அன்புக் காதலனின் கல்லறைக்கு வந்தாள். அவனுடைய நினைவையே தனக்கு உணவாகக் கொண்டாள். பலர் தடுத்தும் அவள் தன் உண்ணா நோன்பைக் கைவிடவில்லை. பதினாறாவது நாள் அவளுடைய அன்பு வடிவமான உயிர், அருள் வடிவமான தன் அன்பனின் ஆவியோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டது.

கூட்டத்தினர் என்னை வெறுப்போடு பார்த்தனர், ஆனால் அவர்களுக்கு என் மன நிலையை நான் எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்? மன்னிப்புக் கேட்டு என் உள்ளச் சுமையைக் குறைத்துக்கொள்ள எனக்குக் கிடைத்த ஒரு நல்ல வாய்ப்பையும் நான் நழுவ விட்டுவிட்டேன்.

இனி நான் யாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பேன்? என் உள்ளச் சுமையை நான் எவ்வாறு இறக்கி வைப்பேன்? வாழ்நாள் முழுவதும் இப்பெருஞ் சுமையைச் சுமந்த வண்ணமே நான் கழிக்க வேண்டுவதுதான் என் கடமையா? ஆம், அதை நான் முணுமுணுக்காது செய்வேன். தனிமையிலே, என்னை மன்னிக்குமாறு பண்ணனையும், அவன் அன்புத் துணைவியையும் குறை இரந்து கேட்பேன். அச்சான்றோர்கள் உள்ளம் இரங்கி என்னை மன்னிக்காமலா போவார்கள்?

அழுக்கைக் கழுவ வேண்டுவது நீரின் கடமை. இருளைப் போக்க வேண்டியது "இரு சுடர்"களின் பொறுப்பு. குற்றத்தை மன்னிப்பதும் சான்றோர்களின் பண்பு. எனவே அருளுடைய அந்த இரு பெரியவர்களும் என்னை உறுதியாக மன்னிப்பார்கள். ஆம்; ஐயமின்றி மன்னிப்பார்கள். இம்மாயிரு ஞாலத்தார் வணங்கும் ஞாயிறும், திங்களும் போன்று நான் வணங்கும் காலத்தாற் கண்கண்ட தெய்வங்கள் அவர்கள்.

DR. T. P. M. LIBRARY